

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН УСМИХНАТИЯТ ТРУП

Част 2 от „Анита Блейк, ловецът на вампири“

Превод от английски: Елена Павлова, 2005

chitanka.info

На Риция Майнхарт, моята агентка: красива, умна, самоуверена и честна. Какво повече би могъл да иска един писател?

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги — на съпруга ми Гари, по когото все още въздишам и след близо девет години. На Джинджър Бюкенън, нашият редактор, която от самото начало повярва в нас двете с Анита. На Каролайн Коги, нашата британска редакторка, която преведе мен и Анита през океана. На Марсия Уулси, която прочете първия разказ за Анита и го обяви за добър. (Марсия, моля те да се свържеш с издателите ми, умирам от желание да си побъбрим.) На Ричард А. Кнаак, добър приятел и почетен алтернативен историк. Най-сетне ще прочетеш и остатъка от книгата. На Джени Лий Симнър, Марела Сандс и Робърт К. Шийф, които се погрижиха за тази книга, ценна сама по себе си. Късмет в Аризона, Джени! Ще ни липсваш. На Дебора Милитело, задето ме държа за ръката, когато имах нужда. На М.С.Съмнър, съсед и приятел. Алтернативните истории^[1] завинаги! Благодаря на всички, които присъстваха на четенията ми на Уиндикон и Кеприскон^[2].

1

Къщата на Харолд Гейнър се намираше в средата на пищна зелена морава и бе обградена от изящно разклонени дървета. Сградата блестеше под яркото августовско слънце. Бърт Вон, шефът ми, паркира колата на ситния чакъл на алеята. Камъчетата бяха толкова бели, че приличаха на ръчно натрошена каменна сол. Невидими за гостите, наблизко тихичко бръмчаха и бълбукаха пръскачките. Насред една от най-лошите суши, сполитали Мисури през последните двацет години, тревата беше абсолютно съвършена. Е, какво пък. Не бях тук, за да си говоря с господин Гейнър за разхищението на вода. Бях дошла да приказваме за вдигане на мъртъвци.

Не възкресяване. Не съм толкова добра. За зомбита става дума. Разпадащи се мъртъвци. Гниещи трупове. Нощта на живите мъртви. Такъв тип зомбита. Макар и не толкова драматични, колкото Холивуд ги представя на екрана. Аз съм съживителка. Това е професия — точно тъй, досущ като търговията.

Едва от около пет години насам съживяването е лицензирано занятие. Преди това представляваше просто притеснително проклетие, религиозна практика или туристическа атракция. В някои части на Ню Орлиънс още минава за такова, но тук, в Сейнт Луис, е професия. При това доходна, благодарение най-вече на шефа ми. Той е вагабонтин, нехранимайко, разбойник..., но мътните да го вземат, знае как да трупа парици! Кое е подходяща за бизнес мениджър черта.

Бърт е около метър и осемдесет висок, широкоплещест — бивш ръгбист от колежа — и полека трупа бирено коремче. Беше облякъл тъмносин костюм, скроен така, че коремчето да не личи. Сако за осемстотин долара би трябвало да може да скрие и стадо слонове. Шефът ми подстригва късо русата си до бяло коса — прическа, която се върна на мода след доста години. Още по-драматичен контраст със светлите му коса и очи придава придобитият на борда на яхтата му тен.

Бърт намести раираната си синьо-червена вратовръзка и попи струйка пот от загорялото си чело.

— Чух по новините, че е постъпило предложение да се използват зомбитата в замърсени с пестициди ниви. Щяло да спести на хората...

— Зомбитата гният, Бърт, няма как да спреш процеса, а и не остават умни достатъчно дълго, за да се използват за селскостопанска работа!

— Просто се замислих по въпроса. Мъртвите нямат никакви законови права, Анита...

— Все още.

Погрешно е да се събуждат мъртвите, за да ни стават роби. Просто е нередно, но никой не ще и да ме чуе. Правителството най-сетне бе принудено да се размърда. Създаден беше национален комитет, съставен от съживители и други специалисти. По идея би трябвало да проверим условията на труд на местните зомбита.

Условията на труд. Та те просто не разбираха! Не можеш да създадеш на един труп приятна работна среда! Мъртъвците и бездруго не го оценяват. Зомбитата могат да ходят и дори да говорят, но са си много, ама много умрели.

Бърт ми се усмихна отстъпчиво. Преборих се с желанието да му вкарам един десен прав в ухилената физиономия.

— Знам, че вие с Чарлз членувате в комитета... поде той. — Навирате си носа по предприятията и проверявате всички онези зомбита. Страхотна реклама за „Съживители“ ООД.

— Не го правя заради рекламата — заявих.

— Знам. Ти вярваш в тази малка кауза.

— Ти пък си едно снизходително копеле! — отвърнах и сладко му се усмигнах.

Той ми се ухили.

— Знам.

Само поклатих глава. При Бърт е трудно да спечелиш дуел по обиди. Въобще не му пука какво мисля за личността му, стига само да работя за него.

Моряшкосиньото ми сако по идея би трябвало да е летен модел — пълна лъжа. Веднага щом слязох от колата, по гърба ми шурна пот.

Бърт се обърна към мен и присви очи. Способен е да ги затваря до подозрителни цепки. Отбеляза:

— Още си носиш пистолета!

— Сакото го скрива, Бърт. Господин Гейнър няма да забележи!

Потта започна да се събира на езерце под каишите на презраменния ми кобур. Усещах как копринената блуза започва да се топи. Старая се да не нося коприна и кобур по едно и също време. По ръбовете на каишите платът добива един такъв орфан вид и се набръчква. Пистолетът беше браунинг „Хай Пауър“ 9-милиметров — и обичах да ми е под ръка.

— Стига, Анита, не мисля, че ще ти трябва пистолет посред бял ден, на посещение при клиент! — в гласа на Бърт забелязах бащинска нотка, каквато хората използват при разговор с деца. Ето, малко момиченце, нали знаеш, че това е за твоё добро.

Бърт изобщо не го е грижа за моето добруване. Просто не иска да плаши Гейнър. Човекът вече ни беше дал чек за пет хиляди долара. И това — само за да подкараме колата и да поговорим с него. Изводът беше, че ако се съгласим да поемем случая му, ни чакат още пари. Ужасно много пари. Бърт направо пърхаше от радост поради това. Аз бях скептично настроена. В крайна сметка, нали не шефът ще вдига трупа. Аз ще го правя.

Проблемът е, че Бърт вероятно беше прав. Нямах да ми трябва пистолет посред бял ден. Вероятно.

— Добре де, отваряй багажника!

Той отключи задната врата на почти новото си волво. Вече си бях свалила сакото. Бърт застана пред мен, прикривайки ме от страната на къщата. Бог забранява хората да виждат как си прибирам пицкова в багажника. Какво ли ще сторят — ще заключат вратите и ще се развият за помощ?

Увих каишите около пистолета и го положих в чистия багажник. Миришеше на нова кола — пластмасово и някак нереално. Бърт затвори багажника и аз го зяпнах, сякаш все още виждах пистолета.

— Идваш ли? — попита шефът ми.

— Аха — отвърнах.

Не ми харесва да си зарязвам пицкова, независимо каква е причината. Това лош знак ли беше? Бърт ми махна да побързам.

Така и сторих, пристъпвайки внимателно по чакъла — черните ми обувки бяха с високи токчета. На жените им е позволено да обличат шарено, но мъжете получават удобните обувки.

Бърт се взираше във вратата, вече цвъкнал усмивка на физиономията си. Беше най-добрата му професионална усмивка, от която направо капе искреност. Светлосивите му очи блестяха от веселие. Но това беше маска. Той можеше да си я слага и да я сваля все едно щрака шалтер. Би си я включил дори ако му признаете, че сте убили собствената си майчица. Стига, разбира се, да искате и да я вдигнем от гроба.

Вратата се отвори и веднага разбрах колко бърка Бърт по въпроса, че няма да ми трябва пистолет. Пред нас се изпъчи мъж с ръст около метър и седемдесет и пет, но с изпънато по гърдите оранжево поло. Черното спортно сако май му беше прекалено тясно, сякаш още при първото движение шевовете ще се скъсат като кожа на насекомо, което вече я е надраснало. Черните му, прани с киселина^[3] джинси разкриваха тясната му талия, все едно някой го бе прищипнал в средата, докато глината е била още мокра. Косата му беше много светлоруса. Огледа ни мълчаливо. Очите му бяха празни и мъртви като на кукла. Под спортното сако мернах за миг презраменен кобур и едва устоях на желанието да сритам Бърт по глезена.

Или шефът ми не забеляза пистолета, или не му обърна внимание. Вместо това се усмихна очарователно на посрещача ни:

— Здравейте, аз съм Бърт Вон, а това е сътрудничката ми Анита Блейк. Доколкото знам, имаме среща с господин Гейнър!

Бодигардът — какъв друг би могъл да бъде — отстъпи от вратата. Бърт прие това за покана и влезе вътре. Последвах го, не съмсем уверена, че ми се иска. Харолд Гейнър беше много богат човек. Нищо чудно, че имаше нужда от телохранител. Може би е получавал заплахи? Или пък е от онези типове, които имат достатъчно пари да държат наоколо наемни мускули, все едно дали им трябва или не?

Или пък ставаше нещо друго. Нещо, което изисква пистолети и мускули, и мъже с мъртви, безизразни погледи. Не особено весела мисъл.

Климатикът бе включен докрай и потта ми незабавно се желира. Последвахме телохранителя по дългия централен коридор, облицован с тъмно, скъпо на вид дърво. Пътеката на пода ми изглеждаше ориенталска и вероятно бе тъкана на ръка.

В стената отдясно бяха вградени тежки дървени порти. Телохранителят отвори двете крила и отново застана от едната страна,

докато ние преминем. Помещението отвъд се оказа библиотека, но се обзалагах, че никой тук не чете книгите. Лавиците от тъмно дърво стигаха чак до тавана. Имаше дори втори етаж книги и полици, до които се стигаше по елегантно извито тясно стълбище. Всички издания бяха с твърди корици, всички — с един и същ размер, в пастелни цветове и подредени хармонично като колаж. Обзавеждането? Разбира се, червени кожени кресла с набити в тях медни капси.

Близо до отсрещната стена ни очакваше домакинът. Усмихна се, когато влязохме. Беше едър тип с приятно обло лице и двойна брадичка. Седеше в електрическа инвалидна количка, с праметното в скута малко, едноцветно одеяло, което скриваше краката.

— Господин Вон и госпожица Блейк, колко мило, че се отбихте! — гласът му подходеше на лицето приятен, почти дружелюбен, мътните го взели.

В едно от кожените кресла до него се изтягаше чернокож. Беше над метър и осемдесет на ръст, но ми бе трудно да определя колко „над“. Седеше прегърбен, изпънал напред дългите си крака, глезен върху глезен. Само краката му бяха по-дълги, отколкото аз — висока^[4]. Кафявите му очи ме следяха, сякаш се опитваха първо да ме запомнят и после — оценят.

Русият телохранител отиде да се облегне на полиците с книги. Не беше в състояние да скръсти удобно ръце, тъй като сакото му идваше прекалено тясно, а мускулите му бяха твърде големи. Човек наистина не бива да се обляга на стена и да си придава вид на корав тип, освен, ако ще скръства ръце. Ефектът се съсипва. Господин Гейнър обясни:

— С Томи вече сте се видели... — Той махна към седналия телохранител. — А това е Бруно.

— Това истинското ти име ли е или просто прякор? — поинтересувах се, загледана право в очите на Бруно.

Той леко се размърда в креслото си.

— Истинско е.

Ухилих се.

— Защо? — попита чернокожият.

— Просто досега не бях срещала охранител, който наистина да се казва Бруно.

— Това някаква шега ли е? — поинтересува се той.

Поклатих глава. Бруно. Нямах никакъв шанс.

Все едно да кръстиш момиченце Венера. Всички Бруно трябва да стават телохранители. Това е закон. Може би ченге? Нъц, това е име за лошите типове. Ухилих се.

Бруно се надигна в креслото си — плавно, мускулесто движение. Не носеше пистолет — или поне не забелязах, — но излъчваше присъствие. Опасност, подсказваше той, внимавай.

Предполагам, не биваше да се усмихвам.

Бърт ни прекъсна:

— Анита, ако обичаш! Извинявам се, господин Гейнър... господин Бруно! Госпожица Блейк има доста странно чувство за хумор.

— Не се извинявай от мое име, Бърт! Не ми харесва! — така и не разбрах защо всъщност се вкисва толкова. Не бях казала на глас нищо истински обидно.

— О, стига, стига! — намеси се господин Гейнър. — Не сме обидени. Нали, Бруно?

Чернокожият поклати глава и ми се намръщи — не гневно, а малко объркано.

Бърт ме стрелна с ядосан поглед, след това с усмивка се извърна към човека в инвалидната количка:

— А сега, господин Гейнър, доколкото знам, вие сте зает човек. Така че — на каква възраст точно е зомбито, което искате да вдигнем?

— Човек, който пристъпва направо към работа. Това ми харесва! — Гейнър се поколеба и погледна към вратата.

Влезе една жена. Беше висока, дългокрака, руса и със сини като метличина очи. Роклята ѝ — ако можеше да мине за такава — беше розова и копринена. Висеше около тялото ѝ точно както би трябвало, скривайки, каквото приличието изисква, но оставяйки твърде малко храна за въображението. Имаше дълги, бледи крака и бе обути в розови чехлички на висок ток. Жената пое величаво по килима и всички мъже в стаята я зяпнаха. Тя бе наясно с ефекта.

Отметна глава и се разсмя, но от устата ѝ не се чу нито звук. Лицето ѝ засия, устните се движеха, очите блестяха — но в пълна тишина, сякаш някой бе изключил копчето на телевизора. Облегна бедро на Харолд Гейнър и положи длан на рамото му. Той я прегърна

през кръста и с този жест вдигна с още няколко сантиметра и бездруго късата ѝ рокля.

Дали жената бе способна да седне с тази дреха, без всички да ѝ видят прелестите? Надали.

— Това е Сисъли — представи я Гейнър.

Тя се усмихна ослепително на Бърт, а очите ѝ искряха от беззвучния смях. Обърна се към мен и погледът ѝ угасна, а усмивката изчезна. За миг на лицето ѝ се изписа несигурност. Гейнър я потупа по бедрото. Усмивката отново пламна. Жената кимна грациозно и на двама ни.

— Искам да вдигнеш труп на двеста осемдесет и три години.

Зяпах инвалида и се питах дали разбира какво е казал току-що.

— Ами — обади се Бърт, — това са си почти триста години. Много са, като за вдигане на зомби. Повечето съживители изобщо не биха успели да се справят.

— Наясно съм с това — отвърна Гейнър. — Ето защо потърсих госпожица Блейк. Тя ще се справи.

Бърт ме погледна. Досега не бях вдигала толкова стар труп.

— Анита?

— Да, ще успея — кимнах.

Доволен, шефът ми отново се усмихна на Гейнър.

— Само че няма да се заема.

Началството бавно се извърна към мен с повехнала усмивка.

Гейнър още сияеше срещу нас. Телохранителите не помръдваха. Сисъли ме гледаше любезно с безизразни като кристали очи.

— Един милион долара, госпожице Блейк — заяви Гейнър с тихия си, мил глас.

Видях Бърт да преглъща. Стисна здраво облегалките на креслото. Неговата представа за секс са парите. Вероятно току-що бе чул най-високата сума в живота си.

— Нали разбирате какво точно искате, господин Гейнър? — полюбопитствах аз.

Той кимна.

— Ще ви снабдя с бял козел... — все още говореше мило и още се усмихваше. Само че очите му бяха потъмнели — страстни и изпълнени с предчувствие.

Изправих се.

— Хайде, Бърт, време е да си ходим!

Бърт ме сграбчи за ръката.

— Анита, седни, моля те!

Взирах се в дланта му, докато той не ме пусна. Очарователната му маска изчезна и ми разкри притаения отдолу гняв, след което той отново се превърна в господин Любезен бизнесмен.

— Анита! Това е щедро заплащане!

— Белият козел е евфемизъм, Бърт. Става дума за човешка жертва.

Шефът ми погледна към Гейнър, след това пак към мен. Познаваше ме достатъчно добре, за да ми повярва, но не искаше. Каза:

— Не разбирам...

— Колкото по-старо е зомбито, толкова по-голяма смърт се изисква, за да го вдигнеш. След няколко века единствената „достатъчно голяма“ смърт е човешката жертва — обясних аз.

Гейнър вече не се усмихваше. Не отлепваше от мен черните си очи. Изражението на Сисъли все още бе сладко и щастливо. Има ли някой вкъщи зад тези тъй сини очи?

— Наистина ли искаш да говорим за убийства пред Сисъли? — попитах.

Гейнър ми се ухили — това бе винаги лош знак.

— Тя не може да разбере нито една дума, която казваме. Глуха е.

Зяпнах го неразбиращо и той ми кимна. Момичето ме гледаше с блеснали очи. Говорехме за човешко жертвоприношение, а тя дори не ни разбираше. Ако можеше да чете по устните, значи се прикриваше извънредно умело. Предполагам, че дори и инвалидите и физически обременените, могат да попаднат в лоша компания, но това ми се стори ужасно.

— Мразя жени, които не спират да дърдорят — обясни Гейнър.

Поклатих глава:

— Всичките пари на света не стигат да ме купят, за да работя за вас!

— А не може ли просто да убиеш много животни вместо едно-единствено? — поинтересува се Бърт. Той е много добър бизнес мениджър. Запознат е с дреболиите около съживяването на мъртъвци.

Погледнах го предпазливо:

— Не.

Той стоеше съвсем неподвижен в креслото си. Перспективата да изгуби милион долара сигурно му причиняваше истинска физическа болка, но той я скри. Господин Корпоративен Договарящ.

— Все има начин да се споразумеем — отбеляза. Говореше кротко. Професионална усмивка изкриви устните му. Все още се стараеше да свърши работа. Шефът ми не разбираше какво става.

— Да познавате друг съживител, който би могъл да вдигне зомби на такава възраст? — попита Гейнър.

Бърт ме погледна, след това сведе очи към пода, после пак се извърна към инвалида. Професионалната му усмивка избледня. Вече разбираше, че става дума за убийство. Дали това имаше значение за него?

Винаги съм се питала къде минава границата за Бърт. Предстоеше ми да науча. Фактът, че не знаех дали ще откаже договора би трябвало да ви подсказва доста неща за шефа ми.

— Не — отвърна Бърт тихо, — не. Явно не мога да ви бъда полезен, господин Гейнър.

— Ако е заради парите, госпожице Блейк, мога да предложа повече...

През раменете на шефа ми пробяга конвулсия. Бедният той, все пак успя да се прикрие. Голяма точка за него.

— Аз не съм убийца, Гейнър! — заявих.

— Чувал съм едно-друго... — обади се Томи с русата косица.

Стрелнах го с поглед. Очите му все още бяха празни като на кукла.

— Аз не убивам хора за пари.

— Да, но убиваш вампири за пари.

— Законни екзекуции, а и не го правя заради парите — уточних.

Томи поклати глава и се отлепи от стената:

— Чух, че обичаш да промушваш вампири. А и не те е грижа много-много кого ще убиеш, за да ги докопаш!

— Информаторите ми съобщиха, че сте убивали хора и преди, госпожице Блейк — обади се богаташът.

— Единствено при самозащита, Гейнър. Аз не съм убийца.

Бърт вече се беше изправил.

— Мисля, че е време да си тръгваме!

Бруно се надигна с едно плавно движение, като същевременно отпусна големите си черни длани покрай хълбоците и леко ги присви. Бях готова да се обзаложа, че владее някакво бойно изкуство.

Томи вече бе далече от стената. Бе смъкнал спортното си сако, за да разкрие пистолета — досущ като някакъв старовремски стрелец. Беше Магнум 357. Тия пушкала правят наистина огромни дупки.

Просто си стоях и ги зпах. Какво друго можех да сторя? Сигурно щях да се справя с Бруно, но Томи имаше пистолет, а аз — не. Кое то горе-долу решаваше спора.

Те се държах с мен, сякаш съм някаква много опасна личност. С моите метър и петдесет и нещо хич не съм впечатляваща. Вдигни някой и друг мъртвец, убий един-два вампира и хората започват да те смятат за едно от чудовищата. Понякога боли. Но сега... сега криеше определени възможности.

— Наистина ли смятате, че съм дошла невъоръжена? — попитах. Прозвуча съвсем мирно и кротко.

Бруно погледна Томи. Той пък леко сви рамене.

— Не съм я претърсвал.

Чернокожият изсумтя.

— Обаче — допълни Томи, — тя не носи пистолет!

— Би ли заложил живота си? — поинтересувах се. Усмихнах се, когато го казах и пяхнах ръка — много бавно — отзад към кръста си. Нека си мислят, че имам кобур някъде на бедрата. Томи трепна, мърдайки длан покрай собствения си пистолет. Ако посегнеше към него, щяхме да умрем. Имах намерение да се върна от мъртвите и да преследвам Бърт като призрак.

Гейнър се обади:

— Не. Няма нужда днес да умират хора, госпожице Блейк!

— Не — съгласих се и аз, — няма никаква нужда!

Преглътнах заседналата в гърлото ми буца и отдалечих ръка от въображаемия си пистолет. Томи на свой ред я дръпна от истинския си. Браво на нас.

Гейнър се усмихна отново, като мил безбрад Дядо Коледа.

— Разбира се, наясно сте, че няма да има полза да споделяте с полицията!

Кимнах.

— Нямаме доказателство. Дори не ни казахте кого искате да вдигнете от гроба или пък защо.

— Така че въпросът е на кого ще повярват — на вас или на мен... — допълни той.

— А аз съм сигурна, че имате високопоставени приятели. — Усмивнах се, когато го казах.

Неговата усмивка се разшири, разтегляйки дебелиите му бузки.

— Разбира се!

Обърнах гръб на Томи и пистолета му. Бърт ме последва. Излязохме под изгарящата лятна жегата. Шефът изглеждаше малко нещо стреснат. Почти бях готова да го съжаля. Приятно е да знаеш, че и той си има граници, че не би се захванал с някои неща дори и за един милион долара.

— Наистина ли щяха да стрелят? — попита той.

Говореше спокойно, по-твърдо, отколкото подсказваха леко ококорените му очи. Коровият Бърт. Отключи багажника без дори да го помоля.

— При условие, че името на Харолд Гейнър фигурира в органаизера ни и в компютъра? — извадих пистолета си и надянах сбруята на кобура. — И като не знаят пред кого сме споменали за днешната разходка? — поклатих глава. — Би било твърде рисковано.

— Тогава защо се престори, че имаш пистолет? — той ме погледна право в очите, докато задаваше този въпрос и за първи път видях несигурност на лицето му. Мда, дъртият чувал с кинти имаше нужда от успокоителни слова, само дето те ми бяха свършили.

— Защото, Бърт, можех и да бъркам.

[1] „Алтернативните историци“ — Alternate Historians е писателски „клуб“, в който членува Л. К. Хамилтън заедно с мнозина повече и по-малко изтъкнати писатели от околностите на Сейнт Луис — Бел.пр. ↑

[2] Фестивали на научната фантастика в Чикаго — Бел.пр. ↑

[3] Доскоро модерен стил в облеклото на „фалшиво“ изтъркани дрехи, обработени с киселина за получаване на ефекта — Бел. пр. ↑

[4] Анита е висока около метър и шейсет — Бел. пр. ↑

2

Сватбеният магазин беше точно до 70-та Западна в Сейнт Питърс. Наричаше се „Пътуването на девицата“. Колко сладко. От едната страна го подпираше пицария, от другата — фризьорски салон. Според табелата се казваше „Красота по тъмно“. Прозорците бяха затъмнени и подчертани с кървавочервен неон. Ако желаше, тук човек можеше да си оправи косата и маникюра при вампир.

Вампиризмът в Съединените американски щати бе законен едва от две години. Все още бяхме единствената страна в света, която го е позволила. Не питайте мен — не съм гласувала за това. Имаме дори движение, целящо вампирите да получат право на глас. Не може да им се взимат данъци, а да не са представени политически и тъй нататък.

Ако някой вампир притесняваше хората, допреди две години просто отивах и набивах на кол кучия му син. Сега трябва да получа съдебно разрешение за екзекуция. Без него ще ме обвинят в убийство, ако ме хванат. Копнеех за добрите стари дни.

На витрината на сватбения магазин имаше руса манекенка, буквално опакована в дантели. Не съм голям любител на дантелите, нито на изкуствените перли, нито на пайетите. Особено на пайетите. Два пъти бях идвала с Кетрин да ѝ помогна за избора на сватбена рокля. Не ми трябваше много време да осъзная, че не съм от помощ. Нито един модел не ми допадна.

Кетрин ми беше добра приятелка, иначе изобщо нямаше да съм тук. Тя ми каза, че ако някога се омъжа, ще си променя мнението. Не мисля, че влюбването те кара да си губиш здравия разум или добрия вкус. Ако някога си купя рокля с пайети по нея, направо ме застреляйте.

Освен това не бих избрала и шаферските рокли, на които се спря Кетрин, но за това вече вината е моя — не бях наблизил, когато ги гласувах. Работя прекалено много и мразя да пазарувам. Така че се наложи да броя 120 долара плюс данъка^[1] за розова вечерна рокля от тафта. Изглеждаше като избягала от абитуриентски бал.

Прекоших сватбения магазин под съпровода на съскането на климатика и тракането на високите ми токчета по толкова светлосивия килим, че изглеждаше почти бял. Появата ми незабавно бе забелязана от госпожа Касиди, управителката. Усмивката ѝ трепна за миг, преди да я овладее. Представете си, смелата госпожа Касиди ми се усмихваше!

Отвърнах на усмивката ѝ, изпълнена с лоши предчувствия за предстоящия един час.

Госпожа Касиди е на възраст между четиридесет и петдесет, със стегнато тяло и толкова тъмночервена коса, че изглежда почти кафява. Връзва я на кок ниско на врата по маниера, обожаван навремето от Грейс Кели. Управителката си сложи очилата със златна рамка, намести ги по-здраво на носа си и отбеляза:

— Както виждам, госпожица Блейк дойде за последната проба!

— Надявам се наистина да е последна — отвърнах аз.

— Е, ами работим по... проблема. Според мен измислихме нещо... — зад щанда имаше малка стаичка. Полиците вътре бяха натъпкани с покрити с найлон „парадни униформи“. Госпожа Касиди посегна между две еднакви розови рокли и извади моята.

Поведе ме към съблекалните, праметнала роклята през ръка. Вървеше с изправен като дъска гръб. Готвеше се за нова битка. На мен не ми се налагаше да се готвя, винаги съм готова да встъпя в бой. Но схватките за промените в официална дреха, които водехме с госпожа Касиди, стократно надминаваха по мащаб спречкването с Томи и Бруно. Онази сцена можеше да се развие много зле, но не стана така. Гейнър ги бе отзовал — за днес, както се изрази.

Какво ли трябваше да значи това? Вероятно изказването му нямаше нужда от пояснения. Бях оставила Бърт в офиса, все още поразтърсен от фронталния сблъсък. Той не се разправя с мръсната част от работата. Свързаната с насилието. Не. С нея се сблъскваме аз или Мани, или Джеймисън, или Чарлз. Ние, съживителите от „Съживители“ ООД, вършим мръсната работа. Бърт си стои в приятното безопасно кабинетче и праща към нас клиентите и неприятностите. Поне до днес беше така.

Госпожа Касиди окачи роклята на закачалка в една от онези кутийки за преобличане и излезе. Преди да вляза аз, се отвори още една от кутийките и от нея излезе Кейси — приносителката на букета

на Кетрин. Беше на осем годинки и направо сияеше. Майка ѝ вървеше плътно по петите ѝ, все още издокарана в деловия си костюм. Елизабет (наричай ме Елси) Марковиц беше висока, жилава, чернокоса адвокатка с маслинен тен. Работеше заедно с Кетрин, а участваше също така и в организацията на сватбата.

Кейси изглеждаше като умалена и смекчена версия на майка си. Тя първа ме забеляза и възкликна:

— Здравсти, Анита? Тази рокля не е ли тъпа?

— Не така, Кейси! — обади се Елси. — Роклята е прекрасна. С всичките тези прелестни розови плисета...

На мен роклята ми приличаше на петуния, натъпкана със стероиди. Смъкнах си самото и понечих да вляза в собствената си съблекалня, преди да се наложи да изразявам гласно мнението си.

— Пистолетът истински ли е? — попита Кейси.

Бях забравила, че все още е на мен.

— Да — отвърнах.

— Ти полицайка ли си?

— Не.

— Кейси Марковиц, задаваш твърде много въпроси! — усмихната притеснено, майка ѝ я избута покрай мен. — Съжалявам за това, Анита!

— Нямам нищо против — отвърнах.

Малко по-късно се озовах на ниска платформа пред почти идеален кръг от огледала. С наличието на подходящи розови обувки на висок ток, роклята най-сетне бе добила нужната дължина. Имаше си също и буфан-ръкавчета, както и онова изрязано до раменете деколте... Показваше почти всичките ми белези.

Най-новият все още беше розов и зарастваше. На дясната мишница. Беше просто рана от нож. Те са спретнати и чистички в сравнение с другите, които имам. На ключицата и по лявата ръка имам счупвания. Един вампир ме ухапа и ме тръскаше както куче парче месо. Имам също и следа от изгорено с формата на кръст, тя е на лявото рамо. Един хитър вампирски човек-слуга го бе сметнал за забавно. Аз — не.

Изглеждах като Булката на Франкенщайн на абитуриентски бал. Добре де, може и да не беше толкова зле, но госпожа Касиди смяташе точно така. Смяташе, че белезите ще отклонят вниманието на хората

от роклята, от сватбата и от булката. Обаче Кетрин — самата булка — не беше съгласна. Смяташе, че щом сме толкова добри приятелки, и аз заслужавам да присъствам на сватбата. Плащах си добре, за да ме унижават публично. Сигурно наистина бяхме добри приятелки.

Госпожа Касиди ми връчи чифт дълги розови сатенени ръкавици. Навлякох ги, напъхвайки пръсти дълбоко в малките дупчици. Никак не обичам ръкавиците. Карат ме да се чувствам така, сякаш пипам света през завеса. Но яркорозовите чудеса поне скриваха ръцете ми. Белезите изчезваха. Какво добро момиче. Да бе.

Сватбената организаторка развя сатенената пола, надничайки в огледалото.

— Ще свърши работа, поне според мен — тя се изправи и почука начервената си уста с дългия си, лакиран нокът. — Струва ми се, че измислихме с какво да скрием това, ъъ... ами... — тя махна неопределено към мен.

— Белега на ключицата ми? — помогнах ѝ аз.

— Да — управителката явно изпита облекчение.

За първи път ми хрумна, че госпожа Касиди нито веднъж не е произнасяла думата „белег“. Сякаш това бе нещо мръсно или неприлично. Усмихнах се срещу кръга от огледала. Усещах смеха на върха на езика си.

Госпожа Касиди вдигна нещо, изработено от розова панделка и изкуствени портокалови цветчета. Смехът ми приседна. Попитах:

— Това пък какво е?

— Това — обясни тя, пристъпвайки към мен, — е разрешението на нашия проблем.

— Добре де, ама все пак какво е?

— Ами, украшение във вид на яка.

— Минава около врата ми, така ли?

— Да.

Поклатих глава:

— Няма да я нося.

— Госпожице Блейк, направих всичко по силите си, за да прикрия тази... тази... следа. Шапки, прически, обикновени панделки, корсажи... — управителката буквално разпери ръце. — Направо ще се побъркам!

Виж, в това вярвах. Поех си дълбоко дъх.

— Симпатизирам ви, госпожо Касиди, наистина. Представявам гигантски трън в задника ви.

— Никога не бих се изразила така!

— Знам, затова аз се изразявам. Но това е най-отвратителното украшение, което някога съм мяркала!

— Е, госпожице Блейк, ако имате по-добро предложение, готова съм да ви изслушам! — Тя криво-ляво скръсти ръце на гърдите си. Ужасното „украшение“ увисна кажи-речи до кръста ѝ.

— Голямо е — отбелязах.

— Ще скрие вашия... — тя стисна здраво устни — белег.

Бях готова да ѝ ръкопляскам. Най-сетне каза мръсната дума. Имах ли по-добри предложения? Не. Нямах. Въздъгнах.

— Сложете ми го. Дълга ви поне един поглед, нали?

Тя се усмихна:

— Моля, вдигнете си косата.

Сторих, каквото ме помоли. Тя закопча „яката“ около врата ми. Дантелата ме гъделичкаше, панделките също, а и дори не исках да се гледам в огледалото. Вдигнах бавно очи и направо зяпнах.

— Благодаря на Бога, че имате дълга коса! Лично ще приготвя прическата ви в деня на сватбата, за да помогне на камуфлажа!

Нещото около врата ми приличаше на кръстоска между кучешки нашийник и най-голямата платнена гривна на света. По врата ми като гъбки след дъжд никнеха розови панделки. Беше ужасно и никакви прически не можеха да променят вида му. Но скриваше белега напълно и идеално. Та-дам!

Просто поклатих глава. Какво да кажа? Госпожа Касиди приеме мълчанието ми за комплимент. Трябваше да си има едно наум. Спаси ни звънът на телефона.

— Връщам се след минутка, госпожице Блейк!

Управителката се отдалечи, пристъпвайки безшумно с високите си токове по килима.

Просто се зяпах в огледалата. Косата и очите ми си подходат — черна коса, и толкова тъмнокафяви очи, че също изглеждат черни. В тази област съм наследила латинската жилка на майка ми. Но кожата ми е бледа — следа от германската кръв на баща ми. Сложете ми малко грим и изглеждам досущ като китайска кукла. Навлечете ми бухнала

розова рокля и придобивам деликатен, изтънчен и крехък вид. По дяволите!

Всички други жени на сватбата бяха от метър и шейсет нагоре. Може би някои от тях наистина щяха да изглеждат добре. Съмнявах се.

Освен това, което си беше чиста обида, се налагаше да носим и кринолинени обръчи под полите. Приличах на отхвърлена актриса от „Отнесени от вихъра“.

— Ето, изглеждате прекрасно! — госпожа Касиди се завърна и засия срещу мен.

— Изглеждам така, сякаш са ме топнали в „Пептобисмол“^[2] — уточних.

Усмивката ѝ се поокърти по ръбовете. Тя преглътна.

— Май последната ни идея не ви харесва... — говореше много стегнато.

От съблекалните излезе Елси Марковиц. Кейси се влачеше след нея и мрънкаше. Знаех как се чувства.

— О, Анита! — възкликна Елси. — Изглеждаш очарователно!

Страхотно. „Очарователно“ — точно каквото ми се искаше да чуя.

— Благодаря!

— Особено ми харесват панделките на шията ти. Всички ще носим такива, нали знаеш?

— Приеми съболезнованията ми — отвърнах.

Елси се намръщи:

— Мислех, че вървят в комплект с роклята?!

Беше мой ред да се мръщя.

— Говориш сериозно, нали?

Предприемчивата адвокатка доби озадачен вид:

— Е, ама разбира се. Не ти ли харесват роклите?

Реших да не отговарям, защото можеше и да обидя някого. Какво друго, според вас, може да се очаква от жена, която си има съвършено прекрасно име като Елизабет, а предпочита да я наричат с умалително като за крава?

— Госпожо Касиди, това наистина ли е последното нещо, което можем да използваме за маскировка? — попитах аз.

Управителката кимна — еднократно и много решително.

Въздъхнах и тя се усмихна. Победата бе нейна и тя го знаеше. Аз пък знаех, че са ме победили още като видях роклята, но ако ще губя, предпочитам някой да си плати за това.

— Добре, значи приключихме. Това е то. Ще го нося.

Госпожа Касиди засия. Елси се усмихна. Кейси се ухили мазно. Аз пък вдигнах чак до коленете полата с обръча и слязох от платформата. Обръчът се въртеше, все едно роклята бе камбана, а аз бях езичето.

Телефонът звънна. Госпожа Касиди отиде да отговори с приповдигнато настроение и пеещо сърце — щях да се махна от магазина й. Каква следобедна радост!

Още се мъчех да прекарам широката пола през тясната врата, която водеше към съблекалните, когато тя ме повика:

— Госпожице Блейк, за вас е! Детектив сержант Стор.

— Ето, мамо, нали ти казах, че е полицайка? — обади се Кейси.

Не спрях да се обяснявам, понеже Елси ме беше помолила да не го правя — още преди седмици. Смяташе, че дъщеря й е прекалено малка, за да се просвещава що е то съживител, зомби и убиец на вампири. Не че е възможно дете на осем години да не знае какво е вампир. Та нали те са общо взето медийното събитие на десетилетието.

Постарах се да долепя слушалката до лявото си ухо, но проклетите цветенца ми се пречкаха. Пресегнах се назад да разкопча яката, притискайки уреда между врата и рамото си.

— Здравсти, Долф, какво има?

— Убийство — говореше мило, сякаш се кани да пее тенорова партия.

— И що за убийство?

— Мръсно.

Най-сетне успях да се освободя от нашийника и изтървах слушалката.

— Анита, там ли си?

— Аха, просто имам неприятности с облеклото!

— Какво?

— Няма значение. Та, би ли желал да намина към местопрестъплението?

— Е каквото и да го е сторило, не е човек.

— Вампир?

— Ти си специалистката по немъртви. Ето защо искам да дойдеш да хвърлиш едно око.

— Добре, дай ми адреса и пристигам начаса! — забелязах тефтерче с бледорозови листа, украсени с малки сърчица. На края на химикалката имаше пластмасов купидон. — Сейнт Чарлз? На не повече от петнайсет минути от теб съм.

— Добре — той затвори.

— И на теб приятен ден, Долф! — казах аз в слушалката, просто, за да почувствам известно превъзходство. Върнах се в малката стаичка, за да се преоблека.

Днес ми бяха предложили един милион, просто, за да убия човек и да вдигна зомби. След това наминах в сватбения магазин за последната проба. Следваше оглед на убийство. Мръсна работа, както бе уточнил Долф. Явно следобедът се очертаваше много натоварен.

[1] Жителите на САЩ плащат допълнителен данък върху цената на повечето стоки, един вид ДДС само за местни — Бел. пр. ↑

[2] Гъст, розов лекарствен сироп, продава се в дрогериите в САЩ без рецепта — Бел. пр. ↑

3

Мръсна работа — така каза Долф. Майстор на подценяването. Навсякъде имаше кръв, блиснала по белите стени като че някой е грабнал кофа с боя и щедро я е разлял. Имаше също и блестящобял диван с бродирани кафяви и златни цветни мотиви. По-голямата част от него бе скрита под чаршаф с твърде пурпурен цвят. Ярък квадрат следобедно слънце се лееше през чистите, лъскави прозорци. Слънчевата светлина придаваше на кръвта черешов цвят и лъскавина.

Прясната кръв всъщност наистина е по-ярка от онази, която виждате по телевизията и в киното. В големи количества. Истинската кръв в големи количества е кревящочервена като пожарникарска кола, но на екрана тъмночервеното стои по-добре. Толкова по въпроса за реализма.

Червена — ама наистина червена — е само прясната кръв. Тази тук беше стара и би било редно да изгуби цвета си, но на яркото слънце стоеше лъскава и свежа.

Преглътнах много усърдно и си поех дълбоко дъх.

— Изглеждаш ми прежълтяла, Блейк — обади се току иззад гърба ми нечий глас.

Подскочих и Зербровски се разсмя:

— Стреснах ли те, а?

— Не — излъгах.

Детектив Зербровски е малко над метър и седемдесет, а къдравата му черна коса е започнала да се прошарва. Той носи очила с тъмни рамки, за да подчертае кафявите си очи. Кафявият му костюм беше омачкан, а вратовръзката в жълто и кафеникаво — петносана, вероятно от обяда. Хилеше ми се. Зербровски винаги ми се хили.

— Фанах те, Блейк, признай си! Нима нашата яростна убийца на вампири ще оповръща жертвите?

— Качил си някое и друго кило, нали, Зербровски?

— Ооо, заболя ме! — отвърна той. Долепи длани до гърдите си, олюлявайки се леко. — Не ми казвай, че не копнееш за тялото ми тъй,

както аз копнея за твоето!

— Я стига, Зербровски! Къде е Долф?

— В голямата спалня... — Зербровски стрелна с поглед високия таван и капандурата. — Ще ми се ние с Кати да можехме да си позволим нещо такова.

— Аха — съгласих се. — Хубавко е!

Погледнах покрития с чаршаф диван. Платът полепваше по онова, което се криеше отдолу, досущ като салфетка, метната върху разлят сок. Но във вида му имаше нещо нередно. Накрая ми хрумна, че подутините не са достатъчно, та да съставят цяло човешко тяло. Каквото и да се криеше отдолу, му липсваха някои части.

Стаята сякаш се завъртя. Отклоних очи, преглъщайки конвулсивно. Бяха минали месеци, откакто наистина ми беше прилявало на местопрестъпление. Е, поне климатикът работеше. Това беше добре. От жегата винаги смърди повече.

— Хей, Блейк, да не би наистина да ти трябва чист въздух? — Зербровски ме хвана за ръка, сякаш за да ме поведе към вратата.

— Благодаря, добре съм — погледнах го право в ясните кафяви очи... и излъгах. Той знаеше, че лъжа. Изобщо не се чувствах добре, но щях да се оправя.

Полицаят ме пусна, отстъпи назад и подигравателно отдаде чест:

— Обичам яките кучки!

Усмяхнах се, просто не успях да се сдържа.

— Разкарай се, Зербровски!

— В края на коридора, последната врата вляво! Ще намериш Долф там! — той потъна в тълпата. На местопрестъпленията при убийство присъстват ужасно много хора — нямам предвид зяпачите отвън, а униформени и цивилни ченгета, техници, онзи тип с видеокамерата... Местопрестъплението прилича на пчелен кошер ужасно претъпкано е и цари трескав хаос.

Проправих си път през присъстващите. Ламинираната ми карта беше защитана на яката на морскосиньото сако. Стоеше там, за да знаят ченгетата, че съм на тяхна страна, а не съм някаква си зяпачка. Освен това така по-спокойно носех пистолет в пълна с полицаи къща.

Промъкнах се през тълпа, която се беше струпала като в пътно задръстване до една врата в средата на коридора. Разнасяха се откъслечни фрази:

— Исусе, виж кръвта... Още ли не са открили трупа?... Искаш да кажеш — останките му?... Не.

Промуших се между двама униформени. Единият се обади: „Ей!“. Забелязах празно място точно пред последната врата от лявата страна. Не знам как бе успял Долф, но беше сам в стаята. Сигурно тъкмо бяха приключили с огледа.

Заварих го коленичил в средата на светлокафявия килим. Бе сложил дебелите си длани, опаковани в хирургически ръкавици, на бедрата. Черната му коса беше толкова късо подстригана, че ушите му сякаш стърчаха от двете страни на голямото, плоско лице. Видя ме и се надигна. Беше почти два метра висок и имаше телосложение на кечист. Разположеното зад него легло с балдахин сякаш внезапно се смали.

Долф е началник на най-новата оперативна група в полицията — Отрядът на привиденията. Официално го наричат Регионален отряд за свръхестествени разследвания, накратко РОСР. Занимава се с всичко, свързано със свръхестественото. На практика е девета глуха за проблемните ченгета. Никога не съм се питала какви ги е забъркал Зербровски, за да попадне при Привиденията. Чувството му за хумор е твърде странно и абсолютно безмилостно. Но Долф... Та той е идеалното ченге. Винаги съм смятала, че е обидил някоя важна клечка — обида от типа да си твърде добър в работата си. Няма да се усъмня, ако ми кажат нещо такова.

На килима до него имаше още един завит с чаршаф вързоп.

— Анита... — той винаги говори така — с по една дума.

— Долф! — приветствах го аз.

Беше коленичил между балдахина и оцапания с кръв чаршаф.

— Готова ли си?

— Знам, че си от мълчаливците, Долф, но не би ли могъл да ме осветлиш какво все пак би трябвало да търся?

— Искам да знаеш какво виждаш, а не какво съм ти казал, че трябва да видиш...

Като за Долф това беше цяла реч.

— Добре — съгласих се. — Давай!

Той дръпна чаршафа. Обели го като лучена люспа от окървавеното чудо отдолу. Стоях, вирах се и виждах само парче кърваво месо. Можеше да е всякакво: говеждо, конско, еленско... но човешко? Определено не.

Очите ми го виждаха, но мозъкът ми отказваше да приеме. Приклекнах, подпъхвайки полата между бедрата си. Килимът поддаваше под краката ми, сякаш го бе валял дъжд... само дето не беше дъжд.

— Да имаш да ми дадеш назаем чифт ръкавици? Оставих си нещата за местопрестъпление в офиса...

— В десния джоб на самото! — Долф вдигна ръце във въздуха. По ръкавиците му имаше кървави следи. — Обслужи се. Жената мрази, когато окървавявам чистото пране!

Ухилих се. Изумително. Чувството за хумор е задължително от време на време. Наложих се да се пресегна над останките. Извадих две найлонови ръкавици — един размер става за всички. Човек винаги има чувството, че отвътре са пълни с пудра. Не ги усещаш точно като ръкавици, а по-скоро като презервативи за ръце.

— Мога ли да го докосна, без да унищожа някоя улика?

— Да.

Побутнах „го“ отстрани с два пръста. Беше като да ръгаш парче прясно телешко. Приятно, плътно докосване. Проследих с пръсти изпъкнала кост и ребра под плътта. Ребра. Внезапно осъзнах какво гледам. Част от гръдния кош на човешко същество. Ето го рамото — бялата кост стърчи там, където явно са откъснали ръката. Това беше всичко. Искам да кажа — всичко. Изправих се твърде бързо и се спънах. Килимът поддаде под краката ми.

Внезапно в стаята бе станало твърде горещо. Обърнах гръб на останките от тялото и открих, че се вирам в някаква тоалетка. Огледалото й бе така опръскано с кръв, сякаш някой го бе покрил с пласт червен лак за нокти. Червено „Черешов цвят“, „Карнавален пурпур“, „Захарна ябълка“.

Затворих очи и много бавно преброих до десет. Когато пак погледнах, стаята ми се стори по-хладна. За първи път забелязах, че вентилаторът на тавана бавно се върти. Чувствах се добре. Яка корава убийца на вампири. Даа бе!

Докато отново прикляках до тялото, Долф не каза и думица. Дори не ме погледна. Добър човек. Постарах се да бъда обективна и да видя каквото има за виждане. Но ми беше трудно. Предпочитам труповете в състояние, в което мога да различа за коя част от тялото става дума. А сега виждах само... останки. Можех да мисля

единствено за факта, че това някога е било човешко тяло. „Било е“ — като служебна фраза.

— Доколкото виждам, няма следи от оръжие, но съдебният лекар ще определи по-точно... — посегнах да пипна буцата месо отново, но се спрях. — Ще ми помогнеш ли да го вдигнем, за да погледна в гръдната кухня? В останките от гръдната кухня?

Долф остави чаршафа и ми помогна. Останките бяха по-леки, отколкото изглеждаха. Когато ги изправихме на една страна, се оказа, че отдолу няма нищо. Бяха изчезнали всички органи, които ребрата обикновено защитават. В името на всичко свято, изглеждаше досущ като разрязани телешки ребра, като изключим мястото, където се прикрепяха костите на ръката. Виждаше се дори част от ключицата.

— Добре — заявих. Не ми хареса как се задъхвах. Изправих се, отпуснала окървавените си ръце. — Покрий го, моля те!

Долф изпълни молбата ми и се изправи:

— Е, какви са впечатленията?

— Насилствена смърт, причинена с изключителна жестокост. Упражнена е значително повече сила, отколкото има обикновен човек. Тялото е било разкъсано на части на ръка.

— Защо на ръка?

— Няма следи от нож... — засмях се, но смехът ме задави. — По дяволите, бих казала, че някой е използвал електрически трион, както в касапницата при кравите, но костите... — поклатих глава. — Нищо механично не е било вкарвано в действие тук.

— Нещо друго?

— Аха, къде е остатъкът от шибаното тяло?

— Надолу по коридора, втората врата отляво.

— Остатъкът от тялото ли? — в стаята отново ставаше по-топло.

— Просто хвърли едно око и ми кажи какво си видяла.

— По дяволите, Долф, знам, че не обичаш да влияеш на експертите си, но не искам да влизам там на сляпо!

Той просто се взираше в мен.

— Поне ми отговори на един въпрос!

— Може би. Какъв?

— По-зле ли е от това?

Той явно се позамисли за малко.

— И да, и не.

— Проклет да си!

— Ще разбереш, след като го видиш!

Не исках да разбирам. Бърт беше очарован, че полицията ме иска за щатен сътрудник. Беше ми казал, че ще събера ценен опит, работейки заедно с тях. Засега бях събрала само голяма колекция от кошмари.

Долф тръгна пред мен към съседната стая на ужаса. Всъщност не исках да откривам останалата част от тялото. Исках да си ида у дома. Той се поколеба пред една затворена врата, докато се изравня с него. На вратата имаше картонен силует на зайче — като за Великден. Точно под Зайо висеше бродирано ковъорче с надпис „Стаята на Бебчо“.

— Долф... — успях да погледна.

До нас от дневната долиташе приглушен шумът.

— Да?

— Няма нищо, няма нищо — поех си дълбоко дъх и издишах.

Можех да се справя. Щях да се справя. О, Боже, не исках! Докато вратата се отваряше навътре, прошепнах под нос кратка молитва. В живота има мигове, когато единственият начин да преминеш изпитанието е с малко благоволение отгоре. Обзалагах се, че сега е настъпил един такъв миг.

През малкия прозорец струеше слънчева светлина. Завесите бяха бели, с избродирани по ръбовете малки патенца и зайчета. По светлосините стени танцуваха картонени животинки. Нямахме люлка, заместваше я едно от онези легла с перила, които се свалят. Креватче за голямо момче, нали така ги наричат?

Тук нямаше толкова много кръв. Благодаря ти, мили Боже! Кой казва, че никога не отвърщаш на молитвите? Но в квадрата от ярко августовско слънце седеше плюшено мече. Беше покрито с плътен слой кръв. Едното му стъклено око се взираше наоколо и изпъкваше изненадано от копринената изкуствена козина.

Коленичих до него. Килимът не поддаде, не беше просмукан с червено. Защо, дявол го взел, проклетото мече киснеше тук, покрито със съсирваща се кръв? В цялата стая, доколкото забелязвах, нямаше и капчица.

Дали някой простото е поставил така? Вдигнах глава и открих, че гледам към малък бял скрин с чекмеджета с изрисувани по тях зайчета. Явно собствениците са смятали, че щом си започнал декорацията с

един мотив, ще е най-добре да се придържаш към него. На бялата боя се виждаше един малък, идеален отпечатък от длан. Припълъзах към него и вдигнах ръка нагоре, за да сравня размера. Дланта ми не е толкова голяма, малка е дори за жена, но този отпечатък беше миниатюрен. Две, три, може би четиригодишно дете... Сини стени, значи вероятно момченце.

— На колко е детето?

— На гърба на снимката в дневната пише „Бенджамин Рейнолдс, 3 г.“.

— Бенджамин... — прошепнах и се втренчих в кървавия отпечатък. — В тази стая няма тяло. Тук не е убиван никой.

— Не.

— Тогава защо искаше да огледам? — обърнах се към Долф, както бях на колене.

— Мнението ти не струва нищо, ако не си видяла всичко.

— Това проклето мече ще ми се явява насън!

— И на мен — уточни Долф.

Изправих се, устоявайки на порива да пригладя полата си отзад. Изумително колко пъти съм си пипала неволно дрехите и съм се изплюсквала с кръв. Но не и днес.

— Това под чаршафа в дневната тялото на детето ли е? — още докато го казвах, се молах да не е.

— Не — отвърна полицаят.

Благодаря ти, Боже!

— На майката?

— Да.

— А къде е трупът на момчето?

— Не можахме да го намерим... — той се поколеба, после попита: — Дали е възможно твартата напълно да е изплюскала тялото на детето?

— Искаш да кажеш: до степен, в която да не остане нищо за намиране?

— Да — призна Долф.

Стори ми се съвсем лекичко пребледнял. Вероятно и аз не сияех в розово.

— Възможно е, но дори и немъртвите имат граници на апетита си... — поех си дълбоко дъх. — Да сте намирали следи от...

повръщано?

— Повръщано? — той се усмихна. — Хубав термин. Не, твартата не е яла, за да повръща след това. Или поне не сме открили такова нещо.

— В такъв случай хлапето вероятно е още наоколо.

— Може ли да е живо? — попита Долф.

Вдигнах очи към него. Искаше ми се да кажа „да“, но знаех, че вероятно отговорът е отрицателен. Спрях се на компромис.

— Не знам.

Долф кимна.

— Дневната ли следва? — поинтересувах се.

— Не — той излезе от спалнята, без да каже нито дума повече и аз го последвах.

Къде другаде можех да ида? Само дето не бързах. Ако искаше да си играе на корав тип, безмълвен полицаи, тогава, нека си ме чака да го настигна.

Последвах широкия му гръб зад ъгъла, през дневната и към кухнята. Към бара водеше подвижна стъклена врата. Навсякъде имаше стъкла. Бляскавото им сребро хвърляше искри под светлината на поредната капандура. Кухнята беше безупречна, като в реклама от списание, цялата в сини плочки и пищно, светло дърво.

— Хубава кухня — казах аз.

От мястото си виждах сновящите по моравата хора. Групата бе излязла навън. Високата ограда ги скриваше от любопитните съседи, както бе скрила и убиеца снощи. Един самотен детектив стърчеше пред бляскавата мивка. Записваше си нещо в бележника.

Долф ми махна да погледна по-отблизо.

— Добре — кимнах аз. — Нещо е нахлуло през плъзгащата се стъклена врата. Сигурно е вдигнало страхотен шум. Толкова чупещо се стъкло, дори и ако климатикът е дрънчал... Човек все ще чуе.

— Така ли мислиш? — попита началникът на Привиденията.

— Някой от съседите да е чул нещо? — попитах.

— Никой няма да си признае — уточни Долф.

Кимнах.

— Стъклото се чупи, някой слиза да провери... вероятно мъжът. Сексистските стереотипи умират трудно.

— Какво имаш предвид? — поинтересува се Долф.

— Смелият ловец защитава семейството си — обясних.

— Добре, да речем, че е бил мъжът. После?

— Той влиза, вижда онова, което се е метнало през стъклото, и вика жена си. Вероятно ѝ нарежда да бяга. Да вземе детето и да си обира крушите.

— Защо не ѝ казва да позвъни на полицията?

— Не забелязах телефон в голямата спалня... — кимнах към телефона на стената в кухнята. — Това вероятно е единственият апарат. Налага се да минеш покрай чудовището, за да се добереш до слушалката.

— Давай нататък.

Обърнах се назад да погледна към дневната. Покритият с чаршаф диван едва-едва се виждаше.

— Нещото каквото и да е то, е хванало мъжа. Бързо го е обездвижило, пратило го е в несвяст, но не го е убило.

— Защо да не го убива?

— Я не ме изпитвай, Долф! В кухнята няма достатъчно кръв. Бил е изяден в спалнята. Каквото и да е било това чудо, не е влачило мъртвец до спалнята. Преследвало го е и го е убило там.

— Не е зле, искаш ли да хвърлиш едно око и на дневната?

Всъщност не исках, но не го казах на глас. От жената беше останало доста повече. Торсът беше почти недокоснат. На дланите ѝ бяха нахлузени хартиени пликове. Под ноктите ѝ беше открито някакво вещество. Надявах се от тази находка да има полза. Ококорените кафяви очи се взираха в тавана. Горницата на пижамата влажно прилепваше към мястото, където се бе намирала талията на собственичката на къщата. Преглътнах с усилие и използвах показалеца и палеца си, за да я вдигна.

Гръбнакът на жената блесна под суровата слънчева светлина, мокър и бял, и увиснал — като кабел, който е бил откъснат от щепсела.

Добре.

— Нещо я е разкъсало на части, също като... мъжа в спалнята.

— Откъде разбра, че е мъж?

— Освен, ако не са имали гости, онова ще да е бил съпругът. Не са имали и гост, нали?

Долф поклати глава:

— Доколкото знаем, не.

— Значи трябва да е мъжът. Защото всичките ребра на жената са на място, а също и ръцете й... — помъчих се да преглътна гнева си. Вината не беше на Долф. — Не съм някое от ченгетата ти. Ще ми се да спреш да задаваш въпроси, на които вече знаеш отговорите.

Той кимна:

— Добре де, права си. Понякога забравям, че не си от момчетата.

— Благодаря, за което.

— Знаеш какво имам предвид.

— Знам — и знам дори че си го замислил като комплимент, но можем ли да продължим разговора навън, моля?

— Става — той свали кървавите си ръкавици и ги пхна в отворената торба за боклук в кухнята. И аз направих същото.

Горещината се залепи за мен като топящ се найлон, но кой знае защо, ми действаше добре. Гълтах на жадни глътки горещия, кипящ въздух. Ах, лято!

— Значи бях прав, че не е човек? — полюбопитства детективът.

Двама униформени полицаи удържаха тълпата далече от моравата и навън на улицата. Деца, родители, хлапета на велосипеди... Приличаше на цирк за извращения.

— Не, не е човек. По стъклата на мястото на взлома нямаше кръв.

— Забелязах. Какво значи това?

— Повечето мъртъвци не кървят, изключая вампирите.

— Повечето?

— Е, прясно умрелите зомбита също пускат кръвчица, но вампирите кървят досущ като хората.

— Значи не смяташ, че е било вампир?

— Ако е, значи яде човешка плът. Вампирите не могат да смилат твърда храна.

— Гул?

— Твърде далече сме от гробище, а и в къщата щеше да има повече разрушения. Гулите разкъсват мебелите досущ като диви животни.

— Зомби?

Поклатих глава:

— Честно казано, не знам. Вярно, съществуват разновидности като плътоядни зомбита. Редки са, но се случва...

— Преди време ми каза, че е имало три доказани случая. И при трите зомбитата оставали човекоподобни по-дълго време и не гниели.

Усмихнах се:

— Добра памет имаш. Точно така. Плътоядните зомбита не гният, поне докато ги храниш. Или поне не гният толкова бързо.

— А имат ли склонност към насилие?

— Поне засега не са проявявали — отвърнах.

— Зомбитата падат ли си по насилието? — уточни Долф.

— Само ако им наредиш.

— Това пък какво значи? — попита той.

— На зомби може да се нареди да убива хора, стига съживителят да има достатъчно сила.

— Зомби като оръжие?

Кимнах:

— Да, нещо такова.

— Че кой би измислил подобно клане?

— Не съм сигурна какво се е случило тук — заявих.

— Знам. Но кой е способен на това?

— Ами, дявол го взел, аз например бих могла да се справя, но не бих го сторила. А и никой от достатъчно способните ми познати не би се осмелил.

— Остави на нас да преценим — отбеляза детективът. Беше си извадил малкото тефтерче.

— Сериозно ли искаш да ти изброя имената на приятелите си, та да ги питаш да не би случайно да са вдигали зомби и да са го пращали да убива тези хора тук?

— Ако обичаш!

Въздъгнах:

— Не мога да повярвам! Добре, значи — аз, Мани Родригес, Питър Бърк и... — спрях, миг преди да изрека последното име.

— Какво има?

— Нищо. Просто си спомних, че точно тази седмица трябва да ходя на погребението на Питър Бърк. Той е мъртъв, значи надали е сред заподозрените.

Долф ме гледаше изпитателно, а на лицето му ясно бе изписано подозрение.

— Сигурна ли си, че това са всички имена, които ще ми изброиш?

— Ако се сетя за още някого, ще те известя — заявих.

Придадох си най-невинното ококорено изражение. Ето, нямам нищо в ръкава.

— По-добре да го сториш, Анита!

— Естествено!

Долф се ухили и поклати глава:

— Кого защитаваш?

— Себе си — отвърнах.

Той ми се стори озадачен. Нека кажем просто, че не искам да настройвам някого срещу себе си.

— Кого?

Вдигнах глава към ясното августовско небе:

— Смяташ ли, че ще вали?

— По дяволите, Анита, нуждая се от помощта ти!

— Вече ти я дадох.

— Името!

— Още не. Първо ще проверя и ако ми се стори подозрително, обещавам да споделя с теб.

— Е, ти си самата щедрост, нали? — по бузите на ченгето пълзеше червенина. Досега не бях виждала Долф да се ядосва. Боях се, че ми предстои да присъствам на грозна сцена. — Първата жертва беше бездомник. Сметнахме, че е припаднал от пиене и гулите са го докопали. Намерихме го точно до едно гробище. Случаят е ясен, нали? — повишаваше тон с всяка следваща дума. — След това открихме онази двойка — тийнейджъри, спипани да се натискат в колата на хлапето. Мъртви, все още не особено далече от гробището. Повикахме изстребител^[1] и свещеник. Случаят приключен... — Долф заговори тихо, но все едно беше преглътнал крясъците си. Гласът му бе напрегнат и почти задавен от гняв: — А сега и това. И е същата твар каквото и да е то, мътните го взели. Но се намираме на километри от най-близкото проклето гробище. Не е гул, а и ако те бях извикал при първия или втория случай, това клане нямаше да се случи. Ама смятах, че ставам по-добър в свръхестествените дивотии. Вече съм понатрупал опит, но не е достатъчен. Изобщо не е достатъчен... — той мачкаше бележничето в огромните си лапи.

— Това е най-дългата реч, която някога съм чувала от устата ти — заявих.

Долф почти се засмя:

— Нуждая се от името, Анита!

— Доминга Салвадор. Тя е вуду жрица на целия Среден Запад. Но ако пратиш полицията при нея, няма да говори с теб. Нито един от хората в списъка няма да разговаря с вас.

— Но с теб ще разговарят?

— Да — признах.

— Добре, тогава най-добре до утре да си надушила нещо.

— Не знам дали ще успея да си уредя среща толкова бързо.

— Или успяваш, или отивам аз — настоя Долф.

— Добре де, добре, ще се справя все някак!

— Благодаря, Анита! Поне сега има откъде да започнем.

— Може изобщо да не е зомби, Долф! Просто предполагам наслуки.

— Че какво друго може да е?

— Ами, ако по стъклата бе имало кръв, щях да предположа, че е ликантроп^[2].

— О, страхотно, точно това ми трябваше — развилиял се превръщан!

— Да, но по стъклата няма кръв.

— Значи вероятно е някакъв вид немъртвец — кимна Долф.

— Именно.

— Е, говори с тази Доминга Салвадор и ми докладвай незабавно.

— Слуш-шам, сержант!

Долф ми спретна една гримаска и се прибра в къщата. По-добре той, отколкото аз. Аз имах задача само да се прибера у дома, да се преоблека и да се приготвя за събуждане. Тази вечер, след падането на мрака, щяха да ме чакат трима клиенти, строени за... или по-правилно е да се каже „легнали“?

Терапевтката на Елен Гришъм смяташе, че за пациентката ѝ ще е от полза да се изправи срещу баща си, който я е насилвал като малка. Проблемът се коренеше в това, че от няколко месеца насам човекът почиваше в гроба. Така че аз трябваше да вдигна господин Гришъм от мъртвите и да оставя дъщеричката да му обясни какъв кучи син е бил приживе. Терапевтката смяташе, че това ще има пречистващо

въздействие. Е, ако си защитил докторат, сигурно ти се позволява да се изказваш по този начин.

Другите две съживявания бяха по-обикновени; оспорвано завещание и главен свидетел на обвинението, проявил лошия вкус да получи сърдечен удар преди да свидетелства на делото. Все още не беше сигурно дали показанията на едно зомби са приемливи в съда, но хората бяха достатъчно отчаяни да пробват и да си платят за това.

Стоях наред зелено-кафявата морава. Радвах се, че семейството не е било привърженик на пръскачките. Хабене на вода. Може би дори рециклираха кутиите и вестниците? Нищо чудно да бяха почитени граждани-природолюбители. А може и да не бяха.

Един от униформените вдигна жълтата лента с надпис „Не преминавай!“ и ме пусна да изляза. Постарах се да не обръщам внимание на зяпачите и се намъкнах в колата си. Беше скорошен модел „Нова“. Можех да си позволя и по-добра, но защо да си давам труда? Нали върви?

Воланът беше прекалено нагорещен, за да го пипам. Пуснах климатика и оставих колата да се охлади. Всичко, което казах на Долф за Доминга Салвадор беше истина. Нямаше да проговори пред полицията, но не по тази причина се опитах да задържа името ѝ извън играта.

Ако полицията пристигнеше да тропат по вратата на сеньора Доминга, тя би пожелала да научи кой ги е пратил. И щеше да открие кой. Сеньората беше най-могъщата жрица-вудун, която някога съм срещала. Безспорно, събуждането на зомби-убиец се нареждаше сред многото неща, на които бе способна, стига да пожелае...

Честно казано, има и по-страшни неща от зомбита, които могат да припълзят през прозореца ти някоя тъмна нощ. За тази страна на бизнеса знаех толкова малко, колкото можех да си позволя да пренебрегна. Сеньората бе измислила повечето гадости.

Не, не желях Доминга Салвадор да ми се ядосва. Така че май се налагаше да си поприказвам с нея още утре. Беше малко като да си назначиш среща с Кръстника на вудуто. Или, в този случай — с Кръстницата. Проблемът беше, че тази кръстница не бе особено доволна от мен. Доминга ми бе пращала покани за гостуване в дома ѝ. За присъствие на церемониите ѝ. Аз любезно ѝ бях отказала. Според

мен я разочароваше фактът, че съм християнка. Тъй че досега бях успявала да избегна личните срещи.

А сега смятах да питам най-силната жрица-вудун в Щатите, а може би и в цяла Северна Америка, дали не е вдигала някакво зомби. И ако това зомби просто ей-тъй, случайно, скита наоколо и трепе хора, дали не го прави по нейна заповед? Да не бях откачила? Може би. Струваше ми се, че и утрешният ден щеше да влезе в графата на натоварените.

[1] Има се предвид изстребител на вредители: хлебарки, плъхове, гули... — Бел. пр. ↑

[2] Общо название за хората, способни да сменят облика си: върколаци, плъхολаци и др. — Бел. пр. ↑

Будилникът се развреця. Претърколих се, блъскайки наслуки копчетата от горната страна на дигиталния часовник. В името Божие, все някога щях да натисна и онова за прекъсването. Накрая се наложи да се надигна на лакът и всъщност да отворя очи. Изключих алармата и се втренчих в блестящите числа. Шест сутринта. Мамка му. Бях се довякла вкъщи едва в три. И защо ли съм нагласила събуждане в шест? Не си спомнях. Не съм във върхова форма след само три часа сън. Легнах отново във все още топлото гнездо от чаршафи. Очите ми се затваряха, когато си спомних. Доминга Салвадор.

Тя се беше съгласила да се срещнем днес в седем. Да поговорим на закуска. Измъкнах се от чаршафа и просто поседях една-две минути на ръба на леглото. Апартаментът тънеше в покой. Чуваше се единствено съскането на климатика. Тихо като на погребение...

Станах неохотно, а в мислите ми още танцуваха покрити с кръв плюшени мечета.

Петнайсет минути по-късно вече бях облечена. Винаги взимам душ след като се прибера от работа, без значение колко е късно. Не понасях самата мисъл да си лягам в хубавото, чисто легълце, цялата изплескана със засъхнала пилешка кръв. Понякога кръвта е от коза, но най-често е кокоша.

Спрях се на компромисно облекло — някъде по средата между „демонстрация на уважение“ и „стапяне в жегата“. Щеше да ми е полесно, ако не възнамерявах да си нося пистолета. Наречете ме параноичка, но не излизам от къщи без оръжие.

Протърканите фабрично джинси, тенис чорапите и черните „Найки“ бяха лесната част. Маскировката довършваше набедрен кобур на „Ънкъл Майк“, в който кротуваше 9-милиметровия файърстар. Файърстарът ми е резервното подкрепление за браунинга „Хай Пауър“. Той е прекалено голям, за да го пъхам в кобур под панталона, но файърстарът пасва чудесно.

Сега ми трябваше само блуза, с която хем да прикрия пистолета, хем той да ми е под ръка за сграбчване и стрелба. Проблемът беше по-сериозен, отколкото изглеждаше на пръв поглед. В крайна сметка се спрях на къса горница, която едва-едва ми стигаше до кръста. Завъртях се пред огледалото.

Пистолетът оставаше невидим, поне докато не се самозабравя и не си вдигна прекалено високо ръцете. Горницата, за нещастие, беше много, много бледо розова. Ама какво ли ме бе прихванало да си купувам такава дрешка? Честно, не помнех. Може да ми е била подарък? Надявах се. Стори ми се непоносима самата мисъл, че наистина съм похарчила пари за нещо розово.

Все още не бях дърпала завесите. Целият апартамент тънеше в полуздрач. Имам много плътни пердета, специална поръчка. Рядко попадам под слънчевите лъчи и не ми липсват много. Включих лампата от дясната ми страна. Скалариите изплуваха към повърхността, мърдайки умолително усти на забавен кадър.

Според мен рибите са идеалните домашни любимци. Не се налага да ги разхождаш и да им чистиш, нито да им създаваш хигиенни навици. Почистваш от време на време аквариума, храниш ги — и на тях изобщо не им пука точно по колко часа работиш извънредно...

Кафеварката ми разпръсна из апартамента аромата на прясно сварено силно кафе. Седнах на малката кухненска маса с две столчета и отпих от горещото, черно колумбийско кафе. Зърната бях извадила току-що от фризера; мелех си ги на място. Няма друг начин да си пиеш кафето. Макар че в извънредни случаи пия онова, до което се докопам.

Звънецът на вратата се обади. Подскочих и разлях кафе по масата. Нервна? Аз? Оставих файърстара си на кухненската маса, вместо да го взимам с мен до вратата. Ето, не съм параноичка. Просто съм много, много предпазлива.

Надникнах през шпионката и отворих. На прага стоеше Мани Родригес. Той е около пет сантиметра по-висок от мен. Черната му като въглен коса е прошарена със сиво и бяло. Гъстите къдри обрамчват слабото му лице и преминават в черни мустаци. На петдесет и две е и, ако имам право на избор, бих предпочела той да ми прикрива гърба в опасни ситуации — с едно изключение.

Ръкувахме се — винаги така правим. Хватката му беше здрава и суха. Ухили ми се — снежнобелите му зъби блеснаха на фона на мургавото му лице.

— Надушвам кафе!

Отвърнах на усмивката му:

— Знаеш, че аз закусвам само кафе!

Той влезе и аз заключих зад гърба му. По навик.

— Росита смята, че не се грижиш за себе си. — Мани успя почти идеално да имитира пискливия глас на жена си, с много по-плътен мексикански акцент от неговия собствен. — Тя не се храни както трябва, затуй е толкоз слаба. Бедната Анита, няма мъж, няма даже приятел...

Той се ухили.

— Росита говори досущ като мащеха ми. Джудит направо се поболява от мъка, че ще остана стара мома.

— А ти си на колко, двадесет и четири?

— Ахъм.

Мани просто поклати глава:

— Понякога не разбирам жените!

Беше мой ред да се ухилия:

— А аз какво съм, кълцан дроб ли?

— Анита, знаеш какво имам предвид...

— Знам, аз съм „едно от момчетата“. Ясно.

— Ти си по-добра от всички момчета в работата.

— Сядай. Ще ти напълня гърлото с кафе, преди да ти се е схванала устата!

— Много труден случай си. Знаеш какво имах предвид! — Мани впи в мен кафявите си очи. Изражението му беше извънредно сериозно.

Усмихнах се:

— Да, знам, разбира се.

Взех една от близо дузината чаши в кухненския ми шкаф. Любимите ми са окачени на специалната поставка на бара.

Мани седна, отпи кафе и огледа чашата си. Беше червена и на нея с черни букви пишеше: „Аз съм студенокръвна кучка, но ме бива за тая работа“. Гостът ми се разсмя и от носа му пръсна кафе.

Аз пък пиех моя еликсир от чаша, украсена с пухкави бебета пингвинчета. Не си го признавам — в никакъв случай! — но тя ми е любимата.

— Защо не носиш пингвинската си чаша на работа? — полюбопитства Мани.

Последната блестяща идея на Бърт беше всички ние да си имаме собствени чаши за кафе на работа. Смяташе, че това ще добави домашен уют към офиса. Аз занесох сива съдинка със сив надпис: „Тва е мръсна работа и се налага да я върша аз!“. Бърт ме накара да я върна вкъщи.

— Кеф ми е да дърпам каишката на Бърт.

— Значи ще продължиш да мъкнеш неприемливи чаши.

Ухилих се:

— Ахъм.

Колегата ми само поклати глава.

— Наистина съм ти благодарна, че ще ме придружиш при Доминга.

Той сви рамене:

— Не бих те оставил да се изправиш сама срещу жената-дявол, нали?

Намръщих се при споменаването на този прякор... или може би беше обида?

— Е, жена ти нарича така Доминга, не аз.

Мани погледна към захвърления небрежно на масата пистолет.

— Да, но ще носиш оръжие, просто за всеки случай.

Изгледах колегата си над ръба чашата.

— За всеки случай.

— Ако се стигне до престрелка, Анита, значи сме загазили. Там гъмжи от телохранители.

— Не смятам да стрелям по някого. Просто ще идем да ѝ зададем няколко въпроса. Това е всичко.

Мани изсумтя.

— Rog favor^[1], сеньора Салвадор, случайно наскоро да сте вдигали зомби-убиец?

— Я стига, Мани! Знам, че е малко странно...

— Странно ли? — той поклати глава. — „Странно“, казва тя. Ако разсърдиш Доминга Салвадор, странностите ще са само началото.

— Не е задължително да идваш...

— Ти ме повика за подкрепление! — Той ми се ухили с онази негова бляскава белозъба усмивка, която озаряваше цялото му лице. — Не звънна на Чарлз или на Джеймисън. Обади се на мен и, Анита, това е най-хубавият комплимент, който можеш да направиш на един старец!

— Ти не си старец — казах го искрено.

— Е, жена ми все ми повтаря съвсем друго. Росита ми е забранила да ходя на лов за вампири с теб, но не може да ме опази от свързаните със зомбита дейности, поне засега.

Изненадата ми сигурно си пролича, защото Мани продължи:

— Знам какво сте си говорили преди две години, докато бях в болницата.

— За малко да умреш — уточних аз. — А ти колко счупени кости имаше?

— Росита отпрати съвсем разумна молба, Мани. Ти имаш да мислиш за четири деца.

— И съм твърде стар, за да коля вампири... — той говореше с ирония, но и с горчивина.

— Никога няма да бъдеш твърде стар за това — отбелязах.

— Приятна мисъл... — колегата ми отпи от кафето си. — Най-добре да тръгваме. Сеньората не бива да ни чака.

— Боже опази! — ухилих се аз.

— Амин!

Взрях се в него, докато той плакнеше чашата си на мивката.

— Да не би да знаеш нещо, което не ми казваш?

— Не — отвърна Мани.

На свой ред изплакнах чашата си, все още втренчена в него. Наясно бях за подозрителната бръчка на челото си.

— Мани?

— Честна мексиканска, не знам нищичко.

— Тогава какво има?

— Нали знаеш, че бях вудун преди Росита да ме покръсти в чистото християнство?

— Да, и?

— Доминга Салвадор не беше просто една от жриците ми. Беше ми любовница.

Позяпах го няколко секунди.

— Майтапиш ли се?

Мани ми отвърна извънредно сериозно:

— Не бих се шегувал с подобно нещо.

Свих рамене. Изборът на съкреватници на познатите ми често ме изумява.

— Значи, затова успя да ми уредиш среща така мълниеносно?

Той кимна.

— Защо не си ми казвал преди?

— Защото можеше да се опиташ да се вмъкнеш там без мен.

— Толкова зле ли щеше да е?

Мани просто ме съзерцаваше с извънредно сериозен поглед.

— Вероятно.

Взех си пистолета от масата и го пяхнах в кобура в панталона. Осем патрона. Браунингът можеше да побере четиринайсет. Но да се върнем в реалността: ако ще ми трябват повече от осем патрона, значи да се пиша мъртвец. Също и Мани.

— Мамка му — прошепнах.

— Какво?

— Имам чувството, че отивам на гости на Торбалан.

Мани завъртя лекичко глава.

— Сравнението си го бива.

Страхотно, ама направо велико изказване! Защо ли изобщо си пяхах главата в бърлогата на лъва? Пред очите ми изплува образът на покритото с кръв плюшено мече на Бенджамин Рейнолдс. Добре де, знаех защо съм се хванала на хорото. Ако имаше и най-малък шанс момчето още да е живо, лично щях да сляза до ада — стига да ми се отваря и шанс да се върна оттам. Не казах това на глас. Не исках да узная дали адът също е добро сравнение.

[1] Por favor (исп.) — ако обичате — Бел. пр. ↑

В квартала имаше стари къщи — от петдесетте и шейсетте. Моравите бяха покафенели от липсата на вода. Нямаше пръскачки. Цветята в градинките до сградите се бореха да оцелеят. Срещаха се най-вече петунии, мушката и тук-там по някой розов храст. Улиците бяха чисти и спретнати, а само на една пресечка оттук можеха да те гръмнат, ако носиш яке с неправилните цветове.

Бандитската дейност в района на сеньора Салвадор обаче бе прекратена. Дори тийнейджърите с автоматични пистолети се боят от нещата, които не можеш да спреш с куршум, все едно колко добър стрелец си. Муниципалитетът със сребърно покритие биха ранили вампир, но няма да го убият. Ще убият ликантроп, но не и зомби. Всъщност даже да насечеш проклетата твар на парчета, разчленените части на тялото ще продължат да пълзят след теб. Виждах го на живо. Не е приятна гледка. Бандите бяха оставили сеньората на мира. Край на насието. В квартала цареше вечно примирие.

Носеха се легенди за латиноамериканска банда, която смятала, че има защита срещу гри-гри^[1]. Твърди се, че бившият водач на бандата е още в мазето на Доминга и от време на време изпълнява по някоя заповед. Той е чудесна жива демонстрация за всяко хлапе, дете се мисли за голяма клечка.

Лично аз никога не съм виждала сеньората да вдига зомби. Но пък не съм я виждала и да вика змиите. И предпочитам положението да си остане такова.

Двуетажната къща на сеньора Салвадор се намираше на сред около половин акър. Приятно, просторно дворче. На фона на варосаните бели стени като червен огън пламтяха мушката. Червено и бяло, кръв и кост. Сигурна бях, че и случайните минувачи долавят символичния смисъл. Във всеки случай, на мен ми се разкриваше.

Мани паркира колата си на алеята зад кремава „Импала“. Двойният гараж беше боядисан в бяло, за да подхожда на къщата. На тротоара момиченце на около пет години бясно караше напред-назад

триколесно велосипедче. Две малко по-големи момченца седяха на стълбите, които водеха към верандата. Спряха да играят и ни погледнаха.

На верандата зад тях стоеше мъж. Носеше презраменен кобур, сложен върху синя безръкавна блуза. Малко нещо нагло. Трябваше му само примигваща неонова табела: „Лош тип“.

На тротоара забелязах драсканици с тебешир. Пастелени кръстове и неразгадаеми диаграми. Приличаха на детски рисунки..., но не бяха. Вероятно пламенни фенове на сеньората бяха нарисували обожествителни знаци пред къщата ѝ. Около рисунките стояха стопени до бучки остатъци от свещи. Момичето с колелцето караше напред-назад през рисунките. Нормално, а?

Последвах Мани през изгорената от слънцето ливада. Малката с велосипедчето вече също ни гледаше с неразгадаемо изражение на кафявото си лице.

Колегата ми свали слънчевите си очила и се усмихна на мъжа:

— Buenos días, Антонио! Доста време мина!

— Si — отвърна Антонио. Имаше басов и задавен глас. Силно загорелите му ръце бяха скръстени пред гърдите. Така дясната длан се намираше точно до дръжката на пистолета.

Използвах Мани за прикритие и за всеки случай доближих ръка до собственото си оръжие. Девизът на бойскаутите е „Винаги готов!“. Или това беше девизът на морските пехотинци?

— Станал си силен и хубав мъж! — отбеляза Мани.

— Баба казва, че трябва да ви пусна вътре — отвърна Антонио.

— Тя е мъдра жена — съгласи се партньорът ми.

Младежът сви рамене:

— Тя е Сеньора... — и ме огледа любопитно. — А тази коя е?

— Синьорита Анита Блейк. — Мани отстъпи, за да изляза аз напред.

Така и сторих, отпуснала дясната си ръка край хълбока, сякаш ми е нервно, но това беше единственият начин да я държа близо до пистолета.

Антонио сведе очи към мен. В погледа му се четеше гняв — и нищо повече. Дори не се доближаваше до изражението на телохранителите на Харолд Гейнър. Усмигнах се.

— Приятно ми е да се запознаем!

Той подозрително ми се намръщи за миг, после кимна. Продължих да му се усмихвам и по лицето му полека също се разля усмивка. Смяташе, че флиртувам с него. Оставих го да си мисли така.

Той каза нещо на испански. Аз можех само да се усмихвам и да клатя глава. Говореше тихо и в тъмните му очи се появи искрица, а на устните — извивка. Не беше необходимо да владее езика, за да знам, че са ми направили предложение. Или са ми нанесли обида.

Мани целият се скова и вратът му се зачерви. Каза нещо през стиснати зъби.

Сега беше ред на Антонио да се изчерви. Посегна към пистолета си. Изкачих две стъпала и го хванах за ръката, сякаш нямах представа какво става тук. Мускулите му бяха напрегнати като натегнати жици.

Заслепих го с усмивка, без да разхлабвам хватката си. Той прехвърли поглед от Мани към мен, но аз не го пуснах, докато китката му не се озова до хълбока. Едва тогава той реши да ми целуне ръка. Плъзна устни по опакото на дланта ми, но не отлепяше очи от Мани. Беше разгневен, направо преливаше от ярост.

Антонио носеше пистолет, но беше аматьор. Аматьорите с оръжие в крайна сметка ги убиват. Питам се дали Доминга Салвадор знае това? Сигурно е факир на вудуто, но се обзалагам, че няма голяма представа от оръжия и какво се изисква, за да ги ползваш редовно. Е каквото и да се искаше, Антонио не го притежаваше. Би убил човек като стой, та гледай. Без да трепне. Но не по нужната причина. По аматьорски повод. Разбира се, мъртвецът пак ще си остане мъртъв...

Той ме изкачи горе при себе си на верандата, все още стиснал ръката ми. Беше лявата. Нека си я държи цял ден ако ще.

— Трябва да ви претърся за оръжия, Мануел!

— Ясно — съгласи се Мани.

Качи се на верандата и Антонио отстъпи, спазвайки дистанция помежду им, да не би случайно колегата ми да му се нахвърли. Така аз получих чисто пространство за изстрел в гърба на младежа. Невнимание: при други обстоятелства — смъртоносно.

Той накара Мани да се облегне на перилата на верандата — като при полицейска проверка. Антонио знаеше какви ги върши, но претърсването беше гневно, съпроводено с твърде бързи, поривисти движения, сякаш самото докосване до тялото на партньора ми го вбесяваше. Да, старият Тони тънеше в омраза...

Изобщо не му и хрумна да ме опипа за оръжие.

Тцъ-тцъ.

От къщата излезе още един тип. Според мен беше към петдесетте. Носеше бял потник, заметнат с разкопчана риза. Ръкавите бяха навити чак догоре. По челото му блестеше пот. Обзалагах се, че пистолетът е на кръста му. Точно на челото черната му коса бе разделена от чисто бял кичур.

— Какво те бави толкова, Антонио? — Имаше плътен глас и силен акцент.

— Претърсих го за оръжие.

По-възрастният мъж кимна.

— Тя е готова да приеме и двама ви.

Антонио отстъпи встрани, заемайки отново поста си на верандата. Когато го подминах, измляска след мен като при целувка. Усетих как Мани се стегна, но влязохме в дневната, без да стрелят по нас. Бяхме яхнали вълната.

Дневната бе просторна, от лявата страна имаше маса за хранене. Имаше дори и настенно пиано. Чудех се кой ли свири. Антонио? Нъц.

Последвахме мъжа по къс коридор към просторна кухня. По черно-белите плочки на пода тежко се виеха златни ивици слънчеви лъчи. И плочките, и самата кухня бяха стари, но уредите бяха съвременни. До стената в дъното стоеше един от онези луксозни хладилници с ледогенератор и чучур за студена вода.

Всички уреди бяха бледожълти — „Житно жълто“, „Есенен бронз“.

На кухненската маса седеше жена на около шейсет години. Слабото ѝ кафяво лице беше цялото във весели бръчки. Чисто бялата коса бе стегната на опашка в основата на врата ѝ. Седеше като глътнала бастун на стола си, а тънките ѝ кокалести ръце бяха положени на масата. Изглеждаше ужасяващо безопасна. Сладка стара баба. Ако и една четвърт от слуховете за нея бяха верни, тя използваше най-страхотната маскировка, на която някога съм попадала.

Усмихна се и протегна ръце. Мани излезе напред и прие жеста, отърквайки устни в кокалчетата ѝ.

— Радвам се да те видя, Мануел! — Тя говореше с плътен глас, контраалт с галещ кадифен акцент.

— Аз също, Доминга! — той я пусна и седна срещу нея.

Жената ме стрелна бързо с черните си очи. Все още стоях на прага.

— Така значи, най-сетне дойде при мен, Анита Блейк!

Много странно изказване. Спогледахме се с Мани. Той примигна безразлично. Явно нямаше представа какво е намислила домакинята ни. Страхотно.

— Не знаех, че ме чакате с нетърпение, сеньора!

— Чувала съм легенди за теб, *chica*^[2]. Изумителни истории! — в черните ѝ очи забелязах искрица... усмивката ѝ подсказваше, че изобщо не е безопасна.

— Мани? — попитах.

— Не съм бил аз.

— Не, Мануел вече не говори с мен. Малката му женица забранява! — последното бе казано с гняв и горчивина.

О, Боже! Най-могъщата вуду жрица в Средния Запад се държеше като обидена любовница. Мамка му. Тя извърна към мен гневния си поглед.

— Всички, които се занимават с вудун, в крайна сметка идват при сеньора Салвадор.

— Аз не се занимавам с вудун.

Тя се разсмя. Бръчките по лицето ѝ се вдълбаха още повече при този изблик на веселие.

— Ти вдигаш мъртъвците, зомбита — и не се занимаваш с вудун. О, *chica*, какъв майтап!

По тона ѝ съдех, че наистина се забавлява. Много се радвах, че съм хвърлила малко светлина в деня ѝ.

— Доминга, казах ти защо пожелахме да се срещнем. Бях съвсем ясен... — поде Мани.

Тя му махна да замълчи и се наведе към мен:

— О, Мануел беше много предпазлив по телефона! Съвсем ясно подчерта, че не сте тук, за да участвате в някой от варварските ми ритуали! — горчивината в гласа ѝ бе достатъчно остра да се пореже човек. — Ела тук, *chica*! — протегна ми едната си ръка, не двете.

Дали трябваше да я целуна, както бе сторил Мани? Не смятах, че съм дошла на среща с папата.

Тогава осъзнах, че не искам и да я докосвам. Доминга Салвадор не беше сторила нищо лошо. При все това мускулите на раменете ми

бяха напрегнати до болка. Страхувах се — и не знаех от какво.

Пристъпих и се ръкувах с нея, без да знам какво да правя след това. Кожата ѝ беше топла и суха. Все още стискайки ръката ми, Доминга ме придърпа и ме настани на най-близкия до нея стол. Каза нещо с тихия си, плътен глас.

Поклатих глава:

— Съжалявам, не разбирам испански.

Тя погали косата ми със свободната си ръка.

— Черна коса, като гарваново крило. Не си подхожда с бледата ти кожа.

— Майка ми беше мексиканка.

— Но не говориш езика ѝ...

Доминга още ме държеше за ръката, а аз си я исках обратно.

— Почина, когато бях съвсем малка. Отгледана съм от народа на баща ми.

— Ясно...

Издърпах си дланта и незабавно се почувствах по-добре. Сеньора Салвадор не ми беше сторила нищо.

Нищичко. Тогава защо ме сърбяха петите? Мъжът с белия кичур стоеше на пост зад сеньората. Ясно го виждах. Ръцете му бяха на видно място. Държах под око задната врата и входа на кухнята. Никой не можеше да се промъкне зад гърба ми. Но косъмчетата по врата ми стърчаха от напрежение.

Погледнах към Мани, но той се взираше в Доминга. Беше сплел ръце върху масата — толкова здраво, че кокалчетата му се белееха.

Имах чувството, че съм на фестивал на чуждестранното кино и липсват субтитри. Горедолу можех да отгатна какво става, но не бях сигурна дали съм права. Настръхналата кожа на шията ми подсказваше, че някой врътка фокуси. Реакцията на Мани пък нашепваше, че най-вероятно фокусчето е предвидено за него.

Той отпусна рамене. Напрежението в хватката му също спадна. Сякаш го заля видима вълна на облекчение. Доминга се усмихна и зъбите ѝ блеснаха:

— Можеше да станеш също толкова могъщ, *mi corazon* ^[3]!

— Не исках силата, Доминга — отвърна той.

Местех поглед от единия към другия, без да знам какво точно е станало току-що. Не бях сигурна и дали искам да знам. Копнеех да

вярвам, че незнанието е благословия. Твърде често наистина е така.

Доминга отново извърна черните си очи към мен:

— А ти, *chica*, ти искаш ли сила?

Напрежението в основата на черепа ми се разля по цялото ми тяло. Имах чувството, че по кожата ми лезят насекоми. По дяволите.

— Не.

Прост и ясен отговор. Вероятно по-често трябва да съм лаконична.

— Вероятно не, но ще закопнееш за нея.

Не ми хареса начина, по който го каза. Каква глупост — да стоя наред слънчевата кухня в седем и половина заранта, и да се страхувам. Но така си беше. Направо червата ми се връзваха на възел.

Доминга се взираше в мен. Очите ѝ си бяха просто очи. Не притежаваха омайващата сила на вампир. Най-обикновени очи и все пак... Космите по врата ми опитаха да използват надолу в гащите. Цялата бях настръхнала и ме заля притеснителна топлина. Облизах устни и отвърнах на погледа на Доминга Салвадор.

Беше като магически шамар. Тя ме изпитваше. Бях минавала през това и преди. Хората са тъй очаровани от професията ми! Убедени, че познавам магията. Не е вярно. Имам общо само със смъртта. Кое то не е едно и също.

Взирах се в почти черните очи на домакинята и имах чувството, че плувам напред. Беше като да падаш неподвижен. Светът сякаш се завъртя за миг, после се стабилизира. От тялото ми бликна топлина, досущ като намотана на стегнато въже струя горещина. Стрелна се напред към старицата. Удари я здраво и изпитах усещането, че е донякъде като токов удар. Изправих се, зинала за въздух:

— Мамка му!

— Анита, добре ли си? — Мани също се беше надигнал. Леко ме докосна по рамото.

— Не съм сигурна. Какво, по дяволите, ми направи тя?

— Не, ти си тази, която ми посегна, *chica* — отвърна Доминга. Стори ми се леко пребледняла. По челото ѝ изби пот.

Телохранителят ѝ се отлепи от стената, отпуснал ръце и нащрек.

— Не, Енцо, добре съм! — заяви сеньората задъхано, сякаш бе тичала.

Останах права. Исках да си ида у дома, ако може веднага, много моля.

— Не дойдохме да си играем игрички, Доминга! — обади се Мани. Гласът му бе натежал от ярост и, според мен, от страх. Съгласна бях, особено с последното чувство.

— Не е никаква игра, Мануел! Да не си забравил всичко, на което съм те учила? Всичко, което си бил?

— Нищо не съм забравил, но не съм я довел, за да пострада!

— Дали ще пострада или не, зависи само от нея, *mi corazon*!

Последното твърдение не ми хареса особено.

— Ти няма да ни помогнеш. Просто ще си играем на котка и мишка. Е, тази мишка си отива! — обърнах се, без да отклонявам вниманието си от Енцо. Той не беше аматьор.

— Не искаш ли да намериш малкото момче, което според Мани е било отвлечено? На три годинки, твърде малко, за да се озове в ръцете на бокор!

Това ме спря. Тя знаеше, че така ще стане. Проклетата да е.

— Какво е бокор^[4]?

Доминга се усмихна.

— Наистина ли не знаеш, а?

Поклатих глава.

Усмивката ѝ се разшири, направо сияеше от удоволствие.

— Сложи си дясната ръка с дланта нагоре на масата, *por favor*!

— Ако знаеш нещо за момчето, просто ми кажи. Моля!

— Ако издържиш едно-две изпитания, ще ти помогна.

— Що за изпитания? — надявах се, че прозвучах толкова подозрително, колкото бях настроена.

Доминга се засмя — буен и весел смях. Подхождаше си с всичките весели бръчки по лицето ѝ. Очите ѝ направо сияеха. Защо ли имах чувството, че се надсмива над мен?

— Хайде, *chica*, няма да те нараня! — каза тя.

— Мани?

— Ще те предупредя, ако стори нещо, което ще ти навреди!

Доминга вдигна поглед към мен — нещо като озадачено учудване.

— Чувала съм, че можеш да вдигаш по три зомбита на нощ, и то всяка нощ. При все това си истинска новачка.

— Незнанието е благословия — заявих.

— Седни, chіса. Няма да те боли, обещавам! Няма да те боли.

Обещание за по-болезнени процедури по-късно. Седнах.

— Всяко закъснение може да коства живота на момченцето! — опит да призова добрата ѝ страна.

Доминга се наведе към мен.

— Наистина ли смяташ, че детето е още живо?

Според мен тя нямаше добра страна. Отдръпнах се назад. Не можах да се сдържа, а не можех и да я излъжа.

— Не.

— Значи разполагаме с време, нали?

— Време за какво?

— Ръката ти, chіса, rog favor, и след това ще отговоря на въпросите!

Поех си дълбоко дъх и положих дясната си длан на масата. Доминга се държеше загадъчно. Мразя, когато хората са загадъчни.

Тя извади изпод масата малка черна кесия, която сякаш бе държала в скута си през цялото време. Сякаш го бе планирала предварително.

Мани се взираше в торбата, сякаш от нея ей-сега ще изпълзи нещо гнусно. Доминга Салвадор наистина извади отвътре нещо гнусно.

Беше талисман — гри-гри, изработено от черни пера, парчета кост и мумифицирано птиче краче. Поне в първия миг предположих, че е пиле, но видях черните дебели нокти. Значи някъде наоколо имаше ястреб или орел с дървен крак.

Привидя ми се как жрицата забива ноктите в плътта ми и цялата се стегнах, за да се дръпна. Но тя просто положи гри-григо в отворената ми шеп. Пера, парчета кост и сух ястребов крак. Не беше лигаво. Не болеше. Всъщност почувствах се като глупачка.

След това го усетих — топлина. Гадното нещо се затопляше, както си стоеше в шепата ми. Секунда преди това беше хладно.

— Какво му правиш?

Доминга не отговори. Погледнах я, но тя се взираше настоятелно в ръката ми. Като котка, която ще скочи.

Пак се втренчих в гри-григо. Пръстите на крака се размърдаха, разтвориха се, пак трепнаха. Движеше се в ръката ми!

— Мамка му!

Искаше ми се да скоча. Да метна ужасното нещо на пода. Но не го сторих. Седях си, цялата настръхнала, с препускащо в гърлото сърце и оставих гадорията да мърда в шепата ми.

— Добре... — казах задавено, — издържах малкото ти изпитанийце. А сега разкарай това дяволско нещо от мен!

Доминга внимателно вдигна талисмана. Внимаваше да не докосне мен. Не знам защо, но се забелязваше какви усилия полага.

— По дяволите, по дяволите! — промърморих под нос. Изтрих длан в корема си, докосвайки пътьом и скрития наблизо пистолет. Беше успокояващо да знам, че ако лошото стане много лошо, мога просто да я гръмна. И то преди съвсем да ми е изкарала ангелите.

— Сега можем ли да се хванем за работа? — успях да кажа почти спокойно. Точка за мен.

Доминга люлееше талисмана в шепи.

— Накара пръстите да се движат. Страхуваш се, но не си изненадана. Защо?

Какво можех да кажа? Нищо, което исках тя да узнае.

— Имам усет към мъртвите. Реагира спрямо мен като някои хора, дето четат мисли.

Тя се усмихна.

— Наистина ли вярваш, че способността ти да вдигаш мъртъвци е като четенето на мисли? Театрални номера?

— Аз вдигам мъртъвци, сенъора. Това е просто професия.

— Всъщност сама не си вярваш.

— Е, старая се — признах.

— Била си изпитвана и преди! — каза го като твърдение.

— Баба ми по майчина линия ме изпита, но не с това — посочих към застиналия подвижен крак. Изглеждаше като някоя от изкуствените ръце, дето си ги купуваш в „Спенсърс“. Сега, когато не се намираше у мен, можех да се преструвам, че просто вътре са скрити малки батерийки. Да бе.

— Тя вудун ли беше?

Кимнах.

— Защо не си учила при нея?

— Имам вроден дар да вдигам мъртъвци. Това не влияе на религиозните ми предпочитания.

— Ти си християнка. — Доминга го каза така, че да прозвучи като нещо лошо.

— Така си е — надигнах се. — Ще ми се да кажа, че ми е било приятно, но не е вярно!

— Задай въпросите си, chica!

— Какво? — смяната на темата ми дойде твърде внезапно.

— Питай онова, което си дошла да ми кажеш! — обясни сеньората.

Погледнах към Мани.

— Ако тя казва, че ще отговори, значи ще отговори — той не изглеждаше особено доволен от развоя на събитията.

Седнах отново. Още една обида и се махах оттам. Но ако сеньората наистина щеше да помогне... о, мътните го взели, тя си играеше с тъничката нишка на надеждата. А след онова, което видях в дома на Рейнолдс, аз бях готова да се вкопча с две ръце в нея...

Бях намислила да съм колкото се може по-любезна, формулирайки въпроса, но сега не ми пукаше.

— Да си вдигала зомбита през последните няколко седмици?

— Няколко — съгласи се Доминга.

Добре. Поколебах се преди следващия въпрос. Усещането, което изпитах, докато нещото мърдаше в шепата ми, пак се върна. Потрих длан в крачола си, сякаш можех да избърша и допира. Какво ли беше най-лошото, което сеньората щеше да ми стори, ако я обидех? По-добре да не питам.

— А случайно да си пращала някое зомби със задача... за мъст? — ето, вижте само колко любезна формулировка!

— Нито едно.

— Сигурна ли си?

Доминга се усмихна:

— Щях да си спомням, ако съм пуснала от гроба убийци.

— Зомбитата убийци не е задължително да са били убийци приживе — обадох се.

— О? — тя вдигна прошарените си вежди. — Нима си така добре запозната с вдигането на зомбита „убийци“?

Преборих се с желанието да се свия като хваната в лъжа ученичка.

— Само с едно.

— Разкажи ми!

— Не — заявих твърдо. — Не, не смятам да обсъждам тази случка!

Това си беше мой личен кошмар, който няхах намерение да споделям с някаква вуду бабишкера. Реших да променя малко темата:

— Вдигала съм убийци. Те не са по-жестоки от обичайните немъртви.

— Колко мъртъвци си повикала от гроба? — поинтересува се Доминга.

Свих рамене:

— Нямам представа.

— Кажи ми, тъъ... — тя явно търсеше подходящата дума, — приблизително.

— Наистина нямам представа. Стотици са.

— Хиляда?

— Може и да са, не съм следила бройката — признах.

— А дали твоят началник в „Съживители“ ООД ги брои?

— Предполагам, че всичките ми клиенти имат досиета, да — съгласих се.

Доминга се усмихна.

— Живо ме интересува точната цифра. С какво би навредило?

— Ще проверя, ако е възможно.

— Такова послушно момиче! — тя се изправи. — Не, не съм събуждала това твоє „убийствено“ зомби. Ако това е създанието, което похапва граждани... — тя се усмихна, почти се разсмя, сякаш й прозвуча забавно. — Но познавам хора, които никога не биха говорили с теб. Хора, които са способни да извършат този ужасен подвиг. Ще ги разпитам и те ще ми отговорят. Ще науча истината от тях и ще ти препредам тази истина, Анита!

Изрече името ми с придихание и провлачено: Йъниигъ. Прозвуча екзотично.

— Много благодаря, сеньора Салвадор!

— Но ще искам една услуга в замяна на тази информация — допълни тя.

Скоро щеше да изрече нещо неприятно, бях готова да се обзаложа.

— И каква ще е тази услуга, сеньора?

— Искам да преминеш още едно изпитание.

Зяпнах я в очакване да продължи, но не последва нищо повече.

Попитах:

— И що за изпитание е това?

— Ела долу и ще ти покажа — говореше сладко като мед.

— Не, Доминга! — обади се Мани. Вече се бе изправил. — Анита, нищо, което сеньората ще ти каже, не си струва това, което иска от теб.

— Мога да говоря с хора и твари, които няма да разговарят с нито един от вас. Каквито сте ми добри християни!

— Хайде, Анита, не ни трябва помощта й! — колегата ми тръгна към вратата.

Не го последвах. Мани не беше видял изкланото семейство. Не беше сънувал цяла нощ окървавени плюшени мечета. Аз сънувах. Не бих могла да си тръгна, ако имаше някакъв шанс сеньората да ми помогне. Независимо дали Бенджамин Рейнолдс беше жив или мъртъв. Важното беше, че онази твар ще убива отново. И се обзалагах, че има нещо общо с вудуто. Това не беше моята област. Имах нужда от помощ, и то бързо.

— Анита, хайде! — Мани ме хвана за ръката и ме дръпна към вратата.

— Разкажи ми за изпитанието!

Доминга се усмихна триумфално. Знаеше, че съм паднала в капана. Знаеше, че няма да си тръгна, докато не получа обещаната от нея помощ. По дяволите.

— Нека се оттеглим в мазето и ще ти обясня изпитанието там.

Хватката на Мани се стегна.

— Анита, не знаеш какво правиш! Прав беше, но...

— Просто стой с мен, Мани, и ме прикривай. Не ме оставяй да сторя нещо наистина болезнено. Става ли?

— Анита каквото и да иска тя от теб там долу, ще боли. Може би не физически, но ще боли.

— Налага се да го сторя, Мани! — потупах го по ръката и се усмихнах. — Всичко ще бъде наред!

— Не — отвърна той, — нищо подобно.

Не знаех какво да му отговоря, освен, че вероятно е прав. Но това нямаше значение. Стига с това да спра убийствата, смятах да направя

каквото и да поискаше жрицата от мен — в границите на разумното. Щях да пърхам от радост, стига да не видя и друго полуизядено тяло.

Доминга се усмихна:

— Нека слезем долу!

— Може ли да поговоря с Анита насаме, сеньора, rog favor! — обади се Мани. Още ме държеше за ръката. Усещах колко е напрегнат.

— Ще можете да си говорите през целия прекрасен днешен ден, Мануел. Но аз разполагам със съвсем малко време. Ако тя се подложи на този тест сега, обещавам да ѝ помогна да хване своя убиец, доколкото ми е по силите.

Това беше голямо обещание. Много хора биха разговаряли с нея, дори и само от чист ужас. Полицията например не може да вдъхне такова усещане. Способни са само да те арестуват. Това не е достатъчен мотив. Виж, ако немъртви запълзят по прозореца ти... това вече е мотив.

Четири, може би пет жертви досега. Доста неприятен начин да умреш.

— Вече казах, че ще го сторя. Да вървим!

Сеньората заобиколи масата и хвана Мани за ръката. Той подскочи, сякаш го бе ударила. Тя го издърпа надалече от мен.

— Няма да ѝ навредя, Мануел. Кълна се!

— Не ти вярвам, Доминга!

Старицата се разсмя.

— Да, но изборът е неин, Мануел! Не съм я насилвала!

— Но я изнуди, Доминга. Изнудваш я с живота на други хора.

Сеньората погледна през рамо.

— Да съм те изнудвала, chica?

— Да — казах.

— О, тя ти е добра ученичка, corazon! Честна е като теб. И смела като теб.

— Смела е, но не е виждала онова, което се намира долу.

Исках да попитам какво точно има в мазето, но не посмях. Всъщност не исках и да знам. Предупреждавали са ме за свръхестествените дивотии и преди. Не влизай в онази стая, чудовището ще те пипне. Обикновено там има чудовище — и по принцип се опитва да ме хване. Но досега съм успявала да изляза побърза или по-късметлийка от чудовищата. Засега вадох късмет.

Искаше ми се да послушам предупреждението на Мани. Точно сега прибирането вкъщи ми се струваше прекрасна идея, но дългът подаде грозната си глава. Дългът — и шепотът на кошмарите. Не исках да се сблъскам с друго изклано семейство.

Доминга изведе Мани от стаята. Последвах ги, а Енцо се влачеше отзад. Що за ден за парад!

[1] Вид вуду талисман — Бел.пр. ↑

[2] Chika (исп.) — буквално „пиленце“; хлапе, девойче Бел. пр. ↑

[3] Mi corazon (исп.) — сърце мое — Бел. пр. ↑

[4] Силен, високопоставен вуду жрец и магьосник — Бел. пр. ↑

Стълбището към мазето бе стръмно, сковано от дървени талпи. Докато трополяхме надолу, стъпалата осезаемо вибрираха. Не беше успокоително. Ярката слънчева светлина откъм вратата се изливаше в пълен мрак. Слънцето отслабваше и сякаш бледнееше като че ли нямаше сила да проникне в подобното на пещера помещение. Спрях на сивия ръб на дневната светлина и се взрях надолу в потъналото в нощен мрак помещение. Не различавах дори Доминга и Мани. А те би трябвало да са точно пред мен, нали?

Телохранителят Енцо стоеше зад мен, досущ търпелива планина. Не ме подкани да побързам. Имах ли право на избор? Можех ли да си взема куклите и парцалките и да си ида вкъщи?

— Мани — обадох се.

В далечината се разнесе глас. Твърде далечен. Може и да беше от акустиката на помещението. А може и да не беше.

— Тук съм, Анита!

Напрегнах се да различа нещо там, откъдето се бе разнесъл гласът, но нямаше нищо за гледане. Спуснах се още две стъпала в мастиления мрак и спрях, сякаш се бях блъснала в стена. Обгърна ме присъщата за повечето мазета влажна миризма на мухлясал камък, но под нея долавях и нещо друго — застояло, кисело и сладникаво. Онази почти неопишуема миризма на трупове. Тук, в горната част на стълбите беше едва осезаема. Но се обзалагах, че ще се сгъстява с всяко следващо стъпало.

Баба ми беше жрица на вудун. Нейното хъмфо^[1] не миришеше на трупове. Границата между доброто и злото във вудото не е така ясно очертана, както при уика^[2] или християнството и сатанизма, но съществува. Доминга Салвадор беше от другата ѝ страна. Знаех го, още когато дойдох. И все още се притеснявах от това.

Баба Флорес ми беше казала, че съм некромант. Това е повече, отколкото да си вуду жрица..., но и по-малко. Имах връзка с мъртвите — с всички мъртви. Трудно е да бъдеш вудун и некромант, и да не си

на страната на злото. Твърде съблазнително е. Така казваше баба. Окуражаваше ме да напредвам в християнството. Окуражаваше баща ми да ограничава връзката ми с нейната част от рода. Окуражаваше го заради любовта си към мен — и от страх за душата ми.

А ето ме сега — слизах по стълбите в челюстите на съблазънта. Какво би казала баба Флорес за това?

Вероятно — „Марш вкъщи!“. Кое то беше добър съвет. Стегнатият възел в стомаха ми подсказваше същото.

Светнаха лампи. Запримигвах на стъпалата. Единствената мътна крушка в подножието на стълбите ми се стори ярка като звезда. Доминга и Мани стояха под крушката и ме гледаха.

Светлина. Защо ли незабавно ми стана по-добре? Глупаво, но вярно. Енцо пусна вратата зад нас да се затвори. Постарах се да дишам през устата, но така дъхът само засядаше в основата на гърлото ми. Мирисът на гнила плът полепва по езика.

Доминга ни поведе между тесните стени. На равни разстояния от двете ни страни се забелязваха правоъгълници. Места, където сякаш е бил наплескан цимент върху..., ами, врати. Върху цимента е била сложена боя, но отдолу е имало врати, стаи... на равни разстояния. Защо е трябвало да ги зазиждат? Защо да ги циментират? Какво имаше зад тях?

Прокарах пръсти по неравния цимент. Повърхността беше грапава и хладна. Боята не бе много стара. В тази влага би се олющила. А не беше. Какво се криеше зад тази затворена врата?

Започна да ме сърби между раменете. Преборих се с желанието да се обърна да погледна Енцо. Обзалагах се, че се държи прилично. Обзалагах се и че в момента най-малкото ми притеснение би трябвало да е куршум в гърба.

Въздухът бе студен и влажен. Самото дъно на мазето. Имаше три врати — две отдясно и една отляво. Бяха си просто врати. На едната имаше лъскав нов катинар. Когато я подминахме, чух вратата да пука, сякаш на нея се бе облегнало нещо тежко.

Спрях.

— Какво има там?

Щом се заковах на място, Енцо също застина. Доминга и Мани завиха зад ъгъла, така че останахме сами. Докоснах вратата. Дъските изпукаха и пантите изтракаха. Сякаш от другата страна се търкаше

някаква гигантска котка. Изпод вратата ме лъхна смрад. Задавих се и отстъпих назад. Смрадта лепнеше по устата и гърлото ми. Преглътнах конвулсивно и я вкусих чак в стомаха си.

Твартата зад вратата измяучи. Не бих могла да позная дали звукът идва от човешко или животинско гърло. Каквото и да обитаваше стаята, определено беше по-едро от човек. И беше мъртво. Много, много мъртво.

Прикрих носа и устата с лявата си длан. Дясната ръка оставих свободна за всеки случай. Ако случайно твартата си пробие път навън. Стрелба срещу ходещ труп? Знаех, че няма да свърши работа, но пистолетът ме успокояваше. В бъркотията може да гръмна и Енцо. Знаех обаче, неясно как, че ако разтърсващата вратата твар се измъкне, Енцо ще е също толкова заплашен, колкото и аз.

— Трябва да продължаваме вече — обади се той.

Не разчетох нищо по физиономията му. Все едно вървахме по улицата към магазина на ъгъла. Стори ми се непоклатим, заради което го намразих. Ако аз се ужасявам, Господи, това следва да се отнася и за всички останали!

Огледах предполагаемо незаклучената врата отляво. Трябваше да разбера. Отворих я рязко. Помещението беше приблизително два на метър и нещо, досущ като килия. Циментовият под и варосаните стени бяха чисти и празни. Приличаше на килия, която очаква следващия си обитател. Енцо затвори вратата с трясък. Не му се опънах. Не си струваше. Ако щях да се бия с човек, който ме надминава с над петдесет кила, би трябвало да избирам внимателно къде си вадя шпагата. Някаква празна стая не си струваше.

Телохранителят се облегна на вратата. Светлината на голата крушка разкриваше, че челото му е оросено с пот.

— Не пробвай и други врати, синьорита. Може да стане много зле!

Кимнах:

— Добре, няма проблеми!

Една празна килийка, а той се поти. Хубаво е да знаеш, че има какво да го уплаши. Но защо тази стая, а не онази с ужасната смрад? Представа си нямах.

— Трябва да догоним сеньората — телохранителят махна с ръка като метр д'отел, който ми показва стол.

Тръгнах натам, накъдето ми посочи. Какво ли друго да сторя?

Коридорът водеше към голяма правоъгълна зала. Беше боядисана в същото ослепително бяло, както и килията. Варосаният под бе покрит с яркочервени и черни мотиви. Наричат се „верве“. Символи, рисувани във вуду светилищата, за да привличат лоа — боговете на вудун.

Символите служеха за стени, очертаващи пътя. Водеха към олтара. Ако излезеш от пътеката, ще объркаш всички така щателно нарисувани поредици. Не знаех дали това ще е за добро или за лошо. Правило номер триста шейсет и девет за дейност при сблъсък с непозната магия: когато се съмняваш, не го пипай.

Не пипах.

В дъното на помещението блестяха свещи. Топлата, пищна светлина трепкаше и насищаше белите стени с горещина и светлина. Доминга стоеше в средата на светлината и белотата, и излъчваше зло. Няма друг подходящ термин. Не беше просто лоша, а зла. Злото бликаше около нея като мрак, който е втечен и може да се пипне. Усмехнатата старица бе изчезнала. Пред нас стоеше създание на силата.

Мани бе застанал от едната ѝ страна. Взираше се в нея. Тя пък гледаше мен. Забелязваше се чак бялото на очите ѝ. Олтарът се намираше точно зад изправения гръб на Доминга. Върху него бяха насипани мъртви животни, които образуваха цяло езеро на пода. Пилета, кучета, малко прасенце, два козела. Вързопи козина и засъхнала кръв, която не успях да идентифицирам. Олтарът приличаше на фонтан, от чиято среда бликаха мъртви същества, лигави и тлъсти.

Жертвоприношенията бяха пресни. Не миришеше на гнилоч. Стъклените очи на козела се вираха в мен. Мразя да убивам кози. Винаги ми изглеждат далече по-интелигентни от пилетата. Или пък просто смятам, че са по-милички?

Отляво на олтара стоеше висока жена. На светлината на свещите кожата ѝ хвърляше почти черни отблясъци, сякаш бе издялана от тежко, лъскаво дърво. Косата ѝ беше подстригана късо и сресана, стигаше ѝ до раменете. Имаше широки скули, пълни устни и бе умело гримирана. Носеше дълга копринена рокля, яркочервена като прясна кръв. Подхождаше на червилото ѝ.

Отдясно на олтара стоеше едно зомби. Навремето е било жена. Дългата ѝ, светлокестенява коса стигаше почти до кръста. Някой я бе сресал така, че да заблести. В този труп единствено тя изглеждаше жива. Кожата бе добила сивкав цвят. Плътта се бе спихнала около костите като вакуумирана опаковка. Под тънката, гниеща кожа мърдаха изпънати като конци мускули. Носът почти бе изчезнал, придавайки на жената полузавършен вид. Пурпурната ѝ рокля висеше хлабаво и се вееше около останките на скелета.

Имаше си дори наченки на грим. Спихването на устните не позволяваше червило, но изпъкналите очи бяха подчертани от бледоморави сенки. Преглътнах с голямо усилие и се обърнах да огледам първата жена.

Тя се държеше като зомби. Едно от най-добре запазените и живо-изглеждащи, които съм виждала, но все едно колко прелъстителка беше, си оставаше мъртвец. Жената — зомбито — отвърна на погледа ми. В идеалните ѝ кафяви очи имаше нещо, което нито едно зомби не запазва задълго. Споменът за това кои са и какво са изчезва за няколко дни, понякога и за часове. Но това зомби се страхуваше. Страхът блестеше като ярка, стъклена болка в очите ѝ. Зомбитата нямат такива очи.

Обърнах се към по-изгнилото зомби и открих, че също ме зяпа. Изпъкналите ѝ очи бяха вперени в мен. Тъй като повечето поддържаща очните ябълки плът бе изчезнала, не беше лесно да се изобрази изражение, но тя успяваше. Успяваше да изглежда уплашена. По дяволите.

Доминга кимна и Енцо ми махна да вляза по-навътре в кръга. Не ми се искаше.

— Какво, по дяволите, става тук, Доминга?

Тя се усмихна и почти се разсмя.

— Не съм свикнала с такава грубост.

— Ами свиквай! — отсякох.

Енцо като че въздъхна зад мен. Сторих всичко по силите си да не му обърна внимание. Дясната си ръка държах криво-ляво незабележимо близо до оръжието, без да изглежда така, сякаш посягам към пистолет. Явно никой не забелязваше. Точка за нас.

— Какво си направила с тези две зомбита?

— Провери сама, chica! Ако си така могъща, както се говори, ще откриеш!

— А ако не успея?

Сеньората се усмихна, но очите ѝ бяха черни и безизразни като на акула:

— Значи не си така силна, както се говори.

— Това ли е изпитанието?

— Вероятно.

Въздъхнах. Вуду бабишкерата искаше да провери колко съм корава в крайна сметка. Защо? Може би без определена причина. Може би просто беше алчна за власт садистична кучка. Аха, в това бях готова да повярвам. Но пък, може би в представлението имаше вложена цел. Ако беше така, все още не знаех каква е.

Погледнах към Мани. Той едва забележимо сви рамене. Явно също нямаше представа какво се случва. Страхотно.

Не ми харесваше да играя игрите на Доминга, особено когато не знаех правилата. Зомбитата все още ме зяпаха. В погледите им се четяха чувства. Имаше страх, но и нещо по-лошо — надежда. По дяволите. Зомбитата не се надяват. Те не притежават нищо. Те са мъртви. Тези обаче не бяха. Трябваше да се сетя. Ето ти надеждата, че любопитството няма да убие съживителя.

Внимателно заобиколих Доминга, като я следях с ъгълчето на очите си. Енцо остана отзад, блокирайки пътеката между верве. Изглеждаше огромен и стоеше стабилно на мястото си, но ако чак толкова ми се приискаше, можех да мина покрай него. Например — да ми се прииска толкова силно, че да го убия. Надявах се, че няма да изпитам такова желание.

Гниещото зомби сведе очи към мен. Беше почти метър и осемдесет на ръст. Висока, стройна жена, вероятно и красавица навремето. Изпъкналите ѝ очи се завъртяха в почти голите орбити. Движението бе съпроводено от влажен, всмукващ звук.

Повърнах, когато за първи път чух подобно нещо. Звукът от очна ябълка, въртяща се в гниеща очна орбита. Но това беше преди четири години, когато едва навлизах в занаята. Вече не се стряскам и не повръщам от разложена плът. Това ми е правило номер едно.

Очите на жената бяха бледокафяви, с множество зелени пръски. Около нея лъхаше ароматът на някакъв скъп парфюм. Беше суха и

нежна миризма, като попаднала в носа ти ситна пудра, сладка и ухаеща на цветя. Но под нея се долавяше смрад на гниеща плът.

Сбърчих нос и се задавих. Следващия път, щом подуша този изящен и скъп парфюм, ще се сетя за гниещо месо. Е, добре де, и бездруго ароматът бе твърде скъп за моите възможности.

Тя ме зяпаше. Не то, а тя. В погледа ѝ забелязвах силата на личността. Наричам повечето зомбита „то“, защото им подхожда. Те може и да излизат от гроба почти като живи на вид, но не траят. Гният. Личността и интелектът си отиват първи, след това и тялото. Винаги в този ред. Бог не е толкова жесток, че да кара някого да гледа как тялото му гние по кокалите. С това зомби обаче нещата бяха тръгнали ужасно наопаки.

Заобиколих Доминга Салвадор. Нямах очевадна причина, но се държах далече от нея. Тя нямаше оръжие, в това бях почти сигурна. Опасността, която представляваше, нямаше нищо общо с ножове или пистолети. Просто не исках да ме докосва, дори и по случайност.

Зомбито отляво беше свършено. Нямаше и следа от разложение. Погледът ѝ бе жив и нащрек. Бог да ни помага! Навсякъде би могла да мине за човек. Как ли бях разбрала, че не е жива? Дори не бях сигурна. Не се забелязваха обичайните следи, но разпознавам мъртъвците, когато ги усетя. При все това... Взирах се във втората жена. Прелестното ѝ мургаво лице блестеше срещу мен. В очите ѝ преливаше страх.

Онази сила, която ми позволява да вдигам мъртвите, каквато и да е тя, ми подсказваше, че това тук е зомби, но зрението ми не бе в състояние да потвърди това наблюдение. Направо изумително! Ако Доминга можеше да вдига такива зомбита, значи трябваше да ѝ падна в краката.

На мен ми се налагаше да чакам три дни, преди да съживя труп. Така душата получава възможност да напусне района. Душите обикновено се мотаят наоколо известно време. Три дни е средният период. Нищо не мога да вдигна от гроба, ако душата още присъства. На теория е възможно съживителят да опази душата недокосната, докато вдига тялото — в такъв случай се постига възкресение. Нали се сещате — истинско възкресение, като при Исус и Лазар. В това обаче не вярвах. Или просто си знаех границите.

Взирах се в това зомби и разбрах, че е различно. Душата му още присъстваше тук. Душите си бяха и в двете тела. Как? Как, в името на Исус, го е постигнала?

— Душите. Душите са вътре в телата... — вложих в тези думи цялото отвращение, което изпитвах. Защо да си давам труда да го крия?

— Много добре, chica!

Застанах от лявата страна на Доминга, държейки Енцо под око.

— Как си успяла?

— Душата е уловена в мига, в който е излитала от тялото.

Поклатих глава.

— Това не обяснява нищо.

— Ти не знаеш ли как се бутилират души?

Души в бутилка? Да не се майтапеше? Не, нищо подобно.

— Не знам — постарах се да не прозвучи високомерно.

— На толкова неща мога да те науча, Анита, на толкова много неща!

— Не, благодаря! — отказах. — Ти си заловила душите им, когато си вдигнала телата, и си ги върнала вътре... — карах наслуки, но ми прозвуча правилно.

— Много, много добре. Точно така е — тя ме наблюдаваше толкова внимателно, че чак ми стана неудобно. Празните й, черни очи запаметяваха всяка молекула от мен.

— Защо обаче второто зомби гние? На теория, ако душата е недокосната, зомбито не се разлага...

— Вече не е теория. Доказах я — отвърна Доминга.

Втренчих се в гниещия труп и тя отвърна на погледа ми.

— Тогава защо едната гние, а другата не?

Просто двама некроманти, които обсъждат занаята. Кажи ми дали и ти вдигаш твоите зомбита само при новолуние?

— Душата може да бъде вложена в тяло, после извадена... колкото често ми се прииска.

Взирах се в Доминга Салвадор. Взирах се и се опитвах да удържа ченето си да не увисне, а и да не оставя задавящият ме ужас да се изпише по лицето ми. Тя би умряла от радост, че ме е шокирала. Не исках да й доставя такова удоволствие, без значение каква е причината.

— Нека проверим пак — казах с най-добрия си тон на младши счетоводител. — Слагаш душата в тялото и то не гние. След това вадиш душата от тялото, превръщайки го в обикновено зомби, и то гние.

— Точно така — отвърна Доминга.

— Тогава връщаш душата в гниещия труп и зомбито е отново в съзнание и живо. Разложението спира ли, когато душата се върне?

— Да.

Мамка му.

— Значи можеш да си държиш гниещото зомби, ако ще и цяла вечност?

— Да.

Още веднъж мамка му.

— А това тук? — този път посочих с пръст, сякаш изнасях лекция.

— Мнозина биха платили прескъпо за нея.

— Я чакай малко, да не възнамеряваш да я продадеш като секс-робиня?

— Може би.

— Но...

Самата идея беше твърде ужасна. Жената беше зомби, което значеше, че не се нуждаеше от храна или сън, или от каквото и да е. Човек би могъл да си я държи в килера и да я вади оттам като играчка. Съвършено послушна робиня.

— Те изпълнителни като нормалните зомбита ли са или душата им дава свободна воля?

— Изглеждат ми съвсем изпълнителни.

— Може би просто ги е страх от теб? — попитах.

Тя се усмихна.

— Може би.

— Не можеш да държиш душата в плен завинаги!

— Не мога ли? — учуди се сеньората.

— Душата трябва да продължи по пътя си!

— Към твоя християнски ад или рай ли?

— Да — кимнах.

— Тези тук са били зли жени, chica. Собствените им семейства са ми ги дали. Платили са ми, за да ги накажа.

— Взела си пари за това тук?!

— Незаконно е да се работи с мъртви тела без разрешението на семейството — обясни сеньората.

Нямах представа дали съзнателно е искала да ме ужаси. Надали. Но това изречение ми стигаше да разбера, че всичко, с което се занимава тя, е напълно законно. Мъртвите нямаха права. Това е и причината, поради която се нуждаехме от закони за защита на зомбитата. Мамка му.

— Никой не заслужава да прекара цяла вечност, заключен в труп — заявих.

— Можем да го правим например с осъдени на смърт, chica. Могат да бъдат накарани да служат на обществото след смъртта си.

Поклатих глава:

— Не, не бива!

— Създадох негниещо зомби, chica! Съживители, както, доколкото знам, се наричате — е, вие търсите тайната от години. Ето я тук и хората ще си платят за нея.

— Грешно е. Може и да не знам много за вуду, но дори и според твоите хора това е грешно. Та как можеш да държиш душата като затворник и да не ѝ позволяваш да продължи и да се обедини с лоа?

Доминга сви рамене и въздъхна. Внезапно ми се стори уморена.

— Надявах се, че ще ми помогнеш, chica. Ако двете се хванем за работа, можем да създадем далече повече зомбита и то по-бързо. Можем да забогатеем като кралици!

— Обръщаш се не към когото трябва!

— Вече знам. Надявах се, че след като не си вудун, няма да го сметнеш за грешно.

— Християнство, будизъм, ислям, все едно коя е религията, Доминга, никой няма да го сметне за правилно!

— Вероятно, но може и да не е така. Питането не струва пари.

Погледнах към гниещия труп.

— Е, поне избави първия си експеримент от страданията!

Доминга погледна към зомбито.

— Тя е чудесна демонстрация, нали?

— Създала си негниещо зомби, ами чудесно. Не се дръж като садистка!

— Смяташ, че съм проявила жестокост ли?

— Аха — кимнах.

— Мануел, проявила ли съм жестокост?

Когато отговори, Мани гледаше мен. Опитваше се да ми подсказже нещо с поглед. Не отгатнах какво.

— Да, сенъора, била си жестока.

Тя го стрелна с поглед. И в движенията, и по лицето ѝ си пролича колко е учудена.

— Наистина ли ме смяташ за жестока, Мануел? Мой обични amante — (любим)?

Той кимна внимателно:

— Да.

— Допреди няколко години не ме съдеше толкова прибързано, Мануел. Ти си клал белия козел в моя чест и то неведнъж!

Обърнах се към Мани. Получи се като онзи кадър във филмите, където главният герой го сполита прозрение. Би трябвало да се чуе музика и да видиш снимани под различен ъгъл кадри, когато научиш, че един от най-добрите ти приятели е участвал в човешко жертвоприношение. При това неведнъж, както тя каза. Неведнъж.

— Мани? — прошепнах дрезгаво. Според мен това бе по-ужасно и от зомбитата. Да вървят по дяволите разни непознати жени. Но това беше Мани — нямаше как да е истина.

— Мани? — повторих.

Той не ме погледна. Лош знак.

— Не си ли знаела, chica? Не ти ли е разказвал твоят Мани за миналото си?

— Млъквай — отрязах я.

— Той беше най-ценният ми помощник. Щеше да стори всичко за мен.

— Млъкни! — ревах в лицето на Доминга.

Тя спря и присви очи от гняв. Енцо пристъпи крачка-две към олтара. Не бях сигурна дори на кого говоря, когато заявих:

— Недей. Трябва да го чуя от него, не от теб.

Гневът на жрицата още си личеше ясно. Енцо надвисваше над нас като лавина, която всеки миг ще се срути. Доминга кимна остро и късо:

— Тогава го попитай, chica!

— Мани, тя истината ли казва? Наистина ли си участвал в човешки жертвоприношения? — гласът ми прозвуча толкова нормално. А не би трябвало. Стомахът ми бе на топка — толкова свит, че ме болеше. Вече не се страхувах, или поне не от Доминга. Истината — боях се от истината.

Той вдигна очи. По челото му бяха паднали кичури, които обграждаха очите му. В тях прочетох много болка. Почти трепнах.

— Истина е, така ли? — полазиха ме тръпки. — Отговори ми, проклет да си! — все още звучах съвсем естествено и спокойно.

— Да — каза той.

— Да, принасял си човешка жертва?

Сега вече ме стрелкаше с гневен поглед — емоцията му помогна да ме погледне в очите.

— Да, да!

Беше мой ред да се извърна.

— Боже, Мани, как си могъл? — вече говорех тихо и не тъй кротко. Ако не се познавах, бих казала, че ей сега ще се разплача.

— Беше преди почти двацет години, Анита. Бях вудун и некромант. Вярвах. Обичах сеньората. Поне така си мислех.

Отново вдигнах очи към него. От изражението на лицето му гърлото ми се сви.

— Мани, дявол го взел...

Той не каза нищо. Просто си стоеше с нещастен вид. А аз не можех да събера в едно два образа. Мани Родригес и човек, който би убил безрог козел в церемония. Той ме бе научил да различавам доброто от злото в този бизнес. Беше отказал да върши толкова много неща. Неща, които не са и наполовина толкова лоши като това. Нямаше смисъл.

Поклатих глава. Чух се да казвам на глас, което няхах намерение да правя:

— Точно сега не мога да разнищвам това! — и продължих: — Добре, ти хвърли малката си бомбичка, сеньора Салвадор. Каза, че ще ни помогнеш, ако аз издържа изпитанието ти. Издържах ли го?

Когато се съмняваш, съсредоточи се върху настоящия проблем. Едно по едно.

— Исках да ти предложа възможността да ми помогнеш с новото ми бизнес начинание.

— И двете знаем, че няма да участвам — заявих.

— Колко жалко, Анита! С малко обучение ще можеш да се равняваш с мен по сила!

Да стана точно като нея, когато порасна. Не, благодаря!

— Много мило, но съм доволна и от сегашното положение.

Доминга стрелна Мани с поглед и отново се обърна към мен:

— Доволна?

— Ние с Мани ще се оправим с това, сенъора. А сега — ще ми помогнеш ли?

— Ако помогна на теб, а ти не ми помогнеш с нищо, тогава ще ми дължиш услуга.

Не исках да ѝ дължа нищо.

— Предпочитам просто да разменим сведения.

— И какво би могла да знаеш ти, което ще си струва усилията, похабени от мен в преследване на твоите зомбита убийци?

Замислих се за миг.

— Знам например, че точно в момента се пише законът за зомбитата. Те ще имат права и скоро ще има и закон за тяхната защита... — надявах се да е по-скоро. Нямахше защо да ѝ разправам, че процесът по узаконяването е още в началото си.

— Значи трябва да продам по-бързичко няколко негниеци зомбита, преди това да е станало незаконно!

— Не мисля, че незаконната страна те притеснява особено. Човешката жертва също е незаконна!

Доминга се усмихна криво:

— Вече не правя такива неща, Анита! Отказах се от пътищата на злото.

Не ѝ повярвах, а и тя знаеше, че не съм. Усмивката ѝ се разшири.

— Когато Мануел ме напусна, спрях тези церемонии. След като го нямаше да ме насърчава, аз се превърнах в уважаван бокар.

Лъжеше ме, но не можех да го докажа. И тя го знаеше.

— Дадох ти ценна информация. Сега ще ми помогнеш ли?

Тя кимна щедро.

— Ще потърся сред последователите ми да проверя, дали някой знае за твоите зомбита убийци...

Имах чувството, че Доминга тайно ми се надсмива.

— Мани, ще ни помогне ли тя?

— Ако Сеньората казва, че ще направи нещо, значи ще го направи. В това е добра.

— Ще намеря убиеца ти, ако има нещо общо с вудун — заяви тя.

— Чудесно! — Не й благодарих, защото ми се стори погрешно. Искях да ѝ кажа, че е кучка и да я гръмна между очите, но тогава щеше да се наложи да застрелям и Енцо. А как да обясня това на полицията? Тя не нарушаваше никакви закони. Дявол го взел.

— Съмнявам се, че ако призова доброто в теб, ще те накарам да забравиш за този луд план да използваш новоподобрените си зомбита като роби?

Сеньората се усмихна:

— Chica, chica, ще съм по-богата, отколкото би могла да си представиш! Можеш да откажеш да се присъединиш към мен, но не можеш да ме спреш.

— Не залагай на това — заявих.

— И какво ще направиш — ще идеш в полицията ли? Не нарушавам закона. Единственият начин да бъда спряна е убийството ми! — Тя ме гледаше право в очите, когато го каза.

— Не ме изкушавай!

Мани пристъпи към мен.

— Недей, Анита, не я предизвиквай!

Бях му бясна и на него, така че — да върви по дяволите.

— Ще те спра, сеньора Салвадор. На всяка цена!

— Призоваваш смъртоносна магия срещу мен, Анита, и ти си тази, която ще умре.

Не бих могла да различа смъртоносната магия от фокуса. Свих рамене.

— Мислех си за нещо по-земно, например куршум.

Енцо нахлу при олтара и пристъпи така, че да застане между своята шефка и мен. Доминга го спря.

— Не, Енцо, тази сутрин тя е ядосана и стресната! — все още ми се подиграваше с поглед. — Не знае нищо за по-сериозните магии. Не може да ми навреди, а и дотолкова ме превъзхожда в морала, че няма да ме убие хладнокръвно.

Най-лошото в случая беше, че тя е права. Не можех просто да ѝ вкарам куршум между очите, не и ако не ме заплаши. Погледнах към чакащите зомбита, търпеливи като трупове, но под това им безкрайно

търпение долавях страх и надежда, и... Боже, границата между живота и смъртта се стеснява непрекъснато!

— Е, поне положи в гроба първия си експеримент! Доказа, че можеш да вадиш и слагаш душата многократно. Не я карай да гледа!

— Но, Анита, аз вече й намерих купувач!

— О, Исусе, нали нямаш предвид... О, Боже, некрофил^[3]!

— Онези, които обичат смъртта повече, отколкото ние двете с теб бихме могли, ще платят невероятни суми за такава като нея!

Може би все пак трябваше да я гръмна?

— Ти си студенокръвна, аморална кучка!

— А ти, chica, трябва да се научиш да уважаваш по-възрастните!

— Уважението трябва да се печели — заявих.

— Според мен, Анита Блейк, трябва да си спомниш защо хората се боят от мрака. Ще се погрижа съвсем скоро да имаш гост на прозореца. Някоя тъмна нощ, когато спинкаш дълбоко в мекото си, сигурно креватче, нещо зло ще пропълзи в стаята ти. Ще заслужи уважението ти, ако това е начинът, по който трябва да стане!

Би трябвало да се уплаша, но не изпитах страх. Бях ядосана и исках да се прибера у дома.

— Можеш да накараш хората да се боят от теб, сеньора, но не можеш да ги насилиш да те уважават!

— Ще видим, Анита! Обади ми се, след като получиш подаръка ми. Ще е съвсем скоро.

— Ще ми помогнеш ли все пак да открием зомбито убиец?

— Щом съм казала, че ще направя нещо, ще го направя.

— Добре — кимнах. — Сега можем ли да си ходим?

Тя махна на Енцо да мине зад нея.

— В името на всичко свято, тичай на дневна светлина, където можеш да си храбра!

Тръгнах по пътеката. Мани вървеше близо до мен. Внимавахме да не се гледаме един друг. Бяхме твърде заети да следим сеньората и любимците ѝ. Спрях точно в началото на пътеката. Мани леко ме побутна, сякаш знаеше какво се каня да кажа. Не му обърнах внимание.

— Може и да не умирам от желание да те убия хладнокръвно, но ако ме нараниш, ще ти вкарам куршума някой слънчев, светъл ден!

— Заплахите няма да те спасят, chica! — обади се Сеньората.

Ухилих се сладко:

— Теб също, кучко!

Лицето ѝ изтъня от ярост. Усмихнах се по-широко.

— Тя не искаше да каже това, Сеньора — намеси се Мани. — Няма да те убие!

— Така ли е, chіса? — гласът ѝ бе като ръмжене, приятен и ужасяващ едновременно.

Стрелнах колегата си с мръсен поглед. Заплахата беше чудесна. Не ми харесваше да я подправяме със здрав разум или с истината.

— Казах, че ще те застрелям. Не съм казала, че ще те убия. Казах ли го?

— Не, не си.

Мани ме хвана за ръката и ме задърпа заднешком към стълбите. Дърпаше ме за лявата ръка, оставяйки дясната свободна за пистолета. Просто за всеки случай.

Доминга дори не помръдна. Черните ѝ, гневни очи се взираха в мен, докато не завихме зад ъгъла. Някогашният ѝ любовник ме издърпа до онази част от коридора, където вратите бяха циментирани. Там се освободих от хватката му. Секунда-две просто се гледахме.

— Какво има зад вратите?

— Нямам представа.

Сигурно на лицето ми се бе изписало съмнение, защото той каза:

— Бог ми е свидетел, Анита, наистина не знам. Не изглеждаше така преди двайсет години!

Продължавах да го гледам, сякаш можех да променя положението с поглед. Щеше ми се Доминга Салвадор да бе запазила тайната на Мани в тайна. Не бях пожелала да я научавам.

— Анита, трябва да се махаме отгук!

Крушката над главите ни угасна, все едно някой бе духнал свещ. И двамата вдигнахме очи. Нямаше какво да се види. Ръцете ми настръхнаха. Лампата точно пред нас отслабна и после също угасна.

Мани беше прав. Време беше да си ходим. Почти се затичах към стълбите. Той не изостана. Вратата с лъскавия катинар дрънчеше и тътнеше, сякаш твартата вътре се опитваше да се измъкне. Още една крушка угасна. Мракът ни гонеше по петите. Докато стигнем стълбите, вече тичахме с пълна пара. Бяха останали две крушки.

Изкачихме половината стъпала, когато и последната светлина угасна. Светът потъна в мрак. Застинах, неспособна да помръдна, щом не можех и да виждам. Мани ме бръсна с ръка, но не го различавах. Мракът бе пълен. Можех да си извадя очите и да не си видя пръста. Хванахме се за ръце и останахме така. Неговата длан не беше много по-голяма от моята. Беше топла и позната, и дяволски успокоителна.

Пукането на дърво се чу шумно като изстрел на автомат в мрака. По стълбите лъхна смрад на гнило месо.

— Мамка му!

Ругатнята отекна и отскочи в мрака. Щеше ми се да не съм я изтървала. Нещо голямо се измъкна в коридора. Не беше възможно да е толкова голямо, колкото ми се стори. Влажните, хлъзгащи звуци се насочиха към стълбите. Или поне така ми прозвуча.

Препънах се на следващите две стъпала. Мани нямаше нужда от подкани. Драпахме през мрака, а звуците под нас се ускоряха. Ивицата светлина под вратата беше толкова ярка, че почти ме заболя от нея. Колегата ми побърза да отвори. Слънцето ме заслепи. И двамата бяхме заслепени.

Нещо изпищя под нас, хванато в капан от дневната светлина. Писъкът прозвуча почти човешки. Наканих се да се обърна и да погледна. Мани тръшна вратата. Поклати глава.

— Не искаш да го видиш. Просто не искаш.

Прав беше. Защо тогава изпитвах такова желание да отворя широко вратата и да се втренча в мрака, докато не различа там долу нещо бледо и безформено? Пищящ кошмар за очите. Взирах се в затворената врата и изчаках да ми мине.

— Смяташ ли, че ще ни последва? — попитах.

— На дневна светлина ли? — поинтересува се Мани.

— Аха.

— Не, не мисля. Нека си тръгнем, без да проверяваме!

Съгласих се. Августовското слънце се лееше в дневната. Топло и истинско. Писъкът и мракът, и зомбитата, всички те ми се струаха погрешни за дневната светлина. Не ми изглеждаше редно такива неща да те потрисат сутрин.

Отворих спокойно и полека външната врата. Аз да се паникьосвам? Само че напругах слуха си толкова старателно, че чувах

и туптенето на кръвта в ушите си. Вслушвах се за мазните звуци от потеря. Нищо не чух.

Антонио още стоеше на пост отвън. Дали трябваше да го предупредим за вероятността някой кошмар на Лъвкрафт да ни припка по петите?

— Чукахте ли зомбито долу? — попита Антонио.

Толкова по въпроса относно предупреждението за стария Тони.

Мани не му обърна внимание.

— Ходи да го духаш! — препоръчах му аз.

Младежът отвърна:

— Ха!

Спуснах се по стълбите на верандата. Мани вървеше плътно до мен. Антонио не извади пистолета си и не ни застреля. Денят тепърва напълваше.

Малкото момиченце на велосипедчето беше спряло до колата на колегата ми. Вдигна поглед към мен, когато отворих вратата откъм пътника. Взрях се в големите кафяви очи. Личицето на малката бе силно загоряло. Надали беше на повече от пет години.

Мани отвори вратата на шофьора. Включи колата на скорост и ние потеглихме. Двете с малкото момиченце се зяпахме. Точно преди за завием зад ъгъла, тя отново подкара колелото си нагоре-надолу по тротоара.

[1] Вуду светилище, най-често украсено с рисунки, кости и др. — Бел. пр. ↑

[2] Неопганистична религия, свързана с бялото вещерство и шаманизма — Бел. пр. ↑

[3] Некрофилията е психическо заболяване, при което болният получава удоволствие от секс с трупове — Бел. пр. ↑

Климатикът помпаше прохладен въздух в колата. Мани караше по улиците на предградието. Повечето алеи за паркиране оставаха празни. Хората бяха на работа. В дворовете играеха дечица. Тук-там на стълбите на верандите седяха майки. Не забелязах татковци у дома с децата. Положението се променя..., но не чак толкова. Помежду ни се точеше мълчание. Не беше от особено приятния вид.

Мани ме стрелна колебливо с ъгълчето на окото си.

Отпуснах се на седалката и коланът се вряза в пистолета ми.

— Така значи — казах, — ти си изпълнявал човешко жертвоприношение...

Стори ми се, че той трепна.

— Да те излъжа ли искаш?

— Не, изобщо не искам да знам за това. Искам да си живея в благословено неведение.

— Не става по този начин, Анита — отвърна той.

— Да, предполагам, че не става — съгласих се. Наместих лентата на колана така, че да не притиска пистолета ми. Ах, удобство! Ех, защо не можеше всичко да се наглася така лесно? — И какво ще предприемем по този случай?

— Имаш предвид, че вече знаеш за жертвите, така ли? — попита Мани. Погледна ме, щом зададе въпроса. Кимнах. — Нима няма да се разврешиш и да побеснееш? Да ми разправяш какво гнусно копеле съм?

— Не виждам особен смисъл да го правя — отвърнах.

Този път той задържа погледа си върху мен по-дълго време.

— Благодаря.

— Не казвам, че всичко е наред, Мани. Просто нямам намерение да ти крещя. Поне засега, във всеки случай...

Той задмина голяма бяла кола, пълна с тъмнокожи тийнейджъри. Уредбата им беше толкова усилена, че зъбите ми задрънчаха. Шофираше хлапе от онези с високите скули, с плоски лица, сякаш

извадени от ацтекска гравюра. Погледите ни се срещнаха, докато го задминавахме. Той раздвижи устни, сякаш ми пращаше целувка. Останалите се разсмяха на висок глас. Устоях на желанието да им махна. Не бива да окуражаваме малките копеленца.

Те завиха надясно. Ние продължихме направо. Чудесно.

Мани спря на светофара, беше трета кола. Точно зад кръстовището се намираше отклонението за 40-та Западна. Щяхме да караме по 270-та до „Олив“ и след това да отскочим набързо до апартамента ми. Имахме пред себе си около четиридесет и пет минути до час път. По принцип — нищо страшно. Но днес исках да се махна от Мани. Нуждаех се от малко време, за да смея новините. Да реша какво чувствам.

— Кажи нещо, Анита, моля те!

— Честно, Мани, нямам представа какво да кажа! Истината. Придържай се към истината между приятели. Да бе. — От четири години се познаваме, Мани. Ти си добър човек. Обичаш жената и децата си. Спасявал си ми живота. И аз твоя. Смятах, че те познавам.

— Не съм се променил.

— Напротив — погледнах го. — Променил си се. Мани Родригес никога и при никакви обстоятелства не би участвал в човешко жертвоприношение.

— Беше преди двайсет години.

— За убийствата няма давност.

— Ще съобщиш ли на ченгетата? — попита той съвсем тихичко.

Светна зелено. Изчакахме реда си и се вляхме в сутрешното движение. Беше натоварено — както винаги в Сейнт Луис. Не е като задръстванията в Ел Ей, но резките спирания и потегления доста дразнят. Особено онази сутрин.

— Не разполагам с доказателства. Само с казаното от Доминга Салвадор. А не бих я нарекла точно „достоверен свидетел“.

— А ако имаше доказателства?

— Не ме притискай, Мани! — зазяпах се през прозореца. Отстрани караше сребриста „Миада“ със свален гюрук. На волана беше белокос мъж с наперена шапчица и шофьорски ръкавици. Криза на средната възраст.

— Росита знае ли? — попитах.

— Подозира, но не е сигурна.

— Не иска да научава — уточних.

— Вероятно не... — Мани се обърна и ме погледна. Един червен форд-пикап наби спирачки точно пред нас. Изкрещях:

— Мани!

Той също наби спирачките и единствено коланът ме спря да не се блъсна в таблото пред мен.

— Исусе, Мани, внимавай как караш!

Той се съсредоточи върху движението за известно време, след това, този път, без да ме поглежда, попита:

— Ще кажеш ли на Росита?

Обмислих въпроса му. Поклатих глава, осъзнах, че той не ме вижда и отвърнах:

— Не мисля. В случая неведението наистина е благословия, Мани. Не смятам, че жена ти ще се справи с такава вест.

— Ще ме остави и ще вземе децата.

И аз така смятах. Росита беше много религиозна. Приемаше въпроса за прегрешенията твърде насериозно.

— Тя и бездруго си мисли, че рискувам вечната си душа, като вдигам мъртвите — уточни Мани.

— Нямахме проблем, докато папата не заплаши да анатемоса всички съживители, ако не спрат да пробуждат мъртъвците.

— Църквата е много важна за Росита.

— Също и за мен, но сега съм щастлива енориашка на Епископалната църква. Просто сменяш сградата и...

— Не е толкова лесно — отвърна колегата ми.

Не беше. Знаех го добре. Но пък човек прави каквото може или каквото му се налага.

— Можеш ли да ми обясниш защо би принесъл човешка жертва? Искам да кажа — по начин, който да ми прозвучи разумно?

— Не — отвърна той и мина в лявата лента. Май напредвахме малко по-бързо. Движението обаче се забави веднага щом сменихме лентите. Законът на Мърфи за уличното движение.

— Дори няма да се опиташ да ми обясниш?

— Нямам подходящо оправдание под ръка, Анита. Налага се да живея с мисълта за онова, което съм сторил. Няма как!

Прав беше.

— Начинът, по който гледам на теб, ще се промени, Мани...

— Как точно?

— Още не знам! — Честност. Ако бъдем много внимателни, все още беше възможно да сме честни един с друг. — Сещаш ли се за нещо друго, което би трябвало да знам? Нещо, което Доминга може да ми сервира по-късно?

Той поклати глава.

— Няма по-лоши работи.

— Добре — кимнах.

— Добре — съгласи се и той. — И това ли е — без разпит?

— Засега не... може би няма и да посмея — внезапно се почувствах скапана. Беше 9:23, имах нужда да поспя. Бях емоционално изцедена. — Още не знам как се чувствам, Мани. Не знам как този факт ще промени приятелството ни или работните ни отношения..., ако изобщо ги промени. А мисля, че ще има изменения... О, по дяволите, просто не знам!

— Честен отговор — отвърна той. — Нека сменим темата и поговорим за нещо, което не ни обърква толкова.

— Като например? — любопитствах.

— Ами, например за това, че Сеньората ще прати нещо лошо на прозореца ти, точно както обеща.

— Вече се досетих.

— Защо я заплаши тогава?

— Не я харесах.

— О, страхотно, направо велико — въздъхна колегата ми. — Защо ли не се сетих?

— Смятам да я спра, Мани. Предположих, че е редно да го знае.

— Никога не давай преднина на лошите типове, Анита! Нали съм те учил на това?

— Учил си ме също и че човешкото жертвоприношение е убийство.

— Ей, това ме заболя!

— Да — съгласих се. — Болезнено е.

— Трябва да си готова, Анита. Тя ще прати нещо по петите ти. Според мен, просто, за да те изплаши, не да ти навреди наистина.

— Защото ме накара да призная, че няма да я убия ли?

— Не защото всъщност не вярва, че ще я убиеш. Заинтригувана е от силата ти. Според мен предпочита да те посвети, не да те унищожи.

— Да стана част от фабриката ѝ за производство на зомбита...

— Да.

— Не и в този живот.

— Сеньората не е свикнала да ѝ отказват, Анита!

— Проблемът е неин, не мой.

Мани ме погледна и отново се концентрира върху движението.

— Тя ще го направи твой.

— Ще се справя.

— Не може да си толкова самоуверена!

— Не съм, но какво точно искаш да направя — да се пречупя и да ревна ли? Ще се оправям с това, когато и ако — нещо шумно се намъкне през прозореца ми.

— Не можеш да се справиш със Сеньората, Анита. Тя е силна — по-силна, отколкото някога би могла да си представиш.

— Тя ме изплаши, Мани. Наистина съм впечатлена. Ако прати нещо, с което не мога да се справя, ще избягам. Става ли?

— Не става. Ти не знаеш, просто не знаеш...

— Чух онази твар в коридора. Подуших я. Изплашена съм, но тя е просто човек, Мани. Никакви идоли няма да я опазят от куршум!

— Е, куршумът може да я нарани, но няма да я свали...

— Това пък какво значи?

— Ако я улучиш в главата или гърдите и ти се стори мъртва, лично аз бих се отнесъл с нея като с вампир. Режа главата и вадя сърцето. Тялото изгарям... — той ме стрелна с тъгълчето на окото си.

Не казах нищо. Обсъждахме убийството на Доминга Салвадор. Тя пленяваше души и ги влагаше в трупове. Кое то беше извращение. Вероятно щеше да ме нападне първа. В дома ми щеше да допълзи някакво свръхестествено чудовище... Тя беше зла и щеше да ме нападне първа. Дали ако ѝ устроих засада, щеше да се брои за убийство? Аха. Щях ли въпреки това да го направя? Оставих мисълта да ври на бавен огън. Обръцах я като сладкиш, вкусвайки идеята. Да, бих могла да я осъществя.

Би трябвало да се почувствам зле от факта, че съм способна на убийство, независимо от причината, и не трепвам. Но не ми стана зле. Беше по-скоро успокоително да знам, че ако Сеньората ме притисне, мога да отвърна на удара. Коя бях аз, че да замерям Мани с камъни заради убийства с двайсетгодишна давност? Аха — наистина, коя ли...

Беше ранен следобед. Мани ме остави, без да каже и дума. Не поиска да се качи, а и аз не го поканих. Все още не знаех какво да си мисля за него, Доминга Салвадор и негниеците зомбита, допълнени с души. Реших да не умувам по въпроса. Нуждаех се от усилен физически упражнения. И точно като по поръчка, този следобед имах час по джудо.

Заслужила съм си черен колан, което звучи далече по-представително, отколкото всъщност е. Справям се добре на доджото, където има съдии и правила. Но в истинския свят, където повечето лоши типове са по-тежки от мен с по петдесетина кила, предпочитам да се доверявам на оръжието.

Всъщност тъкмо посягах към дръжката на вратата, когато звънецът иззвъня. Оставих претъпкания спортен сак и надникнах през малката шпионка. Всеки път ми се налага да заста на пръсти, за да видя нещо през нея.

Изкривеният образ беше на рус, светлоок и смътно познат мъж. Оказа се Томи — мускулестият бодигард на Харолд Гейнър. Денят просто ставаше от чудесен по-чудесен!

Обикновено не нося пистолет на уроците по джудо. Все пак са следобед. През лятото това означава и ярко слънце. Истински опасните неща не излизат от бърлогите си преди залез. Запретнах червеното поло, което носех, и пристегнах на място вътре в панталона си кобура. 9-милиметровият пистолет, джобен размер, ми убиваше съвсем малко. Ако знаех, че ще ми трябва, бих обула по-широки джинси.

Звънецът пак позвъни. Не бях се обадила, за да уведомя Томи, че съм вкъщи. Той не изглеждаше обезкуражен. Позвъни за трети път, по-продължително.

Поех си дълбоко дъх и отворих вратата. Втренчих се в светлите очи на госта си. Все още бяха празни и мъртви. Идеалният мрак. Томи, Томи, с този поглед ли си се родил или се налага да се упражняваш?

— Какво искаш? — попитах.

Той изкриви устни:

— Няма ли да ме поканиш?

— Нямам такова намерение.

Телохранителят на Гейнър сви масивните си рамене. Забелязах каишите на нараменния кобур под самото на костюма му. Нуждаеше се от по-сръчен шивач.

Отляво се отвори врата. Излезе някаква жена с бебе на ръце. Заклучи, преди да се обърне и да ни забележи.

— О, здрасти — усмихна ни се широко.

— Здравей — казах.

Томи кимна.

Жената се обърна и тръгна към стълбите. Мърмореше на бебчето си някакви нечленоразделни глупотевини.

Телохранителят пак ме погледна:

— Наистина ли искаш да си стоим в коридора?

— Че какво толкова правим?

— Говорим за работа. За пари.

Погледнах го внимателно, но изражението му не ми подсказа нищо. Единственото ми успокоение беше, че ако Томи се канеше да ми стори зло, вероятно нямаше да дойде у дома, за да ми го причини. Вероятно.

Отстъпих назад и отворих много широко вратата. Стоях извън обхвата на ръцете му, когато той влезе в апартамента. Огледа се.

— Хубаво, чисто местенце...

— Почистване по домовете — уточних. — Хайде да си говорим по работа, Томи. Имам ангажимент!

Той стрелна с поглед спортния сак до вратата.

— Делова среща или за удоволствие? — попита.

— Не е твоя работа.

Отново леко изкривяване на устните. Предположих, че това е неговата версия на усмивка.

— Долу в колата имам цял куфар с пари. Милион и половина, половината сега и половината след като вдигнеш зомбито.

Поклатих глава:

— Вече казах на Гейнър отговора си.

— Да, но това беше за пред шефа ти. А сега сме само ние двамата. Никой няма да научи, че си поела случая. Никой!

— Не го казах само защото имаше свидетели. Отказах, защото не принасям хора в жертва! — усмихвах се. Боже каква глупост изтърсих! След това обаче се сетих за Мани. Добре де, може и да не беше толкова глупаво. Но, все едно, нямаше да го направя.

— Всеки си има цена, Анита! Само я назови. Можем да я платим.

Томи нито веднъж не спомена името на Гейнър. Единствено аз го произнасях. Той внимаваше толкова много — твърде много.

— Нямам цена, момченце. Върни се при господин Харолд Гейнър и му го предай.

Едва сега лицето му потъмня. Между очите му се очерта бръчка.

— Не познавам такъв човек.

— О, я стига. Не нося микрофон.

— Кажете си цената. Можем да я платим — повтори той.

— Няма цена.

— Два милиона, без данъци? — предложи телохранителят.

— Що за зомби би струвало два милиона долара, Томи? — втренчих се в леко смръщеното му лице. Какво се надява да получи Гейнър, та да изкара и печалба от подобно изпълнение?

Томи продължи да ме зяпа безизразно.

— Не ти трябва да знаеш!

— Така си и мислех, че ще кажеш. Махай се, Томи. Аз не се продавам! — отстъпих отново към вратата, с намерение да го изпроведа от къщи. Той внезапно тръгна напред — по-бързо, отколкото предполагах. Разпери мускулестите си ръце, за да ме сграбчи.

Извадих файърстара и се прицелих в гърдите му. Телохранителят застина. Мъртвите му очи примигнаха срещу мен. Огромните му длани се свиха в юмруци. Нагоре по врата му запълзя почти пурпурна червенина. Гняв.

— Не го прави — наредих съвсем тихо.

— Кучка — озъби ми се той.

— Е, Томи, хайде да не се обиждаме, а? Карай по-кратко и може и двамата да доживеем до славното утре!

Светлите му очи прескочиха от пистолета към лицето ми, след това обратно към оръжието.

— Няма да си толкова корава без желязото!

Ако мислеше, че ще му предложи канадска борба, значи го очакваше разочарование.

— Махай се, Томи, иначе ще те гръмна още сега. И цялата мускулатура на света няма да те спаси!

В мъртвите му очи проблесна искрица, след това цялото му тяло се отпусна. Той вдиша дълбоко през носа си.

— Добре, днес ти печелиш. Но ако продължиш да разочароваш шефа ми, ще се наложи да те спипам без оръжието! — телохранителят изкриви устни. — И ще видим колко си корава всъщност!

Тихо гласче в главата ми се обади: „Застреляй го сега!“. Бях абсолютно сигурна, че скъпият Томи ще ме издебне някой ден. Не исках да ми се мотае зад гърба, но... Не можех и да го убия ей така само защото смятам, че някой ден може да ме подгони. Причината не беше достатъчно основателна. А и как бих обяснила подобно нещо на полицията?

— Махай се, Томи! — отворих вратата, без да свалям от мъжанито погледа, нито пистолета си. — Разкарай се и кажи на Гейнър, че ако продължи да ме дразни, ще започна да му пращам телохранителите опаковани!

Ноздрите на Томи трепнаха леко при тези думи и вените на врата му изпъкнаха. Подмина ме много сковано и излезе в коридора. Държах пистолета край хълбока си и го гледах, заслушана в стъпките му, които се отдалечаваха по стълбите. Когато, доколкото е възможно, бях сигурна, че си е тръгнал, прибрах пистолета си в кобура, взех си спортния сак и тръгнах към школата по джудо. Не биваше да допускам такива дребни приключения да ми съсипят спортната програма. И бездруго утре със сигурност щях да пропусна фитнеса. Налагаше се да ходя на погребение.

Освен това, ако Томи наистина се надяваше на канадска борба, имах нужда от цялата мощ, с която можех да се сдобия.

Мразя погребенията. Е, това поне не беше на човек, когото съм харесвала. Гадно, но вярно. Приживе Питър Бърк беше непоносим досадник. Не виждах причина убийството автоматично да го прави светец. Смъртта, особено насилствената, обикновено превръща дори и най-гнусливия тип на света в приятен човек. Откъде накъде?

Издокарана в черна рокля и с черни слънчеви очила, стоях под яркото августовско слънце и гледах процесията. Над ковчегата имаше шатра, бяха струпани цветя, сложили бяха и столове за семейството. Може би се питате защо бях тук, след като не го броях дори за приятел? Защото Питър Бърк беше съживител. Не особено добър, но ние сме членове на малък клуб с тясна специализация. Ако умре някой от нас, присъстваме всички. Такова е правилото. Няма изключения. Може би само за собствената ти смърт, но като се има предвид, че ние вдигаме мъртвите — надали.

Мога да препоръчам предприемането на някои мерки, за да не се изправи трупът от гроба като вампир, но зомбитата са друго нещо. Ако не те кремират, всеки един съживител може да те върне. Огънят бе май единственото нещо, което зомбитата уважаваха или от което се бояха.

Бихме могли да вдигнем Питър и да го питаме кой го е гръмнал в главата. Но пък го бяха гръмнали с Магнум 357 и то точно зад ухото. От главата му не беше останало и колкото да се напълни найлонова торбичка. Можеше да бъде събуден като зомби, но не би съумял да говори. Дори и мъртъвците имат нужда от уста.

Мани стоеше до мен и се чувстваше неудобно в черен костюм. Росита, жена му, бе застанала с абсолютно изправен гръб. Стискаше здраво черната си кожена чантичка. Имаше масивни ръце. Мащехата ми нарича жени като нея „с едър кокал“. Черната ѝ коса бе подстригана точно до ушите и накъдрена. Просто плачеше за по-дълга коса. Тази прическа подчертаваше колко е обло лицето ѝ.

Чарлз Монтгомъри стоеше зад мен, досущ голяма черна планина. Чарлз изглежда като професионален ръгбист. Има способността да се

мръщи и да кара хората да се разбягват в търсене на прикритие. Просто прилича на корав тип. Всъщност припада при вида на друга кръв, освен животинска. Голям късмет, че на вид е такъв едър черен гангстер. Почти не понася болка. Плаче на филмчетата на Дисни, например когато умира майката на Бамби. Може да те разчувства до сълзи.

Съпругата му Каролин беше на работа. Не успяла да се смени с някого. Чудех се и доколко се е опитвала. Каролин е сваятна, но като че ли донякъде презира онова, което правим. Както го нарича, „дърдоренето“. Тя е медицинска сестра. Предполагам, че след като по цял ден се разправя с лекари, е логично да гледа все на някого отвисоко.

По-нататък, в предните редове, бе застанал Джеймисън Кларк. Той пък е висок и слаб, и е единственият червенокос и зеленоок чернокож, когото някога съм виждала. Кимна ми от мястото си от другата страна на гроба. Отвърнах на поздрава му.

Всички бяхме тук — съживителите от „Съживители“ ООД. Бърт и Мери, дневната секретарка, удържаха крепостта. Надявах се, че Бърт няма да ни впише в граfiците нещо, с което не можем да се справим. Или ще откажем да се занимаваме. Често го правеше, ако не го надзиравахме.

Слънцето ме блъскаше в гърба като гореща метална ръка. Мъжете все подръпваха вратовръзките и яките си. В дъното на гърлото ми беше заседнал аромат на хризантеми. Интересно, хората не подаряват хризантеми, докато не пукнеш. Карамфилите, розите, кученцата — те всички обслужват щастливите поводи, но хризантемите и гладиолите са погребални цветя. Само дето дългите стебла на гладиолите поне не смърдят.

В предната редица столове под шатрата седеше жена. Беше се привела напред като счупена кукла. Хлипаше достатъчно силно, за да заглуши и думите на свещеника. До мен — отзад в тълпата — достигаше само тихия, утешителен ритъм на словата му.

Две малки деца стискаха ръцете на по-възрастен мъж. Дядо? Децата бяха бледи и имаха празни погледи. По лицата им се смесваха страх и сълзи. Наблюдавах как майка им се пречупва, напълно безполезна за тях. Мъката ѝ беше ли по-важна от тяхната? Загубата ѝ — по-голяма? Глупости.

Собствената ми майка почина, когато бях на осем. Дупка като тази не може да се запълни. Все едно е изчезнала част от теб. Болка, която никога не си отива напълно. Понасяш я. И продължаваш напред, но тя е винаги там.

До жената седеше мъж, който разтриваше гърба ѝ с кръгови движения. Косата му бе почти черна, късо подстригана и спретната. Имаше широки рамене. Откъм гърба изглеждаше досущ като Питър Бърк. Призраци посред бял ден.

Гробището бе осеяно с дървета. Сенките им мърдаха, бледосиви на яркото слънце. Двама души стояха тихо и чакаха от другата страна на насипаната с чакъл алея, която се виеше през гробището. Гробари. Чакаха да си довършат работата.

Погледнах отново към ковчега под одеялото от розови карамфили. Точно зад него имаше голяма купчина, покрита с яркозелена изкуствена трева. Под нея се намираше прясно изкопаната пръст, която щеше да се върне в дупката.

Скърбящите не бива да мислят за червена пръст, която се сипе по лъскавия ковчег. За това как буците се удрят в дървото и покриват твоя съпруг или баща. Завинаги го затварят в обкованата с олово кутия. Добрият ковчег е непроницаем за вода и червеи, но не може да спре разложението.

Знаех какво ще се случи с тялото на Питър Бърк. Покрий го със сатен, увий му вратовръзка на шията, тури руж на бузките, затвори му очите... пак си остава труп.

Докато се озъртах, церемонията приключи. Опечалените благодарно се надигнаха в един общ порив. Тъмнокосият мъж помогна на скърбящата вдовица да се изправи. Тя едва не падна. Още един господин се затича и я подкрепи от другата страна. Жената увисна между двамата, влачейки крака по земята.

Погледна през рамо, завъртайки безсилно глава. Изпищя, високо и накъсано, след което се хвърли към ковчега. Метна се сред цветята, драскайки дървенията. Търсеше да напипа ключалките на капака. Онези, дето го държат затворен.

Присъстващите на церемонията сякаш се вцепениха. В тълпата забелязах двете деца — все още неподвижни, ококорени. По дяволите.

— Спрете я! — казах твърде високо.

Хората се обръщаха да ме зяпат. Не ми пукаше.

Проправих си път през топящата се тълпа и редиците столове. Тъмнокосият мъж държеше ръцете на вдовицата, докато тя пицеше и се бореше. Беше паднала на земята и черната ѝ рокля се беше вдигнала високо нагоре. Отдолу носеше бяло бельо. Разтеклата се по лицето ѝ спирала приличаше на черна кръв.

Застанах точно пред възрастния господин и двете деца. Той се взираше в жената, сякаш никога повече няма да помръдне.

— Господине — казах. Той не реагира. — Господине?

Мъжът примигна и погледна надолу към мен, сякаш току-що бях изникнала от нищото.

— Господине, нима смятате, че децата трябва да гледат това?

— Тя ми е дъщеря — отвърна дядото. Имаше дълбок и плътен глас. Упоен ли беше или просто изпитваше болка?

— Съчувствам ви, господине, но точно сега децата трябва да стигнат до колата.

Вдовицата започна да вие — високо и нечленоразделно, разкъсвана от болка. Момиченцето се разтрепери.

— Вие сте ѝ баща, но сте и техен дядо. Дръжте се като такъв. Махнете ги оттук!

В погледа му просветна гняв:

— Как смееете...

Той изобщо нямаше да се вслуша в думите ми. Бях просто някакъв нарушител на мъката им. По-голямото дете, момче на около пет години, ме зяпаше изотдолу. Кафявите му очи бяха огромни, а слабото лице — толкова бледо, че приличаше на призрак.

— Мисля, че вие трябва да си отидете — обади се дядото.

— Прав сте. Толкова сте прав... — казах. Заобиколих ги по тревата и под яркото слънце. Не можех да помогна на децата. Не можех да им помогна, както не бе имало и кой да помогне на мен. Бях оцеляла. Те също щяха да се справят, може би.

Мани и жена му ме чакаха. Росита ме прегърна.

— Трябва да дойдеш в неделя на обед, след църква!

Усмигнах се:

— Съмнявам се, че ще успея, но благодаря за поканата.

— Братовчед ми Албърт идва на гости — допълни тя, — той е инженер. Може да ти бъде добър партньор.

— Не се нуждая от партньор, Росита!

Тя въздъхна.

— Печелиш твърде много пари за жена. Заради това не ти трябва мъж.

Свих рамене. Ако изобщо някога се омъжа, в което бях започнала да се съмнявам, нямаше да е заради пари. Щеше да е по любов. По дяволите, нима чаках любовта? Нъц, не и аз.

— Трябва да вземем Томас от детската градина обади се Мани. Усмиваше ми се извинително иззад раменете на Росита. Тя беше почти една глава по-висока от него. Надвисваше и над мен.

— Разбира се. Предай много поздрави на хлапето!

— Трябва да дойдеш на вечеря — обади се Росита. — Албърт е много приятен младеж.

— Благодаря, че не си ме забравила, но предпочитам да се въздържа.

— Хайде, жено — обади се Мани. — Синът ни чака!

Тя го остави да я издърпа към колата, но на мургавото ѝ лице бе изписано неодобрение. Дълбоко в себе си Росита се чувстваше засегната, задето съм на двадесет и четири и в близко бъдеще не ме очаква брак. Тя, също както и мащехата ми...

Изобщо не виждах Чарлз. Вероятно бързаше към офиса за среща с клиенти. Предположих, че това се отнася и за Джеймисън, но той стоеше сред тревата и ме чакаше.

Беше безупречно облечен, с идеално изгладени ревери и тясна червена вратовръзка на ситни черни точки. Иглата на вратовръзката беше сребърна, с оникс. Джеймисън ми се усмихна, което винаги е лош знак.

Зеленикавите му очи бяха някак празни, сякаш художникът бе изтрил част от кожата. Ако човек плаче много, кожата от силно зачервена става мътнобяла.

— Радвам се, че мнозина от нас дойдоха — отбеляза той.

— Знам, че ти беше приятел, Джеймисън. Моите съболезнования!

Той кимна и сведе поглед към дланите си. Държеше в ръка слънчеви очила. Пак вдигна очи и се втренчи в лицето ми. Твърде сериозен.

— Полицията не иска да сподели нищо със семейството — заяви. — Гръмват Питър, а ченгетата нямат ни най-малка представа кой го е

сторил...

Щеше ми се да го уверя, че полицията прави всичко възможно, защото така и беше. Но в Сейнт Луис всяка година стават ужасно много убийства. Състезавахме се с окръг Вашингтон като столица на убийствата в Щатите.

— Те правят всичко възможно, Джеймисън!

— Тогава защо не споделят нищо с нас? — Сви юмруци. Разнесе се остро пукане от чупеца се пластмаса. Той май не забеляза.

— Не знам — признах.

— Анита, ти си в добри отношения с ченгетата. Би ли могла да попиташ? — гледаше ме открито, с толкова истинска болка в очите... През повечето време не обръщам внимание на Джеймисън — дори не го харесвам. Той е флиртаджия, шегаджия, ужасен либерал, който смята, че вампирите са просто зъбати хора. Но днес... днес беше истински.

— Какво точно искаш да питам?

— Дали има някакъв напредък? Имат ли заподозрени? Такива неща.

Това бяха мъгляви въпроси, но пък важни.

— Ще видя какво може да се направи. — Той се усмихна кисело: — Благодаря, Анита, наистина съм ти благодарен! — и ми подаде ръка.

Приех жеста. Ръкувахме се. Той забеляза, че очилата му са счупени.

— По дяволите, деветдесет и пет долара отиват на вятъра!

Деветдесет и пет долара за слънчеви очила? Сигурно се шегуваше. Група опечалени най-сетне отвеждаше семейството. Майката бе обградена от добронамерени роднини от мъжки пол. Те буквално я изнасяха от гроба. Децата и дядото се влачеха отзад. Никой не ще и да чуе добър съвет.

Изад тълпата излезе един мъж и тръгна към нас. Беше същият, който в гръб ми напомни за Питър Бърк. Около метър и осемдесет висок, мургав, с черни мустаци и тънка, почти козя брада, обграждаща красивото му лице. Наистина беше красив — като мургава кинозвезда, но в движенията му личеше нещо... Може би беше заради белия кичур в черната му коса, точно над челото? Във всеки случай беше от онези, за които човек просто знае, че винаги ще им отреждат ролята на злодея.

— Тя ще ни помогне ли? — попита без встъпителни думи или поздрав.

— Да — отвърна Джеймисън. — Анита Блейк, това е Джон Бърк, братът на Питър.

Джон Бърк — онзи Джон Бърк, това ми се щеше да попитам. Най-великият съживител в Ню Орлиънс и убиец на вампири? Сродна душа. Ръкувахме се. Имаше силна хватка, почти болезнена, сякаш искаше да провери дали ще трепна. Не трепнах. Той ме пусна. Може би просто не си знаеше силата? Съмнявах се.

— Наистина съжалявам за брат ви — казах. Говорех откровено. И се радвах, че съм честна с него.

Той кимна.

— Благодаря, че ще поговорите с полицията.

— Изненадана съм, че не сте успели да изцедите от нюорлеанските ченгета някоя полезна връзка с местните — обадох се.

Той имаше достатъчно чест да се престори, че му е неудобно.

— Не се разбирам добре с полицаите в Ню Орлиънс.

— Така ли? — възкликнах изумена. Бях чувала слухове, но исках да науча истината. А тя винаги е по-странна от измислиците.

— Джон беше обвинен в участие в ритуални убийства — обади се Джеймисън. — Просто защото е действащ жрец вудун.

— О! — възкликнах. Такива бяха и слуховете. — И откога си в града, Джон?

— Почти от седмица.

— Така ли?

— Питър се водеше изчезнал два дни преди да открият... тялото — той облиза устни. Стрелна поглед по сцената зад мен. Дали гробарите се заемаха с работа? И аз погледнах през рамо, но гробът ми се стори непроменен.

— Всичко, което откриете, ще ни бъде от полза! — допълни съживителят.

— Ще сторя, каквото ми е по силите.

— Трябва да се прибирам вкъщи. — Джон размърда рамене, сякаш да отпусне мускулите на врата си. Зълва ми не приема станалото добре.

Не се обадох. Заслужавам цял куп точки за това. Но не можех да не коментирам друго.

— Ще можете ли да се погрижите за племенниците си?

Той ме погледна с озадачена бръчка между черните вежди.

— Искам да кажа, да ги предпазвате от най-тежкото, когато е възможно.

Джон кимна.

— Дойде ми в повече като я видях как се хвърли върху ковчега. Боже, какво ли са си помислили децата? — сълзи като сребърна плака замъглиха очите му. Той отвори широко очи, за да не потекат по бузите му.

Не знаех какво да кажа. Не исках да го гледам как плаче.

— Ще поговоря с полицията, ще видя какво мога да науча. И ще звънна на Джеймисън, когато разполагам с нещо интересно.

Джон Бърк кимна предпазливо. Очите му приличаха на стъкло, и само повърхностното напрежение удържаше сълзите.

Кимнах на Джеймисън и си тръгнах. Включих климатика в колата и го оставих да духа възможно най-силно. Когато запалих колата и я подкарах, двамата мъже още стояха сред пожълтялата лятна трева под жежкото слънце.

Щях да говоря с ченгетата и да науча, каквото мога. Разполагах и с още едно име за Долф. Джон Бърк — най-големият нюорлеански съживител и вуду жрец. Според мен чудесно пасваше в списъка със заподозрените.

Когато пъхнах ключовете в ключалката, телефонът звънеше. Изревах му:

— Ида де, ида!

Интересно, защо хората правят така? Крещят на апарата, все едно онзи отсреща може да ги чуе и да изчака?

Отворих вратата и грабнах слушалката на четвъртото позвъняване.

— Ало?

— Анита?

— Долф! — поздравих. Стомахът ми се сви. — Какво става?

— Май намерихме момчето... — каза той тихо и равнодушно.

— Брей — отвърнах. — Защо „май“?

— Знаеш много добре какво имам предвид — отвърна полицаят.

Прозвуча ми уморено.

— Като родителите ли е? — всъщност не задавах въпрос.

— Аха.

— Боже, Долф, много ли е останало?

— Ела и виж. Намираме се в гробището „Бърел“. Знаеш ли го?

— Ами да, работили сме там.

— Ела веднага щом можеш. Искам да се прибера у дома и да прегърна жена си.

— Разбира се, Долф, разбирам... — говорех си сама. Телефонът беше прекъснал. Позяпах за миг слушалката. Полазиха ме студени тръпки. Не исках да ходя и да гледам останките на Бенджамин Рейнолдс. Не исках да знам. Вкарах си голяма доза въздух през носа и бавно издишах.

Огледах тъмния си чорапогашник, обувките с високи токове, роклята. Не бях в обичайните за оглед на местопрестъпление дрехи, но щеше да ми отнеме твърде много време да се преобличам. Обикновено се явях последният повикан експерт. Щом приключех, ченгетата можеха да прибират тялото. И всички да си идат у дома. Награбих

чифт черни „Найки“ за ходене по трева и през кръв. Няма как да изчистиш кръвта от оцапани официални обувки.

Носех със себе си браунинга „Хай Пауър“, заедно с кобур, един вид увит върху черната ми кожена чанта. Пистолетът бе преживял погребението в колата ми. Не се сещах къде да пхна каквото и да е оръжие, ако съм облечена в рокля. Знам, по телевизията сте виждали кобури отвътре на бедрото, но говори ли ви нещо терминът „ожулване“?

Позачудих се дали да си взема допълнителния пистолет и да го пхна в чантата, но се отказах. Чантата — като всички дамски чанти — май съдържаше истинска черна дупка. Никога не бих могла да извадя пистолета навреме, ако наистина ми потрябва.

Под късата черна пола обаче криех сребърен нож в набедрена кания. Чувствах се така, все едно ме дере Кит Карсън, но след краткото посещение на Томи нямах намерение да стоя невъоръжена. Не си правех илюзии какво ще последва, ако ме спипа без оръжие. Ножовете не са така добри, но надминават с няколко класи ритането с крачета и писъците.

Засега не ми се беше случвало скоростно да вадя нож от набедрена кания. Вероятно щеше да изглежда малко неприлично, но ако успееш да се опазя жива... хей, какво е малкото притеснение в такъв случай?

Гробището „Бърел“ се намира на склона на хълм. Някои от надгробните камъни датират отпреди векове. Мекият, обветрен варовик вече е почти оронен — като изсмукано захарно петле. Буйната трева стига до кръста и само камъните стърчат като уморени стражи.

На края на гробището стои къщата, където живее пазачът, но той няма кой знае какви грижи. Гробището е пълно и стои така от години. Последният погребан тук човек най-вероятно е заварил Световното изложение през 1904-та.

Към гробището вече не води път. Има нещо като призрачна следа — коловоз, където тревата не е чак толкова висока. Къщата на пазача беше обкръжена от полицейски коли, имаше и бус на Съдебна медицина. Моята „Нова“ изглеждаше миниатюрна. Може би трябва да си купя някоя голяма дълга антена, или пластмасова лепенка „Зомбитата и ние“ за вратите? Бърт вероятно ще откачи.

Извадих от багажника гащеризон и се намъкнах в него. Покрива ме от петите до врата. Като повечето гащеризони, и при него дъното на панталона е на нивото на коленете. Така и не можах да разбера защо ги кроят така, но поне полата нямаше да се нагъне. В началото купих гащеризоните за пронизване на вампири, но кръвта си е кръв. Освен това плевелите щяха да видят сметката на чорапогащника ми. Извадих чифт хирургически ръкавици от малката кутийка в багажника. Найките смениха официалните обувки и ето ме готова да огледам останките.

Останки. Добре казано.

Долф стоеше като някакъв древен страж, извисявайки се над всички други наоколо. Проправих си път към него, като се стараех да не се спъна в някой счупен надгробен камък. Вятърът беше достатъчно горещ, та да изпече яйце. Потях се под гащеризона.

Детектив Клайв Пери дойде да ме посрещне — сякаш се нуждаех от ескорт. Детектив Пери беше един от най-любезните хора, които съм срещала някога. Изтъкан е от едностранчива любезност. Джентълмен в най-добрия смисъл на думата. Все ми се иска да го питам какво е направил, та да го захвърлят в Отряда на привиденията.

Слабото му черно лице беше окъпано в пот. Все още носеше сакото на костюма си, макар че сигурно беше над трийсет и пет градуса.

— Госпожице Блейк!

— Детектив Пери! — поздравих го. Погледнах към склона на хълма, където Долф и неколцина други стояха с вид, сякаш не знаят какво да правят. Никой не гледаше към земята.

— Какво е положението, детектив Пери? — попитах.

Той поклати глава:

— Зависи с какво го сравняваш...

— Видя ли записите и снимките от дома на Рейнолдс?

— Аха.

— По-зле ли е? — ето я моята нова система за измерване на „най-лошото нещо на света“. Преди първото място заемаше вампирската банда, опитала се да се премести от Лос Анджелис тук. Почетното вампирско общество ги беше насякло с брадви. Някои части още пълзяха из стаята, когато ги намерихме... Сегашният случай може би не беше по-страшен. А може би просто времето замазва спомените.

— Не е по-кърваво — уточни Пери, но се поколеба. — Обаче това е дете. Малко момченце.

Кимнах. Нямахше нужда да ми обяснява. Ситуацията винаги изглежда по-страховита, ако става дума за дете. Така и не разбрах защо. Може би е някакъв първичен инстинкт да защитаваш малките. Дълбок хормонален порив. Във всеки случай с децата е по-зле. Взирах се в един бял надгробен камък. Изглеждаше като посивял, полустопен лед. Не ми се искаше да изкачвам хълма. Не исках да видя...

Изкачих се по хълма. Детектив Пери ме последва. Смел детектив. Смела аз.

На тревата като палатка бе разтворен чаршаф. Долф се намираше най-близо до него.

— Долф — поздравих.

— Анита...

Никой не предложи да дръпне чаршафа.

— Това ли е?

— Аха.

Долф май се поотърси — или пък го полазиха тръпки. Пресегна се и хвана ръба на чаршафа.

— Готова ли си? — попита.

Не, не бях готова. Не ме карайте да гледам! Моля ви, не ме карайте да гледам! Устата ми беше пресъхнала. Сърцето ми подскачаше в гърлото. Кимнах.

Чаршафът отлетя, уловен от порив на вятъра като бяло хвърчило. Тревата беше отъпкана. Признак за борба? Дали Бенджамин Рейнолдс е бил жив, когато са го влачили през високата трева? Не, определено не. Божке, надявах се да не е бил.

Долнището на пижамата беше цялото в малки фигурки от анимационни филми. Самата пижама изглежда е била обелена като кора на банан. Едната малка ръчица бе заметната над главата, като насън. Дългите клепки усилваха илюзията. Кожата на момчето бе бледа и безупречна, малката устица като купидонов лък — полуотворена. Би трябвало да изглежда зле — много по-зле.

На пижамата му имаше мръснокафяво петно там, където платът прилепваше към тялото. Не исках да виждам причината за смъртта му. Но нали за това бях тук? Поколебах се, люлеейки пръсти над скъсания плат. Поех си дълбоко дъх — и сбърках. Над тялото във ветровитата

августовска жегата се носеше прясна миризма. Наскоро умрелите миришат като помийна яма, особено, ако стомахът или вътрешностите са били разкъсани. Знаех какво ще видя, когато вдигнах окървавения парцал. Миризмата ми бе подсказала.

Коленичих и захрих за малко устата и носа си с ръкав. Дишах повърхностно и през устата, но всъщност това не ми помагаше. Щом веднъж надушите смрадта, носът ви не я забравя. Миризмата пълзеше в гърлото ми и не искаше да се махне.

Бързо или бавно? Да дръпна ли плата или да го отместя? Бързо. Дръпнах, но пижамата беше залепнала заради съсирената кръв. Платът се обели с влажно всмукване.

Изглеждаше така, сякаш някой е грабнал гигантска лъжица за сладолед и е изкормил детето. Стомахът, вътрешностите, органите... всичко бе изчезнало.

Слънцето се завъртя около мен и се наложи да се подпра с длан на земята, за да не падна.

Погледнах към лицето. Косата на момчето беше светлокестенява като на майка му. По бузките бяха полепнали влажни къдрици. Погледът ми се върна отново към зейналата руина на корема му. От скъсания край на чревцето му течеше някаква тъмна, гъста течност.

Запрепъвах се встрани от местопрестъплението, използвайки за опора надгробните камъни. Щях да хукна, но бях сигурна, че ще падна. Небето се въртеше, за да се срещне със земята. Рухнах в буйната трева и повърнах.

Повръщах, докато се почувствах изцедена и светът спря да се върти. Избърсах си устата с ръкава и се изправих с помощта на един крив надгробен камък.

Никой не ми каза и дума, докато се връщах при ченгетата. Чаршафът бе закрил тялото. Тялото. Трябваше да мисля за него така. Не биваше да умувам върху факта, че е принадлежало на малко момче. Не можех. Щях да полудея.

— Е? — попита Долф.

— Не е мъртъв отдавна. Проклети да сме, Долф, било е късно сутринта или може би рано призори. Бил е жив, жив, когато тази твар му е посегнала! — взирах се в лейтенанта и усетих горещите зародиши на сълзи в очите си. Нямах да плача! Вече се бях унижила

достатъчно за днес. Поех си дъх — дълбоко, но внимателно — и издишах. Нямах да ревна!

— Дадох ти двадесет и четири часа да говориш с тази Доминга Салвадор. Научи ли нещо?

— Казва, че не знае за случая. Вярвам й.

— Защо?

— Защото, ако искаше да убива хора, нямаше да извърши нещо толкова драматично.

— Какво имаш предвид? — попита той.

— Спокойно може да си пожелае да са мъртви... — обясних.

Долф се ококори.

— Вярваш ли си?

Свих рамене:

— Може би. Да. По дяволите, не знам. Тя ме плаши!

Той вдигна едната си гъста вежда:

— Ще го запомня.

— Имам обаче още едно име, което да си вкараш в списъка — допълних.

— Кого?

— Джон Бърк. Дошъл е от Ню Орлиънс за погребението на брат си.

Долф записа името в малкото си тефтерче.

— Ако е дошъл на гости, имал ли е време да...?

— Не се сещам за мотив, но той може да го извърши, ако иска. Провери го в нюорлеанската полиция. Според мен там го подозират в убийство.

— И за какъв дявол е излязъл от щата тогава?

— Не мисля, че те разполагат с доказателства уточних. — Доминга Салвадор каза, че ще ми помогне. Обеща да поразпита и да ми съобщи, ако изникне нещо.

— Аз пък разпитвах откакто ми спомена името й. Не помага на никого извън собствения й кръг. Как си я накарала да ти сътрудничи?

Свих рамене:

— Заради сладката ми личност е.

Долф поклати глава.

— Не е незаконно, Долф! Като изключим това, не искам да говоря за случката.

Той остави темата. Умен човек.

— Кажи ми веднага, щом научиш нещо, Анита! Трябва да спрем това чудо, преди да убие пак.

— Съгласна съм — обърнах се и зарях поглед над разлюляната трева. — Това ли е гробището, близо, до което сте намерили първите жертви?

— Да.

— Може би част от отговора се крие тук? — предположих.

— Какво имаш предвид?

— Повечето вампири трябва да се прибират в ковчезите си преди изгрев. Гулите се крият в подземни тунели — като гигантски къртици. Ако ставаше дума за нещо такова, бих решила, че твартата е някъде тук и чака да падне нощта.

— Но... — проточи детективът.

— Но, ако е зомби, то няма да пострада от слънчевите лъчи и не се нуждае от ковчег за почивка. Може да е вдигнато къде ли не, но според мен идва от това гробище. Ако са използвали вуду, би трябвало да намерим следи от ритуала.

— Като например?

— Нарисувано с тебешир верве, някакви символи около гроба, изсъхнала кръв, може би огън... — взирах се в шумолящата трева. — Макар че аз лично не бих запалила огън на открито точно тук.

— А ако не е било вуду?

— Тогава е бил съживител. И отново търсим изсъхнала кръв, може би мъртво животно... В такъв случай няма да останат толкова следи и е по-лесно да се почисти.

— Сигурна ли си, че е някакъв вид зомби? — поинтересува се Долф.

— Не знам какво друго може да е. Според мен трябва да постъпваме така, сякаш виновникът е зомби. Така поне има откъде да започнем и какво да търсим.

— Ако не е зомби, няма да си имаме и понятие — съгласи се ченгето.

— Точно така.

Той се усмихна, но не беше доволен.

— Надявам се да си права, Анита!

— Аз също — кимнах.

— Ако е дошло оттук, можеш ли да намериш гроба му?
— Може би.
— Може би ли?
— Да, може би. Вдигането на мъртви не е като науката, Долф. Понякога мога да усетя мъртъвците под земята. Неспкойни са. Да позная откога са мъртви, без да гледам камъка. Понякога не мога... — свих рамене.
— Ще ти помогнем, доколкото е възможно.
— Ще трябва да изчакам до смрачаване. Силите ми... са големи на тъмно.
— Това е след няколко часа. Можеш ли да направиш нещо сега? Позамислих се.
— Не. Съжалявам, но не мога.
— Добре. Ще се върнеш ли тук довечера?
— Аха.
— Кога точно? Ще пратя хората си.
— Не знам по кое време. А и не знам колко ще трае. Може да се въртя тук с часове и да не намеря нищо.
— Или?
— Или пък да намеря самия звяр.
— Значи ще ти трябва подкрепление, просто за всеки случай! Кимнах:
— Съгласна съм, но куршумите дори ако са сребърни, не вършат работа.
— А какво тогава?
— Огнепръскачки с напалм, каквито изстребителите използват за тунелите на гулите — обясних.
— Това не е стандартно въоръжение.
— Ами повикай екип изстребител, да се навъртат в готовност наоколо.
— Добра идея! — Долф си я записа.
— Искam една услуга — обадох се. — Той вдигна глава:
— Каква?
— Питър Бърк е бил убит, застрелян е. Брат му ме помоли да проверя какво е постигнала полицията по случая.
— Знаеш, че не можем да издаваме информация току-тъй.

— Знам, но ако успееш да научиш фактите, аз ще кажа на Джон Бърк само толкова, колкото да поддържам интереса му.

— Ти май се разбираш добре с всичките ни заподозрени — предположи Долф.

— Аха.

— Е, ще поразпитам в „Убийства“. Знаеш ли под чия юрисдикция е бил намерен?

Поклатих глава:

— Не, но мога да разбера. Тъкмо ще имам извинение пак да поговоря с Бърк.

— Каза, че бил заподозрян за убийство в Ню Орлиънс?

— Ахъм — съгласих се.

— И че може да е сторил това... — Долф махна към чаршафа.

— Мда.

— Пази си гърба, Анита!

— Винаги внимавам.

— Обади ми се колкото се може по-рано тази вечер. Не искам хората ми да седят и да кълчат пръсти срещу заплащане за извънреден труд.

— Ще звънна щом мога. Трябва да отложа трима клиенти само за да имам време да дойда...

Бърт нямаше да остане доволен. Денят тепърва започваше.

— Защо не е изяло повече от момчето? — попита Долф.

— Не знам — отвърнах.

Той кимна.

— Добре, значи ще се видим довечера.

— Предай на Лусил много поздрави от мен. Тя как се справя с дипломната си работа?

— Почти е приключила. Все ще успее, преди най-малкият да си вземе инженерната диплома.

— Страхотно!

Чаршафът запляска под порива на топлия вятър. Струйка пот потече по челото ми. Безсмислените ми теми бяха на свършване.

— Ще се видим после — казах и тръгнах по склона. Спрях и се обърнах: — Долф?

— Да?

— Досега не бях чувала за точно такова зомби. Може би става от гроба по-скоро като вампирите. Ако онези изстребители и подкрепленията се въртят наоколо след здрач, нищо чудно да го спипате как се вдига от гроба и да успеете да го претрепете.

— Колко е вероятно?

— Не особено, но е възможно — уточних.

— Не знам как ще обясня извънредния труд, но ще се справя.

— Ще дойда веднага щом мога.

— Че какво по-важно може да има от това? — изуми се Долф.

Усмихнах се.

— Нищо, което би пожелал да научиш.

— Хайде, опитай!

Поклатих глава. Той кимна.

— Довечера, колкото се може по-рано.

— Колкото се може — съгласих се.

Детектив Пери ме изпрати. Може би от учтивост, може би просто искаше да се махне от *corpus delicti*^[1]. Не го виня.

— Как е жена ти, детектив?

— Чакаме първото бебе след месец.

Усмихнах му се:

— Не знаех. Моите поздравления!

— Благодаря! — Внезапно лицето му се помрачи и между тъмните му очи се очерта бръчка. — Смяташ ли, че ще открием тази твар, преди да убие отново?

— Надявам се — отвърнах.

— И какъв е шансът?

Какво искаше — успокоение или истината? Истината.

— Нямам ни най-малка представа.

— Надявах се, че няма да го кажеш.

— Аз също, детектив! Аз също!

[1] Съвкупност от признаците, които характеризират едно престъпление; буквално — местопрестъпление (лат.) — Бел. пр. ↑

И кое беше по-важно от залавянето на твар, изкормила цяло семейство? Нищо, абсолютно нищо. Но до смрачаване оставаше доста време, а и аз си имах други проблеми. Дали Томи ще се върне при Гейнър да му предаде какво съм казала? Да. А Гейнър ще приеме ли вестта с лека ръка? Вероятно не. Нуждаех се от информация. Трябваше да науча докъде може да стигне той. Репортер... трябваше ми репортер. Ървинг Гризуолд идва на помощ!

Ървинг обитаваше едно от онези пастелни кубчета, които минават за кабинети. Няма покрив, няма врата, но притежава стени. Ървинг е висок само метър и шейсет. Дори и това ми стига, да го заобичам. Не срещам често мъже точно с моя ръст. Рошовата кафява коса обграждаше плешивото петно на темето му като цветни венчелистчета. Носеше бяла риза с навити до лактите ръкави, връзката му беше разхлабена. Лицето му бе обло и розовобузо. Приличаше на плешиво херувимче. С нищо не напомняше на върколак, какъвто всъщност беше. Дори ликантропията не лекува оплешивяването.

Никой в сейнтлуиския „Пост Диспач“ не знаеше, че Ървинг е превръщач. Това е заболяване и дискриминацията спрямо ликантропите е незаконна, но, както и при хората със СПИН, работодателите престъпват закона въпреки това. Е, може би ръководството на вестника щеше да се окаже либерално и с широки разбирания, но аз бях на мнението на Ървинг. Предпазливостта на първо място!

Заварих го на стола зад бюрото му. Аз самата се облегнах на прага на кубчето-кабинет.

— Как върви? — попита приятелят ми.

— За забавен ли се смяташ или просто имаш дразнещ навик? — поинтересувах се.

Той се ухили:

— Просто съм общителен. Питай приятелката ми!

— Обзалагам се!

— Та к'во стаа, Блейк? И, моля те, кажи ми, че каквото и да става, е годно за запис, а не обратното.

— Как ти се струва идеята да напишеш статия за готвещия се нов закон за зомбитата?

— Ми може — отвърна той. Присви подозрително очи. — Какво ще искаш в замяна?

— Тази част не става за запис, Ървинг, поне засега.

— Естествено! — той ми се намръщи. — Продължавай!

— Трябва ми цялата информация за Харолд Гейнър, с която разполагате.

— Това име не ми говори нищо — призна той. Трябва ли?

Веселостта бе изчезнала от погледа му и сега ме гледаше сериозно. Съсредоточаваше се напълно, когато надушеше някоя статия.

— Не е задължително — отвърнах аз. Предпазливост! — Можеш ли да се сдобиеш с информацията?

— В замяна на статия за зомбитата?

— Ще те разходя из всички заводи, които използват зомбита. Можеш да водиш фотограф и да щракаш трупове!

Очите му светнаха.

— Серия статии с много ужасяващи снимки. На централното място — ти. Красавицата и Звяра. Издателят ми вероятно ще се хване.

— И аз така си помислих, но не съм сигурна за централното място...

— Хей, шефът ти ще го хареса! Публичността значи и повече работа...

— И продава повече вестници...

— Така си е — съгласи се Ървинг. Погледа ме известно време. Стаята бе почти тиха. Повечето служители си бяха тръгнали. Езерцето светлина тук бе едно от малкото. Ървинг ме бе чакал. Толкова по въпроса, че пресата никога не спи. Тихото дихание на климатика запълваше покоя на ранната вечер.

— Ще видя имаме ли Харолд Гейнър в компютъра — заяви той накрая.

Усмихнах му се:

— Хубав номер — да запомниш името само от едно споменаване.

— В крайна сметка съм опитен журналист — отвърна той. Завъртя пресилено стола си към клавиатурата на компютъра. Надяна си въобразяеми ръкавици и нагласи дългата опашка на смокинга си.

— О, я стига! — усмихнах му се по-широко.

— Не припирай маестрото! — Ървинг написа няколко думи и екранът оживя, след което приятелят ми призна: — Имаме го. Разполагаме с доста нещо за него. Ще отнемем цяла вечност да го разпечатам! — Той завъртя стола си, за да се обърне към мен. Лош знак. Поде: — Виж какво ще ти предложи... Ще опаковам папката с все снимките, ако имаме такива. Ще ти ги връча право в сладките ръчички.

— И къде е уловката?

Ървинг сплете пръсти на гърдите си.

— Моля ти се, никакви уловки. Правя го от добро сърце.

— Добре, донеси ги в апартамента ми.

— Защо не се видим при „Мъртвеца Дейв“? — предложи върколакът.

— „Мъртвецът“ е долу във вампирския квартал. Каква работа имаш пък ти натам?

При все сладкото си херувимско лице, той ме наблюдаваше много внимателно.

— Носят се слухове, че има нов Господар на Града. Искam статия.

Само поклатих глава:

— Значи се навърташ около „Мъртвеца Дейв“, за да намериш информация?

— Точно така.

— Вампирите няма да говорят с теб. Приличаш на човек.

— Благодаря за комплимента! — ухили се Ървинг. С теб обаче ще говорят, Анита! Знаеш ли кой е новият Господар? Дали може да се срещна с него... или с нея? Да взема интервю?

— Исусе, Ървинг, нямаш ли си достатъчно проблеми и без да се забъркваш с този вампирски крал?

— Значи е мъж.

— Това беше просто обрат на речта — възразих.

— Знаеш нещо! Знаем, че знаеш!

— Това, което знам е, че не би желал да привличаш вниманието на вампир-повелител. Те са зли, Ървинг!

— И самите вампири се опитват да се издигнат сред каймака на обществото. Искат позитивна популярност. Едно интервю за това какво възнамерява да прави Господарят с вампирското общество. Представата му за бъдещето. Ще е много спретнатичко и приповдигнато. Никакви шеги за трупове. Без сензации. Чиста журналистика!

— Аха, да бе. На страница с вкусно заглавие: ГОСПОДАРЯТ ВАМПИР НА СЕЙНТ ЛУИС ПРОГОВАРЯ!

— Мда, би било страхотно!

— Пак си се надишал с печатарско мастило, Ървинг!

— Ще ти дам всичко за Гейнър, което намеря. Снимки.

— И откъде знаеш, че имаш снимки? — попитах.

Той се взря в мен, налагайки внимателно безизразна маска на облото си, сладко лице.

— Ти разпозна името, малък кучи с...

— Тцъ-тцъ, Анита! Помогни ми да взема интервю от Господаря на града. Ще ти дам всичко, което поискаш!

— Аз ще ти предоставя серия статии за зомбитата. Цветни снимки на гниеци зомбита, Ървинг! Ще продават вестника!

— Без интервю с Господаря?

— Ако имаш късмет — без! — съгласих се.

— По дяволите.

— Може ли да получа досието на Гейнър?

Ървинг кимна.

— Ще го събера — и ме погледна. — Все още искам да се видим при „Мъртвеца Дейв“. Може пък, ако ти си наоколо, някой вампир да ме заговори...

— Ървинг, няма да станеш по-мил на вампирите, ако те видят с техен законен ексекUTOR!

— Те още ли те наричат ЕксекUTORката?

— Да, а имам и доста други прякори.

— Добре, досието на Гейнър в замяна на участие в следващата ти вампирска екзекуция?

— Не — отвърнах.

— Ах, Анита...

— Не.

Той разпери широко ръце:

— Добре де, беше просто предложение. Би излязла страхотна статия!

— Не се нуждая от публичност, Ървинг, не и от този тип във всеки случай.

Той кимна:

— Аха, така си е. Е, ще се видим в „Мъртвеца Дейв“ след два часа.

— Нека е час. Ще ми се да изляза от Квартала преди здрач.

— Да не би някой да те е взел на мушка? Искам да кажа, не бих желал да излагам на опасност живота ти, Блейк! — той се ухили. — Снесла си ми толкова първи страници! Не бих искал да те загубя!

— Благодаря за загрижеността. Не, не са ме взели на мушка. Поне доколкото знам.

— Не ми прозвуча много уверено...

Втренчих се във върколака. Зачудих се дали да му кажа, че новият Господар на града ми е пратил дузина бели рози и покана за танци. Отказах му. На секретаря ми имаше съобщение и покана за официален прием. Изтрих го. Поне засега Господарят се държеше като истински дворецов джентълмен отпреди няколко века. Но нямаше да продължи дълго. Жан-Клод не е човек, който приема леко пораженията.

Не споделих с Ървинг. Нямаше нужда да научава.

— Ще се видим в „Мъртвеца“ след час. Трябва да изтичам до вкъщи да се преоблека.

— Сега, като го спомена, май никога досега не съм те виждал в рокля...

— Бях на погребение днес.

— По работа или на близък човек?

— На близък — отвърнах.

— Моите съболезнования в такъв случай!

Свих рамене.

— Трябва да тръгвам, за да ми стигне времето да се преоблека и да дойда на срещата. Благодаря, Ървинг!

— Това не е услуга, Блейк! Ще те накарам да си платиш с онези статии за зомбитата!

Въздъгнах. Въртяха ми се пози от рода на „Прегърни онзи труп!“. Но новият закон се нуждаеше от обществена подкрепа. Колкото повече хора научеха за ужаса, толкова по-голям шанс имахме да го приемат. На практика Ървинг ми правеше услуга. Нямахше нужда обаче да го осведомявам за това.

Излязох в сумрака на тъмния офис. Помахах, без да се обръщам. Искях да съблека роклята и да се намъкна в нещо, което може да скрие пистолет. Щом щях да ходя в Кървавия квартал, имах нужда от оръжие.

„Мъртвецът Дейв“ се намира в онази част от Сейнт Луис, която носи две имена. Любезното: Крайречният квартал. Грубото: Кървавият квартал. Това е най-горещото вампирско търговско сборище в града. Голяма туристическа атракция. Вампирите наистина вкараха Сейнт Луис сред екскурзионните забележителности. Човек би могъл да си помисли, че планините Озарк, с най-добрите места за риболов в страната, симфоничния оркестър, мюзикълите на нивото на Бродуей или например Ботаническите градини ще са достатъчни за целта, но не. Предполагам, че е трудно да се съревноваваш с немъртвите. Знам, че на мен поне ми е трудно.

Витрината на „Мъртвеца Дейв“ е налепена с бирени табели. Следобедната светлина гаснеше в здрач. Вампирите нямаше да излязат преди да падне пълен мрак. Разполагах с по-малко от два часа. Да ида, да разгледам досието, да се махна. Лесна работа. Да бе!

Бях си навлякла черни шорти, бляскавосиня полоблуза, черни „Найки“ с подходящи черни ленти, черно-бели тенис чорапи и черен кожен колан. Колана носех, за да има за какво да закача презраменния кобур. Моят браунинг „Хай Пауър“ кротуваше на сигурно под лявата ми мишница. Бях си навлякла риза с къси ръкави, за да скрия пистолета. Ризата беше скромна и черна, със сини щампи. Екипът изглеждаше страхотно. По гърба ми се стичаше пот. Беше твърде горещо за ризата, но браунингът разполагаше с тринайсет патрона. Четиринайсет, ако човек е достатъчно тъп да сложи нов пълнител и да остави оръжието заредено.

Не смятах, че положението е чак толкова зле — засега. Разполагах с резервен пълнител, пъхнат в джоба на шортите. Знам, че така джобът увисва, но къде другаде можех да го прибера? Тия дни — бях си обещала — щях да си взема луксозен кобур с джобчета за резервни пълнители. Но всички модели, които съм виждала, трябва да бъдат пригодени за моя ръст и с тях се чувствах като Фрито Бандито^[1].

Почти никога не нося резервен пълнител, когато съм с браунинга. Да говорим сериозно: ако ми потрѣбват повече от тринайсет изстрела, играта е свършена. Най-тъжното в случая беше, че не бях помъкнала резервите заради Томи или Гейнър. Бях ги взела заради Жан-Клод. Вампира повелител на града. Не, че сребърните куршуми могат да го убият. Но щяха да го наранят, да го накарат да се лекува бавно, почти като човек.

Исках да се махна от квартала преди здрач. Не желяех да се натъквам на Жан-Клод. Той не би ме нападнал. Всъщност имаше добри намерения, ако не и точно почтени. Беше ми предложил безсмъртие без мръсната част от превръщането във вампир. Но имаше и някои усложнения — като например, че щях да го имам за спътник цяла вечност. Той беше висок, блед и красив. По-секси от копринено неглиже.

Искаше да му стана човешки слуга. Не съм ничия прислуга. Няма да стана дори и в замяна на вечен живот, вечна младост и малък копромис с душата. Цената е прекалено висока. Жан-Клод не искаше да ми повярва. Браунинга носех в случай, че се наложи да го накарам да ми повярва.

Влязох в бара и за миг останах заслепена, в очакване очите ми да привикнат със сумрака. Досуц като в старите уестърни, когато добрият герой се колебае на входа на бара и оглежда тълпата. Подозирах, че изобщо не се озърта за лошите типове. Просто е влязъл от слънце на тъмно и не вижда нищо. Никой обаче не го гръмва, докато чака очите му да привикнат. Питам се защо ли...

Минаваше пет в четвъртък. Всички маси и повечето столове на бара бяха заети. Навсякъде гъмжеше от облечени с делови костюми мъже и жени. Цял куп работни обувки и тен, който свършва до лактите, най-често срещан при по-често шофиращите. „Мъртвецът Дейв“ бе станал моден, въпреки усилията да се поддържа ограничена клиента.

Сякаш бях нахълтала в разгара на часа за безплатни питиета. Мътните го взели. Всички юпита бяха тук да зърнат вампир от безопасно място. Щяха да са и леко пияни по това време. Предполагам, че така усилваха тръпката.

Ървинг седеше на облия ъгъл на бара. Видя ме и ми махна. Вдигнах ръка в отговор и започнах да си проправям път към него.

Пропъхнах се между двама господи с костюми. След известно маневриране се наложи и да подскоча доста идиотски, за да седна на бар-столчето.

Ървинг ми се ухили широко. Във въздуха се носеше мърморене като плътна стена. Думите се сливаха в чист шум на океански прилив. Налагаше се Ървинг да се наведе към мен, за да го чувам.

— Надявам се, оценяваш колко дракони съм убил, за да запазя това столче за теб! — отбеляза той. Дъхът му погали бузата ми — ухаеше леко на уиски.

— Драконите са лесна работа, пробвай някой път с вампири.

Той се ококори. Преди да успее да зададе въпрос, допълних:

— Шегувам се, Ървинг! — По дяволите, някои хора просто нямат никакво чувство за хумор. — Освен това, в Северна Америка никога не е имало дракони.

— Знаех си.

— Да бе! — отвърнах.

Той пиеше уиски от шлифована чаша. Кехлибарената течност блещукаше на смътната светлина.

Лутър, дневният управител и барман, се намираше в другия край на бара и се занимаваше с група веселяци. Ако се разхилеха още по-весело, сигурно щяха да изпопаднат на пода.

Лутър е едър — не висок, а дебел. Но тлъстината му е твърда, почти като мускул. Кожата му е толкова черна, че има пурпурни оттенъци. Цигарата между устните му проблясна в оранжево, щом си пое дъх. С цигара в уста е способен да говори по-добре от всичките ми познати.

Ървинг вдигна едно смачкано кожено куфарче от пода до стола си. Измъкна от него папка, дебела поне три пръста. Тлъсто ластиче я държеше затворена.

— Исусе, Ървинг! Мога ли да го взема вкъщи с мен?

Той поклати глава.

— Една колежка прави статия за местните издигащи се бизнесмени, които не са това, което изглеждат. Наложих се да ѝ обещавам правата върху първородния ми син, за да взема папката за тази нощ!

Приличаше ми на купчина изрезки. Въздъхнах. Човекът от дясната ми страна едва не си навря лакътя в лицето ми. Обърна се.

— Извинете, малка госпожице, извинете. Не беше нарочно!

„Малка“ прозвуча като „мълкъ“ и беше малко завалено.

— Не нарочно — съгласих се.

Той се усмихна и се извърна към приятеля си. Друг бизнесмен, който се смееше на висок глас. Пийни достатъчно и всичко ще ти се стори смешно.

— Тук надали мога да прочета и една страница — отбелязах.

Ървинг се ухили:

— Ще те последвам до края на света!

Лутър се изправи пред мен. Извади цигара от пакета, който винаги си носи. Долепи връхчето на угарката на предишната до върха на новата. Кранчето ѝ светна в червено като живо въгленче. Дим заструи през носа и устата му. Като дракон.

Лутър смачка угарката в чистия стъклен пепелник, който разнасяше със себе си от място на място като плюшена играчка. Пушеше като комин, беше ужасно дебел и ако съдим по посивялата коса, минаваше петдесетака. Никога не боледуваше. Би трябвало да се снима за рекламните плакати на Института по тютюнопушенето.

— Второ? — обърна се към Ървинг.

— Да, благодаря.

Лутър взе чашата, напълни я от бутилка под бара и я върна върху нова салфетка.

— К'во да бъде за теб, Анита? — попита.

— Обичайното, Лутър!

Той ми наля чаша портокалов сок. Преструваме се, че е „Отвертка“. Аз съм въздържателка, но защо ще идвам в бар, ако не пия?

Той изтри плота с безупречната си бяла кърпа.

— Имам вест за тебинка от Господаря.

— Господаря вампир на града ли? — намеси се Ървинг. Долових възбуда в гласа му. Надушваше новини.

— Какво? — в моя глас нямаше капка възбуда.

— Много му се ще да те види!

Погледнах към Ървинг, после и към Лутър. Опитах се телепатично да пратя съобщението: „Не пред репортера“. Не стана.

— Господарят пусна вестта. Който те види, да ти предаде това.

Ървинг местеше поглед между нас като възбудено пале.

— Какво общо има с теб Господарят на града, Анита?

— Смятай го за предадено — казах.

Лутър поклати глава:

— Няма да идеш да се видите, нали?

— Не.

— Защо? — попита Ървинг.

— Не е твоя работа.

— Извън записа?

— Не.

Лутър ме зяпна:

— Чуй ме, момиче, трябва да говориш с Господаря. В момента на вампирите и хапките им е казано, че Господарят иска да си поприказвате. Следващата заповед ще е да те намерят и да те заведат при него.

„Намирам“ — хубав евфемизъм за отвличане.

— Нямам общи теми за разговор с Господаря.

— Не позволявай положението да се влоши, Анита! — посъветва ме Лутър. — Няма нищо лошо просто да си поговориш с него.

Така си мислеше той.

— Може и да поговоря...

Барманът беше прав. Все някога трябваше да говоря с Господаря. А ако се забавех, надали щеше да е много приятелски настроен.

— И защо Господарят ще иска да се види с теб? — попита Ървинг. Приличаше на любопитна птица с очи, светнали от току-що забелязаното червейче.

Не обърнах внимание на въпроса му и си измислих собствен.

— Дали твоята колежка те е поосветлила за съдържанието на папката? Наистина нямам време да чета „Война и мир“ тази нощ.

— Кажи ми, каквото знаеш за Господаря и ще те осветля.

— Много благодаря, Лутър!

— Нямах намерение да го насъсквам срещу теб — отвърна барманът. Цигарата подскочаше в устата му, докато говореше. Така и не успях да разбера как го прави. Сръчност на устните. Години упражнения.

— Що не спрете да ме третирате като преносител на шибана бубонна чума? — попита Ървинг. — Просто се опитвам да си върша работата!

Отпих от портокаловия си сок и го погледнах.

— Ървинг, забъркваш се в неща, които не разбираш. Не мога да ти говоря за Господаря. Не бива.

— Не искаш — поправи ме той.

Свих рамене:

— Не искам, но причината да не искам е, че не мога.

— Това е омагьосан кръг — възрази той.

— Ами осъди ме! — допих си сока. И бездруго не ми се пиеше.

— Виж, Ървинг, сключихме сделка. Досието в замяна на статии за зомбитата. Ако смяташ да си нарушаваш обещанието, сделката отпада. Но ми кажи, че отпада. Нямам време да си седя тук и да си играя на въпроси и отговори.

— Няма да се оттегля от сделката. Дал съм дума — заяви той с толкова достолепие, колкото бе възможно в шумния бар.

— Ами, осветли ме тогава и нека се махам от Квартала, преди Господарят да ме хване.

Ървинг внезапно стана сериозен.

— Имаш проблеми, нали?

— Може би. Помогни ми, Ървинг! Моля те.

— Помогни й — каза Лутър.

Може би беше заради вълшебната думичка. Може би — заради надвисналия Лутър. Каквато и да бе причината, Ървинг кимна:

— Според колежката ми, той е сакат в инвалидна количка.

Кимнах. Колко съм дискретна.

— Харесва „сакати“ жени.

— Какво искаш да кажеш? — сетих се за Сисъли с празните очи.

— Слепи, инвалиди, с ампутации, квото ще да е, дъртият Хари ще се нахвърли на хапката.

— Глухи... — уточних.

— И това му е по специалността.

— Защо? — попитах. Ама какви умни въпроси задавам!

Ървинг сви рамене:

— Може да се чувства по-добре, защото и самият той е в плен на инвалидната количка. Колежката ми не знае защо е перверзник, но си е такъв.

— Какво друго ти каза за него?

— Никога не са го обвинявали в престъпление, но слуховете са наистина кофти. Подозират го във връзки с мафията, но няма

доказателства. Просто слухове.

— Разкажи ми! — настоях.

— Една стара приятелка се опитвала да го съди за палимония^[2].
Обаче изчезнала.

— Изчезнала да се чете „вероятно мъртва“ — уточних.

— Бинго.

Беше съвсем логично. Значи Гейнър е използвал Томи и Бруно за убийства и преди. Тоест, щеше да е по-лесно да им даде заповед и втори път. Или пък Гейнър им бе заповядвал много пъти, просто така и не са го хванали?

— И какво толкова прави за мафията, че да заслужи правото на двама телохранители?

— О, значи си се срещала със специалиста му по сигурността.
Кимнах.

— Колежката ми ще си умре от кеф да поговорите.

— Нали не си й споменал за мен?

— Да ти приличам на доносник? — Ървинг ми се ухили.

Пропуснах закачката покрай ушите си.

— Та какво общо има с мафията?

— Помага им да перат пари, или поне така се подозира.

— Няма доказателства? — полюбопитствах.

— Никакви — Ървинг ми се стори нещастен.

Лутър поклати глава и изтърси цигарата си в пепелника. Пепел падна и по плота. Той я забърса с безупречната си кърпа.

— Изглежда ми лош тип, Анита. Безплатен съвет остави го на мира, мътните го взели.

Добър съвет. За нещастие, неизпълним.

— Не мисля, че той ще ме остави на мира!

— Няма да питам и не искам да знам...

Някой на бара трескаво махаше за второ питие. Лутър се понесе нататък. Виждах целия бар в голямото огледало, поставено на стената отзад. Виждах дори и вратата, без да се налага да се обръщам. Беше удобно и уютно.

— Аз обаче ще те питам — намеси се Ървинг, — защото искам да знам!

Само поклатих глава.

— Знам нещо, което ти не знаеш — додаде той.

— А искам ли да го знам?

Репортерът закима толкова трескаво, че рошавата му коса щръкна. Въздъгнах.

— Разкажи ми!

— Ти първа.

Стигаше ми толкова.

— Споделих всичко, което имах предвид за днес, Ървинг. Ето го досието. Ще го прегледам. Ти просто ми спестяваш известно време. Точно сега обаче за мен времето може да се окаже важно...

— О, стига де, попиляваш цялата радост от това човек да бъде осведомен репортер! — Той се престори, че ще повърне.

— Просто ми кажи, Ървинг, иначе ще прибягна до насилие!

Приятелят ми почти се засмя. Не мисля, че ми повярва. А би трябвало.

— Добре, добре! — вместо букет цветя с жест на фокусник измъкна иззад гърба си снимка.

Беше черно-бяла. Жена на около двадесет, с дълга кестенява коса с модерна подстрижка, с точно толкова гел по нея, че да изглежда твърда. Беше хубава. Не я познавах. Очевидно не позираше специално за снимката. Беше твърде обикновена, а и на лицето ѝ имаше изражение на човек, който не знае, че го снимат.

— Коя е тя?

— Допреди пет месеца му е била приятелка — уточни Ървинг.

— Значи е... с недъзи? — Втренчих се в красивото, прямо лице. Няма как да отгатнеш по снимките.

— Уанда с инвалидната количка.

Втренчих се в Ървинг. Усещах как очите ми се ококорват.

— Не говориш сериозно!

Той се ухили.

— Сакатата Уанда обикаля улиците с количката си. Много е популярна в определени среди.

Проститутка на инвалидна количка. Нъц, твърде е странно. Поклатих глава.

— Добре, къде мога да я намеря?

— И ние с колежката бихме искали да участваме.

— Значи, затова си задържал снимката извън папката?

Репортерът дори не си даде труда да имитира притеснение:

— Уанда няма да иска да говори с теб насаме, Анита!

— А говорила ли е с твоята приятелка репортерка?

Той се намръщи, погледът му се замъгли. Знаех какво значи това.

— Не иска да говори и с репортери, така ли, Ървинг?

— Страхува се от Гейнър.

— Така и трябва — съгласих се.

— И защо би се разприказвала пред теб, а пред нас — не?

— Заради сладката ми личност? — вдигнах вежди.

— О, стига, Блейк!

— Къде се навърта тя, Ървинг?

— О, по дяволите! — той допи питието си на една гневна глътка.

— Ще я намериш близо до клуб на име „Сивата котка“.

„Сивата котка“? Като стария виц, че всички котки са сиви на тъмно? Сладко.

— И къде е това?

Отговори ми Лутър. Не го бях забелязала да се връща.

— На основното разклонение на Тендърлоин, на ъгъла на Двайста и „Гранд“. Не ти трябва да ходиш там сама, Анита!

— Мога да се грижа за себе си.

— Аха, но изглеждаш така, сякаш не можеш. Нали не щеш да гръмнеш някой тъп глупак само защото те е опипал... или по-лошо? Спести си усложненията и вземи със себе си човек, който изглежда сериозен.

Ървинг сви рамене:

— Аз лично не бих отишъл там сам.

Не ми се щеше да го призная, но бяха прави. Може да съм голяма корава убийца на вампири, но на външен вид не ми личи особено.

— Добре, ще взема Чарлз. Изглежда достатъчно корав да свали някой от „Грийн Бей Пакърс“^[3], но има тъй нежно сърце...

Лутър се засмя и изпусна облаче дим.

— Не допускай Чарли да види нещо сериозно. Може да припадне!

Загубиш ли публично съзнание, хората не го забравят.

— Ще пазя Чарлз! — сложих на плота повече пари, отколкото трябваше. Всъщност Лутър не ми беше дал кой знае каква информация този път, но обикновено снасяше по нещо. Добра информация. А така и не плащам пълната цена за нея. Получавам намаление, защото съм

свързана с полицията. Мъртвеца Дейв е бил ченге, но са го изритали от управлението, защото е вампир. Колко непрактично от тяхна страна. Още се сърдеше на полицията, но искаше и да помага. Тъй че ми снасяше сведения, а аз носех на ченгетата подбрани късчета.

Мъртвеца Дейв излезе от вратата зад бара. Погледнах към витрината от тъмно стъкло. Стори ми се същата, но ако Дейв бе буден, значи навън цареше пълен мрак. Мамка му. Имах доста път пеша до колата, при това сред вампири. Е, поне си носех пистолета. Колко успокоителна мисъл.

Дейв е висок, масивен, с къса кестенява коса и преди смъртта си е започвал да оплешивява. Вече не му пада косата, но и не му е израснала наново. Усмихна ми се достатъчно широко, та да оголи зъби. През тълпата премина възбудена тръпка, сякаш у всички е бил притиснат един и същ нерв. Шепотът се разпространи като кръгове около хвърлено в езеро камъче. Шоуто започваше.

Ръкувахме се с Дейв. Неговата ръка е топла, твърда и суха. Хапвал ли си днес, Дейв? Изглеждаше така, сякаш вече е вечерял, розов и сияен. И какво си си хапнал, Дейв? Доброволно ли е дошло ястието? Вероятно. Като за мъртвец, Дейв беше добър човек.

— Лутър все ми казва, че си наминавала, но е било през деня. Радвам се да те видя наоколо и след здрач!

— Всъщност, канех се да се махна от Квартала преди да се стъмни!

Той се намръщи:

— Тръгваш ли си?

Показах му дискретно оръжието. Ървинг се ококори.

— Носиш пистолет! — прозвуча толкова високо, все едно беше викнал.

Нивото на шума бе утихнало до слабо мърморене. Тишината се възцари точно колкото хората да ни чуят. Но пък, нали за това бяха дошли — да чуят вампир? Да споделят проблемите си с мъртвия. Понижих глас и допълних:

— Защо не кажеш на целия свят, а, Ървинг?

Той сви рамене:

— Съжалявам.

— Откъде познаваш новинарчето? — попита Дейв.

— Понякога ми помага в проучванията.

— Да бе, проучвания, тра-ла-ла — той се усмихна, без да показва зъби. Този номер вампирите го научават едва няколко години след смъртта. — Лутър предаде ли ти съобщението?

— Аха.

— Умно ли ще постъпиш или глупаво?

Дейв е малко брутален, но въпреки това го харесвам. Признах:

— Вероятно глупаво.

— Не се подлъгвай само защото имаш специални отношения с новия Господар. Той все тъй си е вампир-повелител. Всички те са кофти гадна новина. Не се ебавай с него.

— Точно това се опитвам да избегна.

Дейв се ухили достатъчно широко, за да покаже зъби:

— Мамка му, имаш предвид... Е, тцъ, не си му нужна само щото си готино парче.

Приятен комплимент: да си мисли човек, че е готино парче... Предполагам.

— Аха — казах.

Ървинг на практика подскачаше на стола си.

— Какво, по дяволите, става, Анита?

Много добър въпрос.

— Не е твоя работа.

— Анита...

— Стига си ме тормозил, Ървинг! Сериозно говоря.

— Тормозя ли те? Не съм чувал тази дума от баба си насам...

Погледнах го право в очите и заявих внимателно:

— Майната му, остави ме на мира. Така ясна ли съм?

Той вдигна длани — „предавам се“.

— Еее, просто се опитвам да си върша работата!

— Добре, върши си я някъде другаде! Смъкнах се от бар-столчето.

— Вестта е пусната, за да те намери, Анита! — отбеляза Дейв. — Някои от другите вампири може да се престараят!

— Тоест, да се опитат да ме заведат насила?

Той кимна.

— Въоръжена съм, нося си и кръста. Ще се справя.

— Искаш ли да те изпратя до колата? — попита Дейв.

Взрях се в кафявите му очи и се усмихнах:

— Благодаря, няма да забравя това предложение, но съм голямо момиче!

Истината е, че на повечето вампири не би им допаднало Дейв да дава сведения на врага. Аз бях Екзекуторката. Ако някой вампир прекрачи границата, викат мен. За кръвопийците няма такова нещо като доживотна присъда. Смърт или нищо. Не може да вкараш вампир в затвора...

В Калифорния опитаха, но един вампир-повелител избяга. Развихри кърваво клане — уби двадесет и пет души за една нощ. Не се хранил — просто убивал.

Предполагам, ядосал се е, че са го държали заключен. На вратите и по пазачите е имало кръстове. Само че кръстовете не действат, ако не вярваш в тях. И със сигурност не действат, след като повелителят те е убедил да ги сваляш...

Бях нещо като еквивалент на електрическия стол за кръвопийците. Не ме харесваха особено. Леле, каква изненада!

— Аз ще я придружа — писа се доброволец Ървинг. Остави пари на бара и се изправи. Пъхнах обемистата папка под мишница. Предполагам, че той не искаше да я изпуска от поглед. Страхотно.

— Тя вероятно ще защитава и теб — обади се Дейв.

Ървинг се наклони да каже нещо, но размисли. Можеше да сподели например, че е ликантроп, само дето не искаше хората да го знаят. Наистина много се стараеше да минава за човек.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? — попита Дейв. Още една възможност за вампирска стража до колата ми.

Предлагаше ми да ме защити от Господаря? Та той беше мъртвец от има-няма десет години. Не беше достатъчно силен.

— Радвам се да видя, че ти пука, Дейв!

— Хайде, махай се оттук! — изпроводи ме той.

— Пази се, момиче! — нареди Лутър.

Усмихнах се широко и на двамата, след това се обърнах и излязох от почти стихналия бар. Посетителите не бяха чули кой знае какво от разговора, но знаех, че ме зяпат. Устоях на желанието да се обърна и да извикам: „Бау!“. Обзалагам се, че поне един щеше да изпищи.

Това е заради белега във форма на кръст на ръката ми. Само вампирите имат такива, нали? Свещен кръст, лепнат на нечиста плът...

Моят беше от ръчно ковано желязо. Специална поръчка на един вече мъртъв повелител. Сметнал го за забавно. Ха-ха-ха.

Или пък ме зяпаха заради Дейв? Може би посетителите не забелязваха белега? Може и да бях твърде чувствителна. Държиш ли се приятелски с някой спазващ законите вампир, хората стават подозрителни. Ако пък имаш няколко странни белега, ще се питат дали си човек. Но така е и редно. Подозрението е здравословно. Пази те жив.

[1] Frito Bandito — герой от рекламна кампания на Frito Corn Chips от 1968–69 г.; дребен мексиканец, препасан с огромни патрондаши — Бел. пр. ↑

[2] Palimony (англ.) — издръжка за съвместно съжителство без брак — Бел. пр. ↑

[3] Ръгби-отбор, печелил 12 пъти шампионата на NFL и 4 пъти Супер-боул — Бел. пр. ↑

Знойният мрак ме стисна като горещ, лепкав юмрук. Уличната лампа на тротоара стърчеше наред ярка локва, сякаш светлината се бе стопила. Всички лампи бяха репродукции на газови фенери от началото на века. Извисяваха се черни и изящни, но не особено автентични. Като костюм за Хелойн. Изглежда добре, но е твърде удобен, за да е истински.

Нощното небе бе надвиснало над високите тухлени сгради, но уличните лампи сдържаха нашествието на мрака. Досуц черна шатра, крепена от колове светлина. Изпитваш усещането за мрак, но той е нереален.

Тръгнах към гаража точно до Първа улица. Паркирането в Крайречния е почти невъзможна задача. Туристите само влошават проблема.

Твърдите подметки на официалните обувки на Ървинг стържеха шумно по паважа на улицата. Отекваше ехо. Истински паваж. Улици, правени за коне, не за коли. Именно заради това паркирането беше кошмарно, но пък... очарователно.

Моите найки почти не вдигаха шум. В сравнение с мен Ървинг беше като шумно кученце. Повечето ликантропи, които съм срещала, са потайни. Той може и да е върколак, но се държи по-скоро като куче. Голямо, обичащо веселието куче.

Подминаваха ни двойки и малки групички. Всички се смееха и разговаряха с твърде пискливи гласове. Бяха дошли да видят вампири. Истински вампири на живо, или по-скоро на мъртво, може би? Туристи всички до един. Аматайори. Воайори. Аз бях виждала повече немъртви от всички тях. Бях готова да се обзаложа. Така че удоволствието ми убягваше.

Вече бе съвсем тъмно. Долф и отрядът ме чакаха на гробището „Бърел“. Трябваше да стигна дотам. Ами досието на Гейнър? А и какво щях да правя с Ървинг? Понякога графикът ми е наистина претоварен.

Нечий силует се отлепи от тъмните сгради. Не можах да отгатна дали ни е причаквал или просто се появи. Магия. Застинах, напрегната като заек под автомобилни фарове.

— Какво има, Блейк? — попита Ървинг.

Връчих му папката и той я взе с озадачено изражение. Искях ръцете ми да са свободни, в случай че се наложи да вадя оръжието си. Вероятно нямаше да се стигне до това. Може би.

Жан-Клод вървеше към нас. Вампирът, господар на града. Движеше се като танцър или котка — с плавна, плъзгаща се походка. Сдържана енергия и грация, готови да избухнат в насилие.

Не беше чак толкова висок, може би метър и седемдесет и пет. Ризата му сияеше от белота. Беше свободна, дълга, с бухнали ръкави, пристегнати на китките от маншети с три копчета. Отпред имаше само връв за завързване на гърлото. Той не я беше стегнал и белият плат само рамкираше бледите му, гладки гърди. Ризата беше запасана в стегнати черни джинси, и само това я спираше да не се вее около него като плащ.

Косата му беше чисто черна и леко се къдреше около лицето. Очите му, ако посмеееш да погледнеш в тях, бяха толкова тъмносини, че изглеждаха почти черни. Бляскави, тъмни скъпоценни камъни.

Спря на около шест крачки от нас. Достатъчно близо, за да се вижда тъмният белег с форма на кръст на гърдите му. Той единствен нарушаваше съвършенството на тялото му. Или поне на тази част от тялото, която бях виждала.

Моят белег беше резултат от кофти шегичка. Неговият — плод на последния опит на някой пътник към отвъдното да отложи смъртта. Питам се дали горкият човечец се е измъкнал? Дали Жан-Клод щеше да ми каже, ако го попитах? Може би. Само че не исках и да знам, ако отговорът е „не“.

— Здравей, Жан-Клод! — казах.

— Здравей, *ma petite*! — отвърна той. Гласът му бе като кожено палто — пищен, мек, смътно мръснишки, сякаш само да говориш с него бе нещо мръсно. Може и така да беше.

— Не ме наричай „*ma petite*“ — озъбих се.

Той се усмихна лекичко, без да покаже и следа от зъбите си.

— Както желаеш! — и се извърна към Ървинг.

Върколакът отклони поглед, внимавайки да не срещне очите на Жан-Клод. Човек не бива да гледа право в очите на вампир. Никога. Защо тогава аз го правех с лекота? Наистина, защо?

— Кой е приятелят ти? — Това обръщение прозвуча много тихо и някак заплашително.

— Това е Ървинг Гризуолд. Репортер е в „Пост Диспач“. Помага ми с някои сведения.

— Аха! — възкликна вампирът. Обиколи Ървинг, сякаш той бе стока за продан, а Жан-Клод искаше да го разгледа от всички ъгли.

Репортерът се озърташе нервно, за да държи вампира под око. Погледна ме и ококори очи.

— Какво става?

— Наистина — какво ли, Ървинг? — полюбопитства Жан-Клод.

— Остави го на мира!

— Защо просто не дойде да се видим, моя малка съживителке?

„Малка съживителка“ не беше особено подобрение спрямо та petite, но щях да го понеса.

— Бях заета.

Изражението, което се изписа на лицето на вампира, бе почти гняв. А аз наистина не исках да ми се ядосва.

— Канех се да се срещна с теб — уточних.

— Кога?

— Утре вечер.

— Тази вечер — не го каза като предложение.

— Не мога.

— О, да, та petite, можеш! — гласът му отекна като топъл вятър в главата ми.

— Толкова дяволски настоятелен си! — обадох се.

Той се засмя. Смехът му бе приятен и благозвучен като скъп парфюм, който витае в стаята, след като напръсканият с него човек е излязъл. Точно такъв беше — витаеше в ушите като далечна музика. От всички вампири-повелители, които съм срещала, Жан-Клод притежаваше най-хубавия глас. Всеки си има някакъв талант.

— А ти си толкова вбесяваща! — отвърна той, все още с насмешлива нотка. — Какво да правя с теб?

— Остави ме на мира — отрязвах. Казах го съвсем честно. Това бе едно от най-големите ми желания.

Жан-Клод внезапно стана напълно сериозен, сякаш някой бе превключил шалтер. Включено — веселие; изключено — неразгадаемо изражение.

— Твърде много от последователите ми знаят, че си мой човешки слуга, *ma petite*! Овлабяването ти е част от организирането на силите ми! — Каза го почти със съжаление.

Страшно ми помогна, да бе.

— Какво искаш да кажеш с това „овлабяване“? — Стомахът ми бе присвит в наченките на страх.

Ако Жан-Клод не ме изплашеше до смърт, най-малко щеше да ми докара язва.

— Ти си мой човешки слуга. Трябва да започнеш да се държиш като такава.

— Не съм твоя прислуга!

— Да, *ma petite*, такава си!

— Проклет да си, Жан-Клод, остави ме на мира!

Той внезапно се озова до мен. Не го забелязах да се движи. Беше замъглил съзнанието ми, без дори да мигне. Сърцето ми изпърха в гърлото. Опитах се да отстъпя, но бледата му, жилава длан ме сграбчи за дясната ръка, точно над лакътя. Не биваше да отстъпвам. Трябваше да посегна към пистолета. Надявах се, че ще преживея тази си грешка.

Заговорих равно и спокойно. Е, поне ще умра смела!

— Смятах, че наличието на два вампирски белега означава, че не можеш да владееш мислите ми!

— Не мога да те омагьосам с очи, а и е по-трудно да замъгля сетивата ти, но все пак е възможно! — Той обхвана ръката ми с пръсти.

Не болеше. И бездруго не се опитвах да се дърпам. Знаех, че може да счупи ръката ми, без дори да се изпоти — или да я откъсне от рамото, или да вдига „Тойоти“ от лежанка. Ако не бях способна да побежда на канадска борба Томи, със сигурност нямаше да мога да се преборя и с Жан-Клод.

— Той е новият Господар на града, нали? — обади се Ървинг.

Мисля, че и двамата го бяхме забравили. За репортера щеше да е по-добре да стане точно така.

Жан-Клод леко стегна хватката си около ръката ми и се обърна да погледне Ървинг.

— Ти си репортерът, който се опитва да вземе интервю от мен.

— Да, аз съм — съгласи се приятелят ми с лека нервност — не особено много, просто намек за скованост в гласа му. Изглеждаше смел и решителен. Точка за него.

— Вероятно след като поговоря с тази прекрасна дама, ще ти дам интервю.

— Наистина ли? — Репортерът не можа да прикрие изумлението си. Ухили ми се широко. — Би било страхотно. Ще бъде както пожелаете. Аз...

— Млъквай! — командата съскаше и кипеше.

Ървинг се смълча, сякаш бе омагьосан.

— Гризуолд, добре ли си? — Беше странно, че питах. Стоях буза до буза с един вампир, но все пак проявявах загриженост...

— Аха — отвърна приятелят ми. Дори и това потвърждение прозвуча смазано от страх. — Просто никога не съм усещал нещо като него.

Погледнах към Жан-Клод.

— Той е единствен по рода си.

Жан-Клод отново насочи вниманието си към мен. О, боже!

— Все още се шегуваш, *ma petite*!

Взрях се в прекрасните му очи, които си бяха просто... очи. Той ми беше дал силата да им устоявам.

— Просто, колкото да убивам времето. Та какво искаш, Жан-Клод?

— Толкова смела, дори и сега...

— Ти няма да ми посегнеш наред улицата, пред свидетели. Може и да си новият Господар, но си също и бизнесмен. Вампир от ново поколение. Това ограничава възможностите ти.

— Само пред свидетели — каза той толкова тихо, че го чух единствено аз.

— Добре де, но и двамата сме съгласни, че няма да ми посегнеш точно тук и сега — продължавах да се взирам в него. — Тъй че стига номера и ми кажи какво, дявол го взел, искаш!

Той се усмихна — леко движение на устните, но пусна ръката ми и се отдръпна.

— Ти също няма да ме застреляш на улицата безпричинно.

Смятах, че имам причина, но не такава, че да мога да я обясня пред полицията.

— Не искам да ме обвинят в убийство, вярно си е.

Усмивката му се разшири, но все още не показваше зъби. Справяше се с това по-добре от всички живи вампири, които съм срещала. Хм, дали жив вампир не е оксиморон? Вече не бях съвсем сигурна.

— Тъй, значи няма да си посягаме взаимно на обществено място — уточни той.

— Вероятно не — съгласих се. — Е, какво точно искаш? Закъснявам за среща.

— Какво ще правиш тази вечер — ще вдигаш зомбита или ще пронизваш вампири?

— Нито едно от двете.

Вампирът ме погледна, очаквайки да продължа. Не казах нито дума повече. Той сви рамене — и този жест бе изящен.

— Ти си мойт човешки слуга, Анита. Използваше истинското ми име, значи вече бях загазила.

— Не съм — отрекох.

Той въздъхна дълбоко:

— Носиш два от белезите ми.

— Не по свой избор — уточних.

— Щеше да умреш, ако не бях споделил силата с теб!

— Не ми дрънкай глупости как си ми спасил живота. Сложи ми насила два белега. Не ме попита, нито ми обясни. Първият може и да ми е спасил живота, страхотно. Но вторият спаси твоя живот. И в двата случая нямах избор.

— Още два белега и ще станеш безсмъртна. Няма да старееш, защото и аз не старея. Ще останеш човек, жива и способна да носиш разпятието си. Способна да влезеш в църква. Не застрашаваме душата ти. Защо се бориш с мен?

— Откъде знаеш какво застрашава душата ми? Ти вече нямаш такава! Заменил си безсмъртната си душа за земна вечност. Но аз знам, че и вампирите умират, Жан-Клод! Какво ще стане, когато умреш? Къде ще отидеш? Дали просто ще изчезнеш? Не, ще отидеш в ада, където ти е мястото!

— И ти смяташ, че като си мой човешки слуга, ще попаднеш там заедно с мен?

— Не знам и не искам да научавам!

— Като се бориш с мен, ме караш да изглеждам слаб. Не мога да си го позволя, та petite! По един или друг начин трябва да се справим със ситуацията!

— Просто ме остави на мира.

— Не мога. Ти си ми човешки слуга и трябва да започнеш да се държиш като такава!

— Не ме притискай, Жан-Клод!

— Или какво — ще ме убиеш ли? Можеш ли да ме убиеш?

Взрях се в прелестното му лице и казах:

— Да.

— Усецам копнежа ти по мен, та petite, а и аз копнея за теб!

Свих рамене. Какво можех да кажа?

— Просто обикновена похот, Жан-Клод, нищо особено!

Кое то беше лъжа. Разбрах, още докато го произнасях.

— Не, та petite, имам предвид нещо по-сериозно. Започвахме да събираме тълпа — но на безопасно разстояние.

— Наистина ли искаш да обсъждаме това наред улицата?!

Той си пое дълбоко дъх и изпъшка.

— Вярно. Караш ме да се самозабравям, та petite! Страхотно.

— Наистина закъснявам, Жан-Клод! Полицията ме чака.

— Трябва да довършим разговора си, та petite! — отвърна той.

Кимнах. Прав беше. Опитвах се да не му обръщам внимание. Не е лесно да пренебрегнеш вампир-господар.

— Утре вечер.

— Къде? — попита той.

Колко любезно, не ми нареди да се явя в леговището му! Замислих се къде ще е най-удобно. Искях да сляза до Тендърлоин заедно с Чарлз. Той щеше да проверява работните условия на зомбитата в един нов комедиен клуб. Не по-лошо място от всички останали.

— Знаеш ли къде е „Усмивнатият труп“?

Жан-Клод се усмихна и за миг забелязах връхчетата на зъбите му. Някаква жена в тълпата изпъшка.

— Да.

— Да се видим там... да речем, в единайсет.

— За мен ще бъде удоволствие! — думите погалиха кожата ми като обещание.

Мамка му.

— Ще те чакам в кабинета си, утре вечер.

— Я чакай малко! Какъв е пък този кабинет? — имах лошо предчувствие.

Усмивката му се разшири до ухилване и зъбите му заблестяха под светлината на уличните лампи.

— Ами, аз съм собственик на „Усмивнатият труп“. Мислех, че знаеш!

— Да бе, мислил си!

— Ще те чакам.

Аз бях избрала мястото. И нямаше да отстъпя.

Проклет да е.

— Хайде, Ървинг!

— Не нека репортерът да остане. Не си е получил интервюто.

— Остави го на мира, Жан-Клод, моля те!

— Ще му дам онова, за което копнее, нищо друго.

Не ми хареса как спомена копнежите.

— В какво си се забъркал?

— Аз, та petite, да се забърквам? — усмихна се вампирът.

— Анита, искам да остана — обади се Ървинг.

Обърнах се към него:

— Не знаеш какво говориш.

— Аз съм репортер. Върша си работата.

— Закълни ми се — закълни се, че няма да го нараниш!

— Имаш думата ми — съгласи се Жан-Клод.

— Че няма да го нараниш по никакъв начин.

— Че няма да го нараня по никакъв начин. — Той запази безизразната си маска, сякаш всичките му усмивки бяха илюзия.

Лицето му притежаваше неподвижността на отдавна мъртвите. Прекрасно на вид, но изпразнено откъм живот като картина.

Погледнах в мъртвите му очи и потръпнах. Мамка му.

— Сигурен ли си, че искаш да останеш тук?

Ървинг кимна.

— Искам това интервю.

Поклатих глава:

— Ти си глупак.

— Аз съм добър репортер! — възрази той.

— И все пак си глупак!

— Мога да се грижа за себе си, Анита!

Гледахме се един друг секунда-две.

— Добре, приятно прекарване. Може ли да взема папката?

Ървинг погледна надолу, сякаш беше забравил, че я държи.

— Хвърли ни я утре заран, иначе Маделин ще получи удар.

— Добре, няма проблем! — Пъхнах обемистата папка под лявата си мишница, колкото се може по-хлабаво. Пречеше ми да си вадя пистолета, но животът не е свършен.

Разполагах с информация за Гейнър. Имах и името на доскорошна негова приятелка. Паднала жена. Може би щеше да проговори пред мен. Може би щеше да ми помогне да намеря улики. Или пък да ме прати по дяволите. Нямах да ми е за пръв път.

Жан-Клод ме наблюдаваше с неподвижните си очи. Поех си дълбоко дъх през носа и издишах през устата. Стига толкова за тази нощ.

— Ще се видим и с двама ви утре! — обърнах се и се отдалечих.

Имаше група туристи с фотоапарати. Един колебливо вдигна своя към мен.

— Ако ме щракнеш, ще ти взема апарата и ще го счупя! — Усмихвах се, докато го казвах.

Мъжът несигурно свали апарата си.

— Леле, само една снимчица...

— Стига ти толкова! — заявих. — Айде мърдайте, представлението свърши!

Туристите се разсеяха като облак дим, духнат от вятър. Тръгнах по улицата към гаража. Погледнах през рамо и забелязах, че пак са се посъбрали да гледат Жан-Клод и Ървинг. Туристите бяха прави. Представлението все още продължаваше.

Ървинг беше голямо момче. Искаше интервюто си. Коя бях аз да си играя на бавачка на възрастен върколак? Дали Жан-Клод щеше да разкрие тайната на Ървинг? И ако да, имаше ли значение? Не беше мой проблем. В моя списък стояха Харолд Гейнър, Доминга Салвадор и чудовище, което ядеше добрите граждани на Сейнт Луис, щата Мисури. Нека Ървинг се оправя със собствените си проблеми. Аз си имах предостатъчно на главата.

Нощното небе приличаше на извита купа с течен мрак. Звездите сияеха като миниатюрни диаманти и хвърляха студена, зловеща светлина. Луната представляваше бляскав колаж от сиво и златисто-сребърно. Градът те кара да забравиш колко тъмна е нощта, колко ярка е луната и колко много са звездите.

В гробището „Бърел“ нямаше лампи. Не виждах нищо, освен далечното жълто сияние на прозорците на някаква къща. Стоях на върха на хълма, облечена в гащеризона си и с маратонките, и се потях.

Тялото на детето бе изчезнало. Намираше се в моргата, в очакване на вниманието на съдебния лекар. Бях приключила с него. Нямаше да се налага да го виждам отново. Освен в сънищата си.

Долф стоеше до мен. Не каза нито дума, просто разглеждаше тревата и натрошените надгробни камъни, и чакаше. Чакаше да извърша магията си. Да извадя зайчето от шапката. Най-доброто, което можеше да се случи, беше зайчето да е вътре и да го унищожим. Следващото по ред на желанията — да намерим дупката, от която е дошло. Това поне щеше да ни подсказва нещичко. А нещичко щеше да е по-добре от това, което знаехме в момента.

Изребителите на вредители ни следваха на няколко крачки разстояние. Мъжът беше нисък, месест, с късо подстригана сива коса. Изглеждаше като треньор по ръгби в отпуската, но държеше праметнатата на ремък през гърба му огнепръскачка, сякаш е живо същество. Галеше я с дебелия си ръце.

Жената беше млада, на не повече от двайсет години. Рядката ѝ руса коса бе вързана на опашка. Беше малко по-висока от мен — значи дребна. Около лицето ѝ висяха свободни кичури. Очите ѝ бяха широко отворени, отглеждаше внимателно високата трева. Досуц като стрелец на пост.

Надявах се, че пръстът не я сърби на спусъка. Не исках да ме изяде зомби убиец, но не исках и да ме поливат с напалм. Да изгоря жива или да ме изядат жива? А да има нещо друго в менюто?

Тревата пукаше и шумолеше като сухи есенни листа. Ако вкарахме в употреба огнепръскачките, щяхме да предизвикаме пожар. И да извадим късмет, ако се измъкнем. Но зомби може да се спре единствено с огън. Ако търсеното от нас чудовище беше зомби, а не нещо съвсем различно.

Поклатих глава и тръгнах напред. Съмненията нямаше да ни отведат доникъде. Дръж се така, сякаш знаеш какво правиш — това е главното правило в живота ми.

Сигурна съм, че сеньора Салвадор си имаше специален ритуал или жертва за откриване на гроба на зомби. Явно спазваше доста повече правила от мен самата. Разбира се, уменията ѝ позволяваха да затваря души в гниещи трупове. Аз лично не съм мразила човек толкова, че да му сторя такова нещо. Да убивам да, но да затворя душата му и да го карам да седи и да чака, и да чувства как тялото гние... Не, това не е просто извратено, по-лошо е. Това е зло. Сеньората трябваше да бъде спряна и само смъртта би помогнала. Въздъхнах. Друг проблем — за друга нощ.

Притесняваше ме фактът, че стъпките на Долф отекват в синхрон с моите. Погледнах през рамо към двамата изстребители. Те избиваха всичко — от термити до гули, но гулите са страхливци и най-вече — мършояди. Каквото и да търсехме тук, то не закусваше мърша.

Чувствах и тримата зад гърба си. Стъпките им май бяха по-шумни от моите. Опитах се да прочистя съзнанието си и да започна с претърсването, но чувах само стъпките им. Усещах единствено страха на жената. Те ми пречеха да се концентрирам.

Спрях.

— Долф, трябва ми повече пространство!

— Това пък какво значи?

— Отдръпни се малко. Съсипваш ми концентрацията!

— Може да се озовем твърде далече, за да ти помогнем.

— Ако зомбито излезе от земята и се впие в мен... свих рамене.

— Какво ще правите тогава — ще го полееете с напалм и ще ме препечете и мен, а?

— Ти каза, че единственото ни оръжие е огънят — напомни ми той.

— Така е, но ако зомбито наистина нападне някого, кажи на изстребителите да не пържат жертвата!

— Ако зомбито докопа някой от нас, не можем да използваме напалм? — уточни той.

— Бинго!

— Можеше да го споменеш по-рано.

— Току-що се сетих.

— Страхотно!

Свих рамене.

— Ще си взема бележка. Пропускът е мой. Просто се поотдръпнете и ме оставете да си върша работата! — приближих се достатъчно до него, за да прошепна: — И наблюдавай жената. Струва ми се достатъчно уплашена, за да започне да стреля по сенки!

— Те са изстребители, Анита, не са ченгета или убийци на вампири!

— Тази вечер обаче животът ни зависи от тях, така че я дръж под око, става ли?

Той кимна и погледна към двамата изстребители. Мъжът се усмихна и кимна. Момичето продължаваше да се озърта. Почти можех да подуша страха ѝ.

Тя имаше право да се бои. Защо тогава се дразнех толкова? Защото ние с нея бяхме единствените жени наоколо и трябваше да се покажем по-добри от мъжете. По-смели, по-бързи, по-сръчни. Това е правилото при игра с големите момчета.

Закрачих сама през тревата. Изчаках, докато единственото, което започнах да чувам, беше самата трева — мека, суха, шепнеща... Като че ли се опитваше да ми каже нещо със своя стържец, трескав глас. Трескав и уплашен. Тревата ми звучеше уплашена. Това беше глупаво. Растенията не могат да чувстват. Аз обаче мога, а цялото ми тяло беше покрито с пот. Тук ли беше? Дали тук, в тревата, се криеше в очакване твартата, която бе превърнала жив човек в порции сурово месо?

Не. Зомбитата не са достатъчно умни за такива неща, но, разбира се, това се бе оказало достатъчно хитро да се скрие от полицията. Кое то си е ум като за един труп. Прекалено много ум. Може и да не беше зомби, всъщност. Най-сетне бях намерила нещо, което да ме плаши повече от вампирите. Смъртта не ме тревожи чак толкова. Заради християнството и тъй нататък. Но начинът, по който умираш... Да те изядат жив. Един от трите най-непредпочитани от мен начини да си идеш от този свят.

Кой изобщо би си помислил, че мога да се страхувам от зомби от каквото и да е зомби? Колко иронично. Ще се посмея после, когато устата ми не е толкова пресъхнала, дявол го взел.

Долавяше се същото онова тихо очакване, присъщо на всички гробища. Сякаш погребаните колективно съдържат дъх в очакване, но на какво? На възкресение? Може би. Но съм се занимавала с мъртвите твърде дълго, за да вярвам точно в този отговор. Умрелите са като живите. Вършат различни неща.

Повечето хора умират и отиват в рая или в ада, и това е всичко. Но малцина, по някаква тяхна причина, не го правят. Призраци, неспокойна душа, насилие, зло или просто объркване — всичко това може да прикове един дух към земята. Не казвам, че приковава душата. Не вярвам в това, но остава да се рее все някакъв спомен за душата, естеството.

Дали очаквах от тревата да изскочи привидение и да ми се нахвърли с писъци? Не. Досега не бях виждала призрак, способен действително да причини физическа вреда. Ако предизвиква физическо нараняване, значи не е призрак; демон може би, или дух на някой магьосник — черна магия — но призраците не нараняват.

Това бе почти успокоителна мисъл.

Земята хлътна под краката ми. Спънах се и се хванах за един от надвисналите надгробни камъни. Хлътнала пръст, гроб без камък... По крака ми премина гъделичкаща вълна — намек за призрачна енергия. Отскочих назад и се тръшнах тежко на земята.

— Анита, наред ли е всичко? — подвикна Долф.

Погледнах към него и открих, че тревата напълно ме скрива от поглед.

— Добре съм — извиках. Изправих се внимателно на крака, така че да не стъпвам върху стария гроб. Който и да лежеше под земята, той или тя не бяха доволни от преминаването ми. Мястото беше „горещо“ — не призрак или дори следа от такъв, но имаше нещо. Навярно навремето е бил истински призрак, но с годините се е изтъркал. Духовете се износват като стари дрехи и отиват там, където им е мястото на старите призраци...

Хлътналият гроб щеше да избледнее напълно още по мое време. Тоест, ако успея още няколко години да избягвам зомбита убийци. И

вампири. И хора с пушки. О, по дяволите, това горещо петно вероятно ще ме надживее!

Погледнах през рамо и видях Долф и изстребителите на около двадесетина метра. Двадесет метра — нима бяха толкова далече? Бях им казала да отстъпят, но нямах предвид да ме оставят да се ветрея тук самичка. Е, просто никога нямам насита!

Ако им извиках да се приближат, как смятате, щяха ли да се ядосат? Вероятно. Тръгнах отново напред, като се стараех да не настъпвам други гробове. Но това не беше лесно при условие, че повечето камъни се криеха във високата трева. Толкова много гробове без паметници, такава разруха...

Можех да се въртя безцелно цялата проклетата нощ. Нима наистина смятах, че ще мина случайно върху правилния гроб? Да. Надеждата умира последна, особено ако алтернативите не са особено човешки.

Вампирите навремето са били обикновени човешки същества; зомбитата също. Повечето ликантропи отначало са хора, макар че има и редки проклетия, които се наследяват. Всички чудовища започват нормални, като изключим мен. Събуждането на мъртъвци не е професия по избор. Не е като да съм седнала някой ден в кабинета на училищния наставник и да съм казала: „Искам да си изкарвам хляба като вдигам мъртвите!“. Не, не става нито толкова лесно, нито толкова чистичко.

Винаги съм имала склонност към смъртта. Винаги. Нямам предвид пресните трупове. Не, не се бъркам на душите, но щом веднъж душата отлети, аз го научавам. Мога да го усетя. Смейте ми се, ако искате. Това е истината.

Когато бях малка, имах куче. Точно като повечето дечица. И, също като кучетата на другите дечица, тя почина. Бях на тринайсет години. Погребахме Джени в задния двор. Една седмица след смъртта ѝ се събудих и открих, че се е свила до мен. Гъстата ѝ черна козина бе покрита с гробищна пръст. Мъртвите ѝ кафяви очи следяха всяко мое движение, също както когато бе жива.

В първия замайващ миг си помислих, че е жива. Че сме я заровили по погрешка — но аз познавам смъртта, когато я видя. Усещам я. Викам я от гроба. Чудех се какво ли би казала Доминга Салвадор за тази история. Да вдигнеш животинско зомби. Колко

шокиращо. Да вдигаш мъртвите по случайност. Колко страховито. Колко гнусно.

Моята мащеха Джудит така и не се свести от шока. Тя рядко споделя с хората с какво си изкарвам хляба. Татко? Е, татко също не споменава случката. И аз се опитах да пренебрегна способностите си, но не успях. Няма да се впускам в подробности, само ще питам дали за вас терминът „крайпътна жертва“ има специално значение? За Джудит имаше. Изглеждах ѝ като кошмарна версия на Малкия Тръбач^[1].

Накрая баща ми ме заведе да се срещна с баба ми по майчина линия. Тя не е толкова страховита като Доминга Салвадор, но все пак е... интересна. Баба Флорес се съгласи с татко. Не биваше да ме посвещават във вуду, а само да добия достатъчно контрол, колкото да спра... проблемите.

— Просто я научи да го владее! — каза татко.

Така и стори баба. Аз също се постарях. Татко ме върна вкъщи. И повече не стана дума за това. Или поне не пред мен. Винаги съм се чудила какво ли си говорят с милата ми мащеха при затворени врати. Защото татко не беше особено доволен от случилото се. Аз също не бях.

Бърт ме нае направо след колежа. Нямам представа как е чул за мен. В началото му отказах, но той размаха дебелия пачка. Може би се бунтувах срещу очакванията на родителите си? Или най-сетне бях осъзнала, че за магистри по свръхестествена биология има дяволски малко свободни работни места. Завърших специалност „легендарни същества“. Направо полезна точка в биографията ми.

Все едно имах диплома по древногръцка или римска поезия — интересно, приятно, но какво, по дяволите, можеш да работиш с такава специалност? Аз възнамерявах да постъпя в гимназия или да преподавам в колеж. Но се появи Бърт и ми показа как да превърна вродените си способности в професия. Поне мога да кажа, че използвам дипломата си всеки божи ден.

Никога не съм се чудила как съм започнала с това, което правя. Няма нищо потайно. Предава се по наследство.

Спрях наред гробището и си поех дълбоко дъх. Струйка пот се стече по лицето ми. Избърсах я с опакото на дланта си. Потях се като прасе, но ми беше студено. Страхувах се — но не от чудовището, а от това, което се канех да направя.

Ако силата е мускул, щях да го помръдна. Ако е мисъл, бих я помислила. Ако е магическа дума, щях да я кажа. Но не действа така. По-скоро сякаш кожата ми изстива дори под дрехите. Усещам всичките си нервни окончания сякаш са оголени. И дори в тази гореща, потна августовска нощ, кожата ми бе студена на допир. Почти сякаш от самата мен се излъчваше слаб, студен вятър. Но не е вятър и никой друг не го усеща. Не лъхва през стаята като в някой холивудски филм на ужасите. Не е толкова показно. Тихо е. Лично. Мое си е.

Студените пръсти на „вятъра“ претърсиха наоколо. За разглеждане на гробовете разполагах с три-четириметров кръг. Щом се раздвижех, кръгът щеше да се движи заедно с мен и да търси.

Какво е усещането да ровиш за мъртви тела през плътно пресованата пръст? Не е човешко. Най-близкото сравнение, за което се сещам е: като илюзорни пръсти, ровещи в почвата и търсещи мъртъвците. Но, разбира се, самото усещане няма много общо с това описание. Приблизително вярно е, но не е попадение в десетката.

Най-близкият до мен ковчег е бил наводняван преди години. Парчета начупено дърво, късчета кости, нищо цяло. Кости и стари дъски, пръст, чисто и мъртво. Горещото петно блесна почти като изгарящо усещане. Не можах да прочета ковчегу му. Горещото петно да си държи тайните. Не си струваше да ровя. Самата му сила бе един вид жизнена, затворена в капана на мъртвия гроб, докато избледнее. Само тази мисъл стига, за да ти развали настроението.

Бавно тръгнах напред. Кръгът се движеше заедно с мен. Докосвах кости, цели ковчези, парчета дрехи в по-пресните гробове... Това беше старо гробище. Тук не се валяха гниеци трупове. Смъртта бе напреднала до чистата и приятна степен.

Нещо ме сграбчи за глезена. Подскочих и тръгнах напред, без да свеждам поглед. Никога не гледай надолу. Това е закон. С периферното си зрение мернах само за миг нещо бледо и мъгливо, с ококорени пищящи очи.

Призрак — истински призрак. Бях минала над гроба му и той ми показваше, че не му е харесало. Призрак ме бе сграбчил за крака! Голяма работа. Ако не им обръщаш внимание, прозрачните им ръце се разсейват. Ако ги погледнеш, им придаваш плътност и може да загазиш здраво.

Важен съвет за безопасност при общуване с духовния свят: ако не му обръщаш внимание, ще има по-малко сила. Това правило не важи при демоните и другите божествени твари. Друго изключение са вампирите, зомбитата, гулите, ликантропите, вещиците... О, по дяволите, номерът с пренебрегването върши работа само срещу призраци. Но наистина действа!

Фантомни ръце дърпаха крачола на панталона ми. Усещах скелетоподобните пръсти да се придърпват нагоре, сякаш щяха да ме използват, за да измъкнат призрака от гроба. По дяволите! Сърцето ми подскачаше между зъбите. Просто продължавай нататък. Не му обръщай внимание. Ще се махне. Дяволите да го отнесат в ада дано!

Пръстите се изплъзнаха колебливо. Някои видове призраци явно таят омраза към живите. Един вид ревност. Не могат да те наранят, но са способни да те стреснат здравата и да ти се смеят, докато ти причиняват тази гадост.

Открих празен гроб. Парчета дърво, гниещо в земята, но ни следа от кости. Никакво тяло. Празен. Пръстта над него бе обрасла гъсто с трева и плевели. Почвата бе здраво отъпкана и спечена от засухата. Растенията обаче бяха разместени. Показвах се оголени корени, досущ като че ли някой се бе опитвал да изкорени тревата. Или нещо бе преминало отдолу и бе оставило следа...

Коленичих сред съхнещата трева. Положих длани на твърдата, червеникава пръст, но всъщност усещах какво се случва вътре в гроба, сякаш опипвах зъбите си с език. Човек не го вижда, но може да го долови.

Трупът бе изчезнал. Ковчегът бе непокътнат. Оттук бе излязло зомби. Дали това зомби търсехме? Никакви гаранции. Но това бе единственото съживяване, което усещах.

Вдигнах очи от гроба. Беше трудно да оглеждам тревата, използвайки само зрението си. Почти виждах какво лежи под пръстта. Но гледката, която се простираше зад затворените ми клепачи, идваше оттам, където нямам оптични нерви. Гробището, което виждах с очите си, свършваше до оградата на около пет метра от мен. Бях ли го извървяла цялото? Това ли беше единственият празен гроб?

Изправих се и огледах „Бърел“. Долф и двамата изстребители все още се придържаха на около трийсет метра от мен. Трийсет метра ли? Егати подкреплението!

Бях обиколила гробището. Ето го наглият призрак. Ето и горещото петно. Най-новият гроб беше ей там. То вече бе мое. Познавах това гробище. И всичко в него се бе събудило. Всичко, което не бе съвсем мъртво, танцуваше над гроба си. Бели, мъгляви силуети. Бляскави гневни светлини. Възбудени. Няма само един начин да пробудиш мъртвите.

Но те щяха да се успокоят и да заспят, ако може така да се каже. Не бях нанесла трайна щета. Погледнах отново към празния гроб. Щетите не бяха трайни.

Махнах на Долф и друите да се приближат. Извадих от джоба на гащеризона си торбичка „Зиплок“^[2] и сипах малко гробищна пръст в него.

Лунната светлина внезапно помръкна. Долф се бе надвесил над мен. Има навика да надвисва.

— Е? — попита той.

— От този гроб е излязло зомби — казах.

— То ли е зомбито убиец?

— Не съм сигурна.

— Не си ли?

— Още не.

— А кога ще разбереш?

— Ще занеса това на Евънс и ще го оставя да изпълни номера с докосването.

— Евънс, ясновидецът — уточни Долф.

— Аха.

— Той е куку.

— Да, но е добър.

— Полицията вече не го използва.

— Точка в полза на полицията — казах. — Но още е на договор със „Съживители“ ООД.

Долф поклати глава:

— Не вярвам на Евънс.

— Аз на никого не вярвам. Та какъв е проблемът?

Полицаят се ухили:

— Приемам забележката.

Във втора торбичка пъхнах малко от тревата и плевелите, като внимавах да не повредя корените. Изпълзах до горната част на гроба и

разгърнах растенията. Нямаше плоча. По дяволите! Светлият варовик бе оронен до основата. Паметникът бе счупен. Отнесен. По дяволите.

— Че защо ще разрушават надгробен камък? — попита Долф.

— Името и датата можеха да ни подсказват нещо за причината това зомби да бъде събудено и нещата да тръгнат наопаки.

— Наопаки ли?

— Е, може например да събудиш зомби с цел да утрепе един-двама души, но не и да устрои бясно клане. Никой не би посмял!

— Освен, ако съживителят не е луд — уточни Долф.

Втренчих се в него:

— Това не е смешно!

— Не, не е.

И луд би могъл да вдига мъртвите. Смъртоносно зомби, контролирано от откачен. Страхотно. И ако той — или пък тя — са способни да го сторят веднъж...

— Долф, ако някой откаченяк се мотае наоколо, може да има и повече от едно зомби!

— И ако става въпрос за луд човек, не разполагаме с мотив... — допълни той.

— Мамка му.

— Точно така.

Липсата на мотив означава липса на връзка между случаите. А липсата на връзка няма да ни позволи да се досетим, кое как става.

— Не, не ми се вярва да е дело на откачен.

— И защо? — любопитства полицаят.

— Защото, ако повярвам в това, няма да има за какво да се хванем! — Извадих донесеното специално за случая джобно ножче и започнах да чегъртам останките на надгробния камък.

— Поругаването на надгробни плочи е забранено от закона — напомни ми Долф.

— Да бе, страхотно! — Настъргах няколко по-малки парченца в трета торбичка и най-сетне се сдобих с достатъчно голямо късче мрамор, примерно колкото палеца ми.

Напъхах всички торбички в джобовете на гащеризона си, заедно с ножчето.

— Наистина ли смяташ, че Евънс ще успее да прочете нещо от тези парченца?

— Нямам представа — изправих се и огледах гроба. Двамата изстребители стояха на няколко крачки от нас. Бяха ни оставили насаме. Колко любезно! — Знаеш ли, Долф, може и да са съсипали надгробния камък, но гробът все още си е на мястото.

— Да, но трупът го няма! — напомни той.

— Така е, но ковчегът също би могъл да ни подсказе нещо. Всяка дреболия ще е от помощ.

Той кимна.

— Добре, ще взема заповед за ексхумация.

— Не може ли просто да го разкопаем още тази нощ?

— Не — отвърна полицаят. — Налага се да играя по правилата! — И се взря много усърдно в мен. — А и не искам да се връщам тук и да намирам гроба разкопан, ясно? Уликите не струват пукната пара, ако някой си е играл с тях.

— Улики ли? Наистина ли смяташ, че този случай ще стигне до съд?

— Да.

— Долф, ние просто трябва да ликвидираме това зомби!

— Искам да пипна копелетата, които са го вдигнали, Анита! Искам да им предявя обвинение в убийство!

Кимнах. Бях съгласна с него, макар да смятах, че е слабо вероятно. Долф беше полицай, той трябваше да се грижи за закона. Аз се грижех за по-прости неща, от рода на оцеляването.

— Ще ти съобщя, ако Евънс каже нещо полезно — заявих.

— Непременно!

— Където и да е твартата, Долф, тя не е тук.

— Някъде там е, нали?

— Аха — съгласих се.

— Убива някой друг, докато ние седим и си гоним опашките.

Прииска ми се да го докосна. Да му дам да разбере, че всичко е наред — само дето нищо не беше наред. Знаех как се чувства. Гонехме си опашките. Дори ако това беше гробът на зомбито убиец, с нищо не ни доближаваше до откриването му. А трябваше да го намерим. Да го намерим, да го хванем и да го унищожим. Коронният въпрос беше дали можем да го сторим преди да му се наложи да се храни отново? Не разполагах с готов отговор. Не, излъгах. Имах отговор. Просто не ми харесваше. Там някъде, по белия свят, зомбито се хранеше отново.

[1] Алюзия с приказката за момчето, което с вълшебната си флейта събрало и отвело всички плъхове в един град — Бел. пр. ↑

[2] Найлоново пликче с прилепваща лента за херметично запечатване в горния край — Бел. пр. ↑

Евънс живееше във фургон, разположен в Сейнт Чарлз, точно до 94-та магистрала. Наоколо се ширеха декари с подвижни къщурки. Разбира се, в тях няма нищо подвижно. Когато бях малка, можеше да си закачиш караваната за колата и да я местиш. Проста работа. В това беше тайното им очарование. Някои от тези чудесии в парковете имат по три или четири спални и дори по няколко бани. Тези къщурки би поместил само товарен камион — или торнадо.

Караваната на Евънс беше от по-старите модели. Мисля, че ако се наложи, може да бъде закачена за пикап и да тръгне. По-лесно, отколкото да наемеш микробус, да речем. Но се съмнявах Евънс да се премести някога. По дяволите, не беше излизал от фургона си близо година.

Прозорците бяха позлатени от светлината. Имаше и малка, самоделна веранда, дори и тента над вратата. Знаех, че Евънс вече е станал. Той винаги бе на крак. Безсъние е толкова безвредна дума. Ясновидецът го бе превърнал в чума.

Бях се преоблякла отново в черните шорти. Трите пликчета натъпках в чантичката на колана си. Ако влезех, размахвайки ги в ръка, Евънс щеше да избяга.

Трябваше да се постарая да проявя загриженост. Един вид просто съм наминала да навестя старо другарче. Без никакви задни мисли. Да бе.

Отворих мрежестата врата и почуках. Тишина. Никакво движение. Нищо. Понечих да почукам отново, но се поколебах. Да не би Евънс най-сетне да бе заспал? Първият му истински сън откакто го познавам? Глупости. Все още си седях с ръка във въздуха, когато усетих, че ме гледа.

Погледнах нагоре към малкото прозорче на вратата. Между завеските се забелязваше ивица от бледо лице. Синьото око на Евънс примигна срещу мен. Помахаш му.

Лицето изчезна. Ключалката щракна и вратата се отвори. Не видях нито следа от домакина. Влязох вътре. Евънс стоеше зад вратата и се криеше.

Затвори и се облегна на стената. Дишаше бързо и плитко, сякаш бе тичал. Кичури руса коса се спускаха по синия му хавлиен халат. Лицето му бе покрито с щръкнала червеникава брадица.

— Как си напоследък, Евънс?

Той се отпусна на вратата, ококорил широко очи. Все още дишаше прекалено учестено. Да не го бях хванала в крачка?

— Евънс, добре ли си? — когато се съмняваш, задай въпроса си по друг начин.

Той кимна и задъхано попита:

— Какво искаш?

Не смятах, че ще повярва във версията за наминаването. Наречете го инстинкт.

— Нуждая се от помощта ти!

Той поклати глава.

— Не!

— Дори не знаеш какво искам от теб...

Той пак поклати глава.

— Няма значение.

— Може ли да седна? — попитах. Ако не ставаше с прямота, може би с любезност щях да успея?

Евънс кимна.

— Заповядай!

Огледах малката дневна. Бях сигурна, че под вестниците, хартиените чинии, полупълните чаши и старите дрехи се крие диван. На масичката за кафе имаше кутия с вкаменена пица. В стаята миришеше на застояло.

Дали той щеше да се стресне, ако му преместя нещата? А дали можех да седна на купчината, която смятах за диван, без всичко да се срути? Реших да опитам. Бях готова да се насяда и на ужасната мухлясала пица, стига Евънс да се съгласи да ми помогне.

Настаних се на купчина вестници. Определено под тях имаше нещо голямо и твърдо. Може би диванът.

— Какво ще кажеш за чаша кафе?

Евънс поклати глава:

— Няма чисти чаши!

Виж, в това бях готова да повярвам. Той все още се притискаше с цяло тяло към вратата, сякаш се боеше да ме доближи. Беше пъхнал длани в джобовете на халата си.

— А може ли да си поговорим? — попитах.

Той поклати глава. И аз поклатих глава. Той се намръщи. Може би все пак имаше някоя здрава дъска зад челото му.

— Какво искаш? — попита домакинът.

— Казах ти, трябва ми помощта ти.

— Вече не се занимавам с това.

— С кое? — попитах.

— Е, нали знаеш.

— Не, Евънс, не знам. Кажи ми!

— Вече не докосвам разни неща.

Примигнах. Колко странен начин да го облечеш в думи. Огледах купчините с мръсни чинии и дрехи. Изглеждаха ми недокоснати.

— Евънс, я да ти видя ръцете!

Той поклати глава. Този път не му угодих.

— Евънс, покажи ми ръцете си!

— Не — каза той ясно и високо.

Изправих се и тръгнах към него. Разстоянието не беше кой знае колко голямо. Той отстъпи назад в ъгъла между вратата и входа на банята.

— Покажи ми ръцете си!

От очите му бликнаха сълзи. Той примигна и те потекоха по бузите му.

— Остави ме на мира!

Гърдите ми бяха стегнати. Какво бе направил той? Боже, какво беше направил?

— Евънс, или ще ми покажеш ръцете си доброволно, или ще те накарам насила! — преборих се с желанието си да го хвана за рамото, защото не беше позволено.

Той вече плачеше силно, издавайки кратки задавени хлипания. Извади лявата си ръка от джоба на халата. Беше бледа, кокалеста, но здрава. Поех си дълбоко дъх. Благодаря ти, мили Боже!

— Какво смяташе, че съм направил? — попита Евънс.

Поклатих глава:

— Не питай!

Сега вече той наистина ме гледаше — и ме виждаше. Бях привлякла вниманието му. Заяви:

— Не съм толкова луд!

Наканих се да кажа: „Не съм си и помисляла, че си“, но очевидно не беше вярно. Бях си помислила, че си е отрязал ръцете, за да не се налага да докосва неща с тях. Боже, това беше лудост. Сериозна лудост. А аз се канех да го помоля да ми помогне при убийство. Кой от нас двамата беше по-луд? Не ми отговаряйте.

Той поклати глава.

— Какво правиш тук, Анита? — Сълзите дори не бяха засъхнали по бузите му, но гласът му бе спокоен и делничен.

— Нуждая се от помощта ти за едно убийство.

— Вече не правя такива неща. Казах ти!

— Веднъж ми каза и че не можеш да сдържаш виденията. Ясновидството ти не е нещо, което може просто да бъде изключено!

— Именно затова стоя тук вътре. Ако не излизам, няма да се срещам с хора. И няма да имам видения.

— Не ти вярвам! — заявих.

Той извади от джоба си чиста бяла кърпичка и я уви около бравата.

— Изчезвай!

— Днес видях едно тригодишно момченце. Било е изядено живо. Евънс облегна чело на вратата:

— Не ми причинявай такива неща, моля те!

— Познавам и други медиуми, Евънс, но никой няма твоя процент успеваемост. Нуждая се от най-добрия. Нуждая се от теб!

Той потри челото си във вратата.

— Моля те, недей!

Трябваше да си тръгна — да направя, каквото ми бе казал, но не го сторих. Стоях зад него и чаках. Хайде, стари друже, приятелю, рискувай разума си заради мен! Аз бях безмилостна съживителка на зомбита. Не изпитвах вина. Резултатите са онова, което има значение. Даа бе!

Но в определен смисъл именно резултатите имат значение.

— Ще умрат и други хора, ако не ги спрем! — добавих.

— Не ми пука! — отвърна Евънс.

— Не ти вярвам!

Той прибра кърпичката обратно в джоба си и трескаво се обърна.

— Малкото момченце, не ме лъжеш за него, нали?

— Не бих те излъгала.

Ясновидецът кимна.

— Аха, така си е... — и облиза устни. — Дай ми каквото носиш!

Извадих торбичките от чантата си и отворих онази с парченцата надгробен камък. Все от някъде трябва да се започне.

Евънс не попита какво е това — би било измама. Дори нямаше да спомена момченцето, само дето ми трябваше опорна точка. Вината е чудесен лост.

Когато пуснах в шепата на ясновидеца най-голямото парче камък, ръката му трепереше. Внимавах много да не докосна с пръст кожата му. Не исках да научава тайните ми. Това би могло да го подплаши.

Евънс стисна здраво юмрук. По гърба му пролази тръпка. Целият се разтърси, затворил очи. И напусна караваната — поне мислено.

— Гробище, гроб — въртеше насам-натам глава като че се вслушваше в нещо. — Висока трева. Горещо. Кръв, той сипва кръв на камъка... — Ясновидецът огледа стаята със затворени очи.

Дали би видял помещението, ако очите му бяха отворени?

— Откъде идва кръвта? — попита той. Какво ли се очакваше да отговоря? — Не, не! — Евънс се препъна заднешком и гърбът му се удари във вратата. — Жена пици, пици, не, не!

Очите му се отвориха широко. Хвърли камъчето през стаята.

— Те я убиха, убиха я! — Той притисна юмруци към очите си. — О, Боже, прерязаха ѝ гърлото!

— Кои са те?

Евънс поклати глава, все още притиснал юмруци към лицето си.

— Не знам.

— Евънс, какво точно видя?

— Кръв... — той се взираше в мен между пръстите си, скрил лицето си с длани. — Кръв навсякъде. Те ѝ прерязаха гърлото. Размазваха кръв по надгробния камък.

Имах за него още два предмета. Дали смеех да го помоля? Е, от питане не боли. Или?

— Имам още две неща за докосване.

— Няма начин, ако щеш ме убий! — възрази ясновидецът. Отстъпваше заднешком към късото коридорче, което водеше към спалнята. — Махай се, махай се, върви на майната си, напусни дома ми. Веднага!

— Евънс, какво друго видя?

— Махай се!

— Кажи ми поне нещо за жената. Помогни ми, Евънс!

Той се облегна на прага и се смъкна, за да седне на пода.

— Гривна. Носеше гривна на лявата си ръка. Малки накачени дрънкулки — сърчица, лък и стрела, ноти... той поклати глава и зарови лицето си в ръце. — Сега си върви!

Понечих да му благодаря, но голата благодарност не стигаше. Внимателно обиколих в търсене на парчето камък. Намерих го в чаша от кафе. На дъното растеше нещо зелено. Вдигнах камъчето и го избърсах в захвърлени на пода джинси. Прибрах го в торбичката и пъгнах всичко обратно в чантичката.

Взирах се в боклука и не ми се искаше да го оставям тук. Може би се чувствах виновна, задето насилих ясновидеца. Може би.

— Евънс, благодаря!

Той не вдигна очи.

— Ако накарам някоя чистачка да намине, ще я пуснеш ли да изчисти?

— Не искам никой да влиза тук!

— „Съживители“ ООД може да поеме сметката. Длъжници сме ти...

Едва тогава той вдигна поглед. На лицето му бе изписан само гняв — чист гняв.

— Евънс, потърси помощ! Ти направо се разпадаш!

— Обирай-си-крушите-от-дома-ми! — Всяка дума бе достатъчно гореща да те попари. Досега не бях виждала Евънс вбесен. Изплашен — да, но не и в такова състояние. Какво можех да кажа? Все пак това бе неговият дом.

Излязох навън. Стоях на разнебитената веранда, докато не чух ключалката да щраква зад гърба ми. Бях получила онова, което търсех — информация. Защо тогава ми беше толкова зле? Защото бях насилила сериозно болен човек. Добре, това било значи. Вина, вина, вина.

В главата ми блесна един образ — просмуканият с кръв чаршаф на кафявия кариран диван. Гръбначният стълб на госпожа Рейнолдс, който виси влажен и блести на слънчевите лъчи.

Тръгнах към колата си и се качих в нея. Ако изнудването на Евънс можеше да спаси поне едно семейство, тогава си бе струвало. Ако това щеше да ме предпази от гледката на още едно тригодишно момченце с разкъсани вътрешности, бях готова да пребия ясновидеца с подплатена тояга. Или да го оставя той да ме пребие.

Като се замисли човек, нима не бяхме направили точно това?

В съня си бях малка. Дете. Колата беше нагъната отпред, където я бе блъснала друга кола. Сякаш е била изработена от намачкано на ръка фолио. Вратата беше отворена. Пропълзях вътре по познатата ми тапицерия, толкова светла, че изглеждаше почти бяла. На седалката имаше петно от тъмна течност. Изобщо не беше голямо. Докоснах го колебливо.

Когато се отдръпнах, пръстите ми бяха оцапани в червено. Първата кръв, която изобщо виждах. Втренчих се през предното стъкло. Беше счупено — паяжина от пукнатини — и изкривено навън там, където главата на майка ми се беше ударила в него. Тя бе излетяла през вратата, за да умре в нивата край пътя. Ето защо на седалката имаше толкова малко кръв.

Взирах се в прясната кръв по пръстите си. В реалността тя бе засъхнала — просто петно. Когато сънувах сцената, винаги беше прясна.

Този път се усещаше и мирис. Смрад на гнила плът. Това не беше вярно. Ококорих се в съня си и осъзнах, че сънувам. А миризмата не беше част от него. Беше истинска.

Внезапно се събудих и се втренчих в тъмното. Сърцето ми подскачаше в гърлото. Посегнах незабавно към браунинга във второто му хранилище — прикрепен към таблата на кревата кобур. Беше твърд и неподатлив, и успокоителен. Останах в леглото, притиснала гръб към таблата и стиснала здраво пистолета.

Лунната светлина се лееше през тесен процеп в завесите. Бледата светлина очертаваше силует на мъж. Силует, който не реагира на пистолета или на раздвижването ми. Мъкнеше се напред, влачейки крака по килима. Беше се препънал в колекцията ми от плюшени пингвини, които се ширеха като пухкава вълна под прозореца на спалнята. Беше съборил някои от тях и явно не успяваше да се сети къде са му краката, за да ги прекрачи. Така че газеше през плюшени пингвини, влачейки стъпала, сякаш джапа през вода.

Държах го под прицел с една ръка и опипом посегнах с другата към ключа на настолната си лампа. След мрака светлината ми се стори зловеща. Примигнах бързо с надеждата зениците ми да се свият и да се приспособят. Когато очите ми привикнаха и можех да виждам добре, открих, че посетителят ми е зомби.

Приживе е бил едър тип. Раменете му бяха широки като изпълнена с мускули порта на хамбар. Огромните му ръце дори на вид изглеждаха силни. Едното му око бе изсъхнало и свито като стафида. Другото се взираше в мен. В погледа му нямаше нищо — нито предвкусване, нито възбуда, нито жестокост, нищо освен празнота. Празнота, която Доминга Салвадор бе изпълнила с цел. „Убий!“, беше наредила тя. Бях готова да се обзаложа.

Зомбито беше нейно. Аз не можех да го покръстя. Не можех да му наредя да стори нещо, докато не изпълни заповедите на Доминга. Щом ме убиеше, то щеше да стане покорно като мъртво кученце. След като ме убиеше.

Не смятах да чакам това да се случи.

Браунингът беше зареден с „Глейзър Сейфти Раундс“, със сребърно покритие. „Глейзър“ ще убият човек, стига до го улучите някъде близо до средата на тялото. С такава голяма дупка няма връщане назад. Но изстрел в гърдите не би притеснил зомбито. То щеше да продължи да се движи, все едно дали има или няма сърце. Ако със „Сейфти Раундс“ улучите човек в ръката или крака, ще му ги ампутирате. Незабавно. Стига да стреляте точно.

Зомбито явно не бързаше. Тътреше се през падналите плюшени играчки с едностранчивата целеустременост на мъртвите. Зомбитата не са нечовешки силни. Но са способни да използват всяка капка от силата си; не пестят нищо. Почти всеки човек може да се впусне в свръхчовешка демонстрация — еднократно. Ще си пресили мускулите, ще скъса някое сухожилие, ще си счупи гръбнака, но ще успее да вдигне кола. Само мозъчните инхибитори ни спасяват от саморазрушението. Зомбитата нямат инхибитори. Трупът буквално може да ме разкъса на парчета, докато разкъсва и самия себе си. Но ако Доминга наистина искаше да ме убие, би изпратила по-слабо разложено зомби. Това тук бе стигнало до такава фаза, че спокойно можех да подскачам около него и да стигна до вратата. Може би. Но пък, от друга страна...

Гушнах дръжката на пистолета с лявата си ръка, а дясната бе там, където ѝ се полага — с пръст на спусъка. Дръпнах спусъка и изстрелът отекна невероятно силно в малката стая. Зомбито подскочи и се препъна. Дясната му ръка отлетя в дъжд от плът и кост. Кръв нямаше — то бе мъртво от твърде дълго време за такива демонстрации.

Нашественикът продължи да се движи.

Прицелих се и в другата ръка. Задръж дъх, натисни. Целех се в лакътя. Улучих го. Двете ръце паднаха на килима и започнаха да пълзят към леглото. Можех да накъсам тварта на парченца, и те всички щяха да продължат с опитите да ме убият.

Десният крак под коляното. Кракът не се откъсна напълно, но зомбито падна настрани и се загърчи. Строполи се на хълбок, после се претърколи по корем и започна да се отгласква с оцелелия си крак. От ранения протече някаква тъмна течност. Смрадта се усили.

Преглътнах и слюнката ми беше гъста. Боже. Смъкнах се от леглото — от отсрещната страна, по-далече от тварта. Заобиколих, за да изляза в гръб на зомбито. То веднага усети, че съм се раздвижила. Опита се да се обърне и да тръгне към мен, избутвайки се със здравия си крак. Пълзящите ръце се обърнаха побързо, пръстите им дращеха по килима. Надвесих се и раздробих другия крак от по-малко от метър разстояние. По пингвините ми заваляха парченца и късчета. Мамка му.

Ръцете почти се бяха добрали до босите ми стъпала. Стрелях бързо два пъти и дланите се пръснаха, експлодирайки по белия килим. Лактите без китки се гърчеха и мърдаха. Все още се опитвах да ме докопат.

Долових шумолене на плат и някакво движение точно зад мен, в тъмната дневна. Стоях с гръб към отворената врата. Още докато се обръщах знаех, че съм закъсняла.

Нечии ръце ме сграбчиха и ме притиснаха към съвсем плътен гръден кош. Пръсти се вкопчиха в дясната ми ръка, приковавайки пистолета към тялото ми. Извих глава встрани, използвайки косата, за да прикрия лицето и врата си. В рамото ми се забиха зъби. Изпищях.

Лицето ми бе притиснато към врата на тварта. Пръстите ѝ се забиваха все по-дълбоко. Скоро щеше да ми счупи ръката. Дулото на пистолета бе облегло срещу рамото на зомбито. Зъбите му пък гризяха моето рамо — но не бяха вампирски. То разполагаше само с

комплект човешки зъби. Болеше ужасно и раната щеше да е впечатляваща, ако успеех да се измъкна.

Отместих лице от врата му и дръпнах спусъка. Цялото тяло отскочи назад. Лявата ръка омекна. Изтърколих се от хватката ѝ. Дланта висеше на мен и пръстите продължаваха да стискат.

Стоях на прага на спалнята си и се взирах в твартата, която за малко щеше да ме докопа. Беше бял мъж, метър и деветдесет висок, с телосложение на ръгбист. И беше съвсем пресен. Там, където откъснах рамото, плискаше кръв. Пръстите му се свиха. Не можеше да ми счупи кост, но и аз не можех да ги накарам да ме пуснат. Нямах време за това.

Зомбито тръгна напред, протегнало ръка да ме спипа. А аз сякаш разполагах с цяла вечност да вдигна оръжието си. Закачената за мен ръка се гърчеше и се бореше, сякаш още бе свързана с мозъка на създанието. Стрелях два пъти последователно. Трупът се препъна, левият му крак поддаде, но беше твърде късно. Бях твърде близо. Така че ме събори при падането си.

Паднахме на пода и аз останах отдолу. Успях да удържа браунинга над главата си, така че ръцете ми да са свободни, оръжието също. Тежестта на твартата ме приковаваше — нямаше какво да направя по въпроса. По устните му блестеше кръв. Стрелях от упор, затваряйки очи докато дърпах спусъка. Не само защото не исках да гледам, но и за да се опазя от парченцата кост.

Когато отворих очи, главата бе изчезнала, с изключение на парче оголена челюст и част от черепа. Здравата ръка се насочваше към гърлото ми. Онази, която още висеше на рамото ми, помагаше на тялото. Нямаше как да обърна пистолета, за да стрелям по нея. Ъгълът беше лош.

Зад мен се разнесе шум от влачене на нещо тежко. Рискувах да погледна, извивайки врат назад — и видях първото зомби, което се насочваше към мен. Устата му — единственото му останало способно да ме нарани оръжие — бе зинала широко.

Изпицях и се обърнах отново към зомбито върху мен. Стискащата ме ръка трепкаше до гърлото ми. Издърпах я назад и ѝ дадох да стисне другата за лакътя. Сграбчи я хищно. Мозъкът го нямаше, а поотделно частите на тялото не са толкова умни. Усетих как пръстите на рамото ми се разхлабват. През висящата ръка пролази тръпка. Кръвта бликна от нея като от пръсната диня. Пръстите се

сгърчиха и ме пуснаха. Зомбито стисна собствената си ръка така, че тя се пръсна и костите се пукнаха.

Стържещите звуци зад мен се приближаваха.

— Боже!

— Полиция! Излезте с вдигнати ръце! — Гласът беше мъжки и отекваше от коридора.

Хайде, стига толкова хладнокръвие и самостоятелност.

— Помощ!

— Госпожице, какво става там вътре?

Звуците от пълзене бяха съвсем близо до мен. Извих глава и открих, че стоя почти нос до нос с първото зомби. Набутах браунинга в отворената му уста. Зъбите му застъргаха по дулото и аз дръпнах спусъка.

Внезапно на прага, на фона на тъмнината, се очерта силуетът на полицаи. Стори ми се огромен, гледан от моя ъгъл. С къдрава кафява, вече прошарена коса, с мустаци и пистолет в ръката.

— Исусе! — възкликна той.

Второто зомби пусна смазаната си ръка и посегна отново към мен. Полицаят го сграбчи здраво за колана и го дръпна нагоре с една ръка.

— Махни я оттук! — нареди.

Партньорът му влезе навътре, но аз не му дадох време. Изпълзях изпод полуповдигнатото тяло, драпайки на четири крака към дневната. Не е необходимо да ме молят по два пъти. Партньорът на ченгето ми подаде ръка и ми помогна да се изправам. Държеше ме за дясната ръка, в която пък аз държах браунинга.

По принцип преди да предприемат каквото и да е, полицаите те карат да пуснеш оръжието си. По принцип няма начин да се каже от пръв поглед кой е лошият и кой — добрият. Ако държиш пистолета, значи си от лошите, докато не докажеш обратното. В полеви условия правилото „невинен до доказване на противното“ не важи.

Ченгето забърса пистолета от ръката ми. Оставих му го. Знаех си упражнението.

Зад нас отекна изстрел. Подскочих, също и полицаият. Беше горедолу на моята възраст, макар че точно в момента се чувствах на около милион години. Обърнахме се и открихме, че първият полицаи стреля

по зомбито. Твартата бе успяла да се отскубне от хватката му. Вече беше на крака и се олюляваше под куршумите, но не спря.

— Я ела тук, Брейди — каза първото ченге.

По-младият полицаи извади пистолета си и тръгна напред. Поколеба се и ме погледна.

— Помогни му! — казах.

Той кимна и се захвана да стреля в зомбито. Звукът от стрелбата беше като гръмотевична буря. Изпълни стаята до степен ушите ми да зазвънтят и да ми се догади от смрадта на барут. По стените цъфнаха дупки от куршуми. Зомбито продължаваше да се олюлява напред. Те просто го дразнеха.

Проблемът с полицаите е, че нямат право да нареждат с „Глейзър Сейфти Раундс“. Повечето ченгета не се сблъскват със свръхестественото толкова често като мен. През работното си време гонят хора-престъпници. А властта ще се намръщи, ако откъснеш крака на Джон К. Народни, само щото е гръмнал по теб. Поне по идея не би трябвало да убиваш хората, защото те се опитват да те убият. Нали така?

Така че ченгетата имаха нормални муниции, може би тук-там с някое сребърно покритие за по-лесно преглъщане на лекарството, но не и такива, които ще спрат зомби. Така че се налагаше да отстъпват. Единият презареди, докато другият стреляше. Създанието просто се олюляваше напред. Оцелялата му ръка шареше пред него в търсене. Търсеше мен. Мамка му.

— Пистолетът ми е зареден с „Глейзър“ — заявих. Използвайте го!

Първото ченге се обади:

— Брейди, нали ти казах да я махнеш оттук?

— Трябваше ти помощ — оправда се Брейди.

— Разкарай цивилната оттук, да му се не види!

Аз — цивилна?

Брейди не се опита да спори отново. Просто отстъпи към мен — с изваден пистолет, но без да стреля.

— Хайде, госпожичке, да се махаме оттук!

— Върнете ми пистолета!

Той ме погледна и поклати глава.

— Аз съм с Регионалния отряд за свръхестествени разследвания!
— обясних.

Кое то си беше истина. Разчитах да допуснат, че съм ченге, което вече не беше вярно.

Той беше млад. Хвана се. Върна ми браунинга.

— Благодаря.

Пристъпих към по-възрастния полицаи:

— Аз съм с Отряда на привиденията.

Той ме погледна, все още насочил оръжието си към настъпващия труп.

— Тогава направи нещо!

Някой беше светнал лампата в дневната. Сега, когато вече не се стреляше, зомбито полека-лека излизаше. Вървеше също като човек, крачещ по улицата, като изключим факта, че нямаше глава и беше еднорък. Крачките му пружинираха. Може би долавяше, че съм наблизо.

Тялото му беше в по-добро състояние от това на първото зомби. Можех да го осакатя, но не и да го спра. И осакатяването ми стигаше. Стрелях в левия му крак, който бях улучила и по-рано. Разполагах с повече време за прицел и този път бях точна.

Кракът поддаде. Зомбито се придърпваше напред с една ръка, изтласквайки се с крак по килима. Това му беше последният крак. Започнах да се усмихвам, после се разсмях, но смехът ми заседна в гърлото. Заобиколих отдалече дивана. Не бих искала да ми се случи нещо, нали видях какво направи със собствената си ръка. Не исках да смачка и някой мой крайник.

Излязох в гръб на зомбито и то се извърна по-бързо, отколкото би трябвало в опит да се озове „с лице“ срещу мен. Стрелях два пъти по другия крак. Не си спомнях колко патрона съм използвала. Дали ми беше останал още един — или два... или няколко?

Чувствах се като Мръсния Хари^[1], само дето на оня тип не му пукаше колко куршума са ми останали. Мъртвите не се плашат лесно.

Зомбито все още се влачеше напред с осакатените си крака. С едничката си ръка. Стрелях почти от упор и дланта избухна като пурпурно цвете на белия килим. Твартата обаче продължи напред, използвайки остатъка от китката.

Дръпнах спусъка и чух щракане на празно. Мамка му.

— Свърших мунициите! — заявих и отстъпих назад. Зомбито ме последва.

По-възрастното ченге се намеси и хвана тварта за глезените. Дръпна назад. Единият крак бавно се изплъзна от панталоните и се загърчи в ръката му.

— Да му се не види! — полицаят пусна крака. Гърчеше се като змия със счупен гръбнак.

Взирах се надолу във все тъй целеустремения труп. Той се бореше да ме стигне. Не напредваше особено добре. Полицаят го държеше във въздуха за единия крак. Но зомбито се бореше. И щеше да продължи да се бори, докато изгние или докато Доминга Салвадор промени нарежданията си.

През вратата нахлуха още униформени ченгета. Нахвърлиха се на разчлененото зомби като лешояди на мърша. То се гърчеше и се бореше. Бореше се да се измъкне и да довърши задачата си. Те пък щяха да го държат, докато не пристигнат подкрепления от лабораторията. Докторчетата щяха да сторят на място каквото могат. След това зомбито щеше да бъде изгорено от екип изстребители. Преди се опитваха да откарват зомбита в моргата и да ги подлагат на тестове, но разни малки парченца непрекъснато им бягаха и се криеха на всякакви странни места. Накрая съдебната лекарка нареди всички зомбита да бъдат наистина мъртви, преди да ѝ ги карат. Екипът от линейката и момчетата от лабораторията се съгласиха с нея. Симпатизирах им, но знаех, че огънят унищожава повечето улики. Да, гадна работа...

Стоях настрана в собствената си дневна. Бяха ме забравили в тарапаната. Добре, и бездруго тази нощ не ми се искаше да се боря с други зомбита. За първи път осъзнах, че съм облечена само в прекалено голяма тениска и гащета. Покритата с кръв тениска бе залепнала влажна по тялото ми. Тръгнах към спалнята. Искях да взема нови гащета. Но гледката на пода ме прикова.

Първото зомби приличаше на безкрако насекомо. Не можеше да се движи, но се опитваше. Кървавите чукани на тялото му все още се старяха да изпълнят дадените му заповеди. Да ме убият.

Доминга Салвадор бе искала да ме убие. Две зомбита, едното от тях — почти ново. Тя бе имала намерение да ме убие. Тази единствена мисъл бе заседнала в главата ми като мотив от песен. Бяхме се

заплашвали една друга, но защо чак такава жестокост? Защо да ме убива? Не можех да я спра по законов път. Тя го знаеше. Защо тогава да предприема толкова сериозен опит?

Може би, защото имаше какво да крие? Доминга ми бе дала дума, че не е вдигнала зомбито убиец, но може би думата ѝ не струваше нищо. Това бе единственият възможен отговор. Тя имаше нещо общо със зомбито убиец. Беше ли го събудила лично? Или знаеше кой го е направил? Не. Тя бе авторката — иначе защо да ме убива в нощта след разговора с мен? Твърде голямо съвпадение се получаваше. Доминга Салвадор бе вдигнала зомби и то ѝ се беше измъкнало. Това беше. Колкото и да бе зла, тя не беше луда. Не би вдигнала просто така зомби — убиец, за да го пусне да вилнее. Великата вуду кралица се бе осрала кралски. Това я изкарваше от нерви повече от всичко друго, дори повече от смъртта или евентуалните обвинения в убийство. Тя не можеше да допусне да си съсипва репутацията по подобен начин.

Взирах се в спалнята покрай кървавите, смрадливи останки. Плюшените ми пингвини бяха покрити с кръв и други, по-гадни неща. Дали пералнята ми щеше да се справи с това? Справяше се доста добре с костюмите ми.

„Глейзър Сейфти Раундс“ не минаваха през стените. Още една причина, поради която ги харесвах. Така поне не застрелвах съседите си. Куршумите на ченгетата бяха пробили стените. Навсякъде имаше спретнати дупки от стрелбата.

Досега никой не ме беше нападал вкъщи, не и така нагло. Противоречеше на правилата. Предполага се, че човек е в безопасност в собственото си легло. Знам, знам. Лошите типове не спазват правилата. Това е една от причините да са лоши.

Знаех кой е вдигнал зомбито. Трябваше само да го докажа. Навсякъде имаше кръв. Кръв и други гадни неща. На практика бях свикнала с миризмата. Боже. Ама смърдеше! Целият апартамент смърдеше. Почти всичко в жилището ми беше бяло — стени, килим, диван, кресла... На тях петната личаха прекрасно, досущ като пресни рани. Дупките от куршумите и напуканият паркет също подчертаваха кръвта.

Апартаментът беше съсипан. Щях да докажа, че Доминга е сторила това и дори стига да извадех късмет, да ѝ върна услугата.

— Сладкишче за сладката — прошепнах, без да се обръщам към никого конкретно. В гърлото ми започваха да парят сълзи. Не исках да плача, но в гърлото ми напиреха също така и писъци. Сълзи или писък? Плачът ми се стори по-уместен.

Пристигна „Бърза помощ“. Лекарката беше ниска чернокожа, приблизително на моята възраст.

— Хайде, сладурче, трябва да те прегледаме! — заговори ми тя мило, докато внимателно ме отвеждаше встрани от касапницата.

Дори не възразих срещу обръщението „сладурче“.

Така ми се искаше да се изкатеря в нечий скут и да се оставя да ме утешават! Имах огромна нужда от това. Но нямаше да го получа.

— Сладурче, трябва да проверим колко тежко си ранена, преди да те свалим до линейката долу.

Поклатих глава. Когато заговорих, гласът ми прозвуча далечен и приглушен.

— Кръвта не е моя.

— Какво?

Погледнах докторката, борейки се да остана на фокус и да не отплувам. Изпадах в шок. Обикновено се справям по-добре, но хей, ние всички имаме лоши нощи.

— Кръвта не е моя. Ухапана съм по рамото, това е всичко.

Лекарката явно не ми вярваше. Не я виня. Ако те видят покрит с кръв, повечето хора просто приемат, че все част от нея ще е твоя. Не взимат предвид, че стоят срещу корав като желязо убиец на вампири и съживител.

Сълзите се върнаха, кръжейки точно зад очите ми. Навсякъде по пингвините ми имаше кръв. Не ми пукаше за стените и килима. Тях можех да сменя, но проклетите плюшени играчки бях събирала с години! Оставих докторката да ме отведе. По бузите ми се стичаха сълзи. Не плачех, просто очите ми сълзяха. Очите ми сълзяха, защото всичките ми играчки бяха покрити с парчета от зомбита. Исусе!

[1] Герой на Клинт Истууд от едноименния филм — Бел. пр. ↑

Била съм на достатъчно местопрестъпления и знаех какво да очаквам. Също като пиеса, която си гледал твърде често. Бих могла да преразкажа появата на героите и излизането им, както и да цитирам повечето реплики. Но този път беше различно. Сцената се разиграваше в собствения ми дом.

Глупаво беше да се обиждам, задето Доминга Салвадор ме бе нападнала в собственото ми жилище. Беше глупаво — но се сърдех. Тя беше нарушила едно основно правило. Правило, което дори не бях знаела, че спазвам. Недей напада добрия тип в неговия или нейния дом. Да му се не види.

Смятах да я разпна на кръст заради това. Да бе аз и коя армия поточно? Може би аз и полицията?

Завесите в дневната се люлееха под полъха на топлия бриз. По време на стрелбата бяхме счупили прозореца. Радвах се, че току-що бях подписала двегодишен договор за наем. Поне не можеха да ме изритат незабавно.

Долф седеше срещу мен в малката ми кухничка. Пред него масата за закуска с двата й стола с високи облегалки изглеждаше миниатюрна. Той направо запълваше кухнята ми. Или просто аз се чувствах дребна тази нощ? Или тази сутрин, може би?

Погледнах си часовника. Върху циферблата имаше тъмна, лепкава линия. Не можах да различа цифрите. Налагаше се да почистя проклетото чудо. Пъхнах ръка под одеялото, което ми бяха дали от линейката. Кожата ми беше по-студена, отколкото би трябвало. Дори мисълта за мъст не можеше да ме стопли. По-късно, да — по-късно щях да се сгрея. По-късно щеше да ми стане кофти. В момента просто се радвах, че съм жива.

— Добре, Анита, какво точно стана? Погледнах към дневната. Беше почти празна. Зомбитата бяха отнесени. Изпържени на улицата, вече пепел. Забавление за целия квартал. Семейно развлечение.

— Дали бих могла да се преоблека преди да давам показания, моля?

Долф ме погледа секунда-две, после кимна.

— Страхотно! — изправих се, стиснала одеялото около мен, краищата — внимателно подгънати. Нямах намерение да се препъвам в него все пак. Достатъчно се бях изложила тази нощ.

— Запази тениската като улика — подвижна полицаят.

Без да се обръщам, отвърнах:

— Ама естествено!

Бяха покрили с чаршафи по-страховитите петна, за да не разнасят кръвта из цялата сграда. Мило.

В спалнята смърдеше на гнил труп, застояла кръв и стара смърт. Боже. Тази вечер няма да мога да заспя тук. Дори и аз си имам граници.

Най-много ми се искаше да взема душ, но не смятах, че Долф ще ме чака толкова време. Задоволих се с джинси, чорапи и чиста тениска. Занесох всичко в банята. Затворих вратата и миризмата почти не се усещаше. Банята си беше познатото ми убежище. Никакви катастрофи тук.

Хвърлих одеялото на пода, заедно с тениската. На, рамото — там, където ме беше ухапало зомбито — имах дебела превръзка. Какъв късмет, че чудовището не беше отхапало парче плът! Докторката ме предупреди, че трябва да ми се бие ваксина срещу тетанус. Зомбитата не пораждаат нови зомбита с ухапване, но устата на мъртъвците е като помийна яма. По-сериозна заплаха са различните бактерии, но и тетанусът трябва да се взима предвид.

По краката и ръцете ми имаше съсирени ивици кръв. Не си дадох труд да си мия ръцете. После щях да се окъпя. Да се почистят цялата наведнъж.

Тениската висеше почти до коленете ми. Отпред имаше голяма карикатура на Артър Конан Дойл, който наднича през огромна лупа, а едното му око е комично уголемено. Взирах се в огледалото над мивката и гледах тениската. Беше мека, топла и успокоителна. А точно сега имах нужда от успокоение.

Старата тениска беше съсипана. Нямах начин да я спася. Но може би щях да спася някои от пингвините. Пуснах водата във ваната.

Ако бяха ризи, щях да ги накусна в студена вода. Дали действаше и при играчките?

Извадих маратонки изпод леглото. Изобщо не ми се щеше да крача само по чорапи през съсирващите се петна. За тази цел имаше обувки. Добре де, изобретателят на „Найки Еърс“ надали ги беше правил за вървене по съхнеща кръв от зомби. Трудно е да предвидиш всичко.

Два от пингвините бяха станали кафяви от кръвта. Набързо ги замъкнах в банята и ги пуснах във водата. Натисках ги надолу, докато се просмукаха достатъчно, за да останат поне отчасти потопени, след това спрях кранчето. Ръцете ми бяха по-чисти. Не и водата. Кръвта се източваше от двете меки играчки, като от изцедена мокра гъба. Ако тези двете се изчистеха, сигурно щях да спася всичките.

Избърсах си ръцете в одеялото. Нямаше смисъл да цапам нещо друго с кръв.

Зигмунд, пингвинът, с когото спях от време на време, бе само опръскан. Просто няколко капчици по рошавото му бяло коремче. Е, все някакъв късмет! Почти го пъхнах под мишница, за да го държа, докато давам показания. Но Долф вероятно не би ме издал. Сложих Зигмунд по-далече от най-гадните петна, сякаш това щеше да помогне. Но се почувствах по-добре при вида на глупавата играчка, натикана в безопасност в ъгъла. Да му се не види.

Зербровски надничаше в аквариума. Погледна към мен.

— Това са най-големите проклети скалари, които съм виждал! Човек може да си ги опържи в тигана!

— Остави рибите на мира, Зербровски! — посъветвах го.

Той се ухили.

— Разбира се, беше просто предложение!

В кухнята Долф седеше със скръстени на масата ръце. Изражението му бе неразгадаемо. Ако бе разстроен, че тази нощ катастрофата ми се е разминала на косъм, не му личеше. Но пък на Долф никога нищо не му личи. Най-силната емоция, която някога съм го виждала да изявява, бе точно в този случай. Зомбито убиец. Избитите цивилни.

— Искаш ли кафе? — попитах.

— Определено.

— И аз — обади се Зербровски.

— Само ако се помолиш!

Той се облегна на стената точно до кухнята.

— Моля!

Извадих торбичка със зърна от фризера.

— Ти си държиш кафето в хладилника! — изуми се Зербровски.

— Никой ли не ти е варил истинско кафе? — попитах.

— Моята представа за хубаво кафе е „Тейстър“ с чойс“^[1].

Поклатих глава:

— Варварин!

— Ако вие двамата сте свършили с хитроумните подмятания — обади се Долф, — дали не бихме могли да започнем с показанията?

Каза го с доста по-мек тон, отколкото изискваха думите му.

Усмяхнах се на него и Зербровски. Дявол го взел, приятно ми беше да ги видя и двамата. Сигурно бях по-тежко ранена, отколкото предполагах, след като се радвах на Зербровски!

— Ами, спях си и си гледах работата, когато се събудих и открих, че над мен се е надвесило зомби — отделих една доза зърна и ги сипах в малката черна кафемелачка, която си бях купила, защото подходеше на кафеварката.

— Какво те събуди? — попита Долф.

Натиснах бутона на мелачката и кухнята се изпълни с богатия аромат на прясно смляно кафе. Ах, каква наслада!

— Надуших трупове — заявих.

— Обясни ми.

— Сънувах и надуших трупна гнилоч. Не влизаше в сюжета на съня. Това ме събуди.

— И после? — Долф беше извадил вечното си тефтерче. Държеше молив.

Съсредоточих се в дребните подробности по ритуала с варенето на кафе и разказах на полицаия всичко, включително подозренията си за сеньора Салвадор. Докато свърша, кафето започна да кипи и да изпълва апартамента ми с онзи присъщ на кафетата великолепен аромат.

— Значи смяташ, че Доминга Салвадор е нашата съживителка? — попита Долф.

— Да.

Той се втренчи в мен през малката маса. Гледаше ме извънредно сериозно.

— Можеш ли да го докажеш?

— Не.

Той си пое дълбоко дъх и затвори за миг очи.

— Страхотно, направо страхотно!

— Кафето ми мирише на готово — обади се Зербровски. Беше седнал на пода, с гръб, облегнат на кухненската каса.

Станах и напълних чашите.

— Ако искате захар или сметана, на самообслужване сме! — сложих сметана — истинска — на кухненския барплот заедно със захарницата. Зербровски си сипа много захар и солидна лъжица сметана. Долф предпочете кафе без примеси. Така го пия и аз през повечето време. Тази нощ обаче си сложих сметана и го подсладих. Истинска сметана в истинското кафе. Ммм, вкуснотия.

— Ако успеем да влезем в дома на Доминга, ще можеш ли да намериш улики? — попита Долф.

— Улики за нещо — определено, но за вдигането на зомби-убиец... — поклатих глава. — Ако тя го е вдигнала и то е избягало, тогава няма да иска да го свързват с нея. Ще е унищожила всички улики, просто, за да си запази имиджа.

— Искам да я пипна! — заяви Долф.

— И аз.

— Може да се опита да ти посегне отново... — обади се Зербровски от прага. Духаше на кафето си, за да го охлади.

— Без майтап! — казах.

— Смяташ ли, че ще опита отново? — поинтересува се Долф.

— Вероятно. Само че как, мътните го взели, двете зомбита са проникнали в апартамента ми?

— Някой се е справил с ключалката — предположи сержантът. — Дали зомбитата...

— Не, едно зомби би избило вратата с все пантите, но няма да си губи времето да човърка ключалката. Дори ако има достатъчно сръчност и умения да се справи с тази задача.

— Значи някой с нужните умения е отворил вратата и ги е пуснал вътре — уточни Долф.

— Така ми изглежда — съгласих се.

— Да имаш идеи кой?

— Обзалагам се, че е някой от телохранителите и. Внукът й Антонио или може би Енцо. Едър тип на около четирийсет години, който май й е лична охрана. Не знам дали някой от тях знае как се прави, но определено биха участвали. Енцо, но не и Антонио.

— Защо го изключваш от списъка?

— Ако Тони беше пуснал зомбитата вътре, щеше да остане да гледа.

— Сигурна ли си?

Свих рамене:

— Изглежда ми като такъв тип. Енцо ще си свърши работата и ще си тръгне. Той изпълнява заповеди. Внукът — не.

Долф кимна:

— От горните етажи вдигат голяма патърдия да разрешим случая. Подозирам, че до четиридесет и осем часа мога да получа заповед за обиск.

— Два дни са доста време, Долф!

— Два дни без никакво доказателство, Анита! Като изключим думите ти. Залагам си главата заради този случай.

— Доминга е забъркана все някак, Долф. Още не знам защо и не знам какво може да я накара да изгуби контрол над зомбито, но ръцете й са мръсни.

— Ще взема заповед — реши той.

— Един от синьодрешковците спомена, че си му казала, че си ченге — намеси се Зербровски.

— Казах му, че съм с вашия отряд. Никога не съм уточнявала полицайка ли съм.

Зербровски се ухили:

— Ахъм.

— Ще бъдеш ли в безопасност тази нощ? — поинтересува се Долф.

— Така смятам. Сеньората не иска да се озове от обратната страна на закона. Вещиците-вероотстъпнички са в една категория с вампирите-вероотстъпници. Носи им незабавна смъртна присъда.

— Защото хората се плашат до смърт от тях — съгласи се полицаят.

— Защото някои вещици могат да се измъкват между шибаните решетки.

— А вуду кралиците? — поинтересува се Зербровски.

Поклатих глава:

— Не искам и да знам!

— Най-добре да тръгваме и да те оставим да поспиш — реши Долф. Остави празната си чаша на масата. Зербровски не си беше допил кафето, но го заряза на барплота и последва началника си.

Изпратих ги до вратата.

— Ще ти съобщя, когато взема заповедта — каза Долф.

— Можеш ли да уредиш да видя личните вещи на Питър Бърк?

— Защо?

— Има само два начина да изгубиш контрола над някое зомби така грозно. Първият — да имаш достатъчно сила да го вдигнеш, но не и да го овладееш. Доминга ще се справи с всичко, което-може да вдига. Второ, ако се намеси някой с приблизително равна сила, един вид като предизвикателство... — втренчих се в Долф. — Джон Бърк като нищо ще да е достатъчно силен да го направи. Може би, ако се притека на помощ и заведе Джон да види вещите на брат си — нали се сещаш, дали това или онова като че ли не е на място, нещо от този род, — та нищо чудно Бърк да се изтърве по някакъв начин.

— Вече си успяла да ядосаш Доминга Салвадор, Анита. Не ти ли стига за тази седмица?

— За цял живот ми стига — съгласих се. — Но това е нещо, което можем да направим в очакване на заповедта.

Долф кимна.

— Добре, ще го уредя. Обади се утре сутрин на господин Бърк и си уговори среща. След това ми звъни.

— Непременно.

Долф се поколеба за миг на прага.

— Пази се, чу ли!

— Винаги внимавам! — отвърнах.

Зербровски се наведе над мен и отбеляза:

— Хубави пингвинчета!

След това тръгна след Долф по коридора. Наясно бях, че следващия път, когато се срещна с отряда на привиденията, те до един ще знаят, че колекционирам плюшени пингвини. Тайната ми бе

разкрита. Зербровски щеше да я разкаже на всеки срещнат. Ако не друго, поне целеустременост не му липсваше.

Хубаво е да знаеш, че все нещо не му липсва.

[1] Nescafe Taster's Choice — марка популярно разтворимо кафе, рекламирано като „много високо качество“ — Бел. пр. [↑](#)

Плюшените животни не са правени, за да ги потапят във вода. Двете играчки във ваната бяха съсипани. Може би препарат срещу петна? Миризмата беше плътна и изглеждаше вечна. Оставих спешно съобщение на телефонния секретар на фирмата ми за почистване. Не споменах подробности. Не исках да ги плаша излишно.

Опаковах си багаж за през нощта. Два ката дрехи и един пингвин с току-що изчистено коремче. Папката на Харолд Гейнър — и бях готова за тръгване. Опаковах също и двата пистолета: файърстарът в кобура на кръста и браунинга под мишницата ми. Него скрих с помощта на шлифер. Носех допълнителни муниции в джобовете на якето си. За двата пистолета разполагах с общо дваiset и два патрона. Дваiset и два патрона... защо ли не се чувствах в безопасност?

За разлика от повечето ходещи мъртъвци, зомбитата понасят докосването на слънчевите лъчи. Не им харесва, но се примиряват. Доминга можеше да нареди на някое зомби да ме убие посред бял ден също така спокойно, както и нощно време. Не би могла да вдигне мъртвец през деня, но ако планираше нещата правилно, щеше да събуди трупа предишната нощ и да го прати да ме хване на следващия ден. Вуду жрица с мениджърски способности за планиране. Какво пък, каквато съм късметлийка...

Всъщност не вярвах, че Доминга има резервни зомбита, които само чака да хвърли по мен. Въпреки това се чувствах параноично настроена тази сутрин. Параноята е просто друго определение за дълголетие.

Излязох в тихия коридор и се огледах и в двете посоки, все едно бях на улица. Нищо. Никакви ходещи трупове не се криеха в сенките. Никой, освен нас, ранните пилета. Единственият звук бе съскането на климатика. Коридорът имаше определено излъчване. Достатъчно често се прибирам вкъщи рано призори и познавам вкуса на тишината. Обмислих това за около минута. Знаех, че е почти призори. Не от часовник или от прозореца, а на някакво по-дълбоко ниво. Някакъв

инстинкт, присъщ на моите предци, които са се крили в тъмна пещера и са се молили за светлина...

Повечето хора се страхуват от мрака по неясни за тях причини. Боят се от онова, което може да ги чака там. Аз вдигам мъртвите. Убила съм над дузина вампири. Знам какво се крие в мрака. И се ужасявам от това. По идея хората трябва да се боят от неизвестното, но когато познанието е толкова ужасяващо, незнанието е благословия.

Знаех какво щеше да ми се случи, ако се бях провалила снощи. Ако бях по-бавна или имах по-лош прицел. Преди две години имаше три убийства. Не ги свързваше нищо, освен начинът на настъпване на смъртта. И трите жертви бяха разкъсани от зомбита. Не са били изядени. Нормалните зомбита не ядат нищо. Могат да те ухапят един-два пъти, но само дотам. Един от пострадалите беше с прехапан гръклян, но и това е било случайност. Зомбито просто захапва най-близката до него телесна част. Случило се е така, че нараняването е било смъртоносно. Чист късмет.

Едно зомби по принцип просто ще те накъса на парченца. Също като момченце, което къса крилцата на муха.

Вдигането на зомби с цел да бъде смъртоносно оръжие означава автоматично смъртно наказание. Съдебната ни система дяволски се разбърза през последните няколко години. Напоследък смъртната присъда е точно това, което името подсказва. Особено, ако престъплението ти е свързано със свръхестественото. Вещиците вече не ги изгарят. Слагат ги на електрическия стол.

Ако успеех да се добера до улики, държавата щеше да убие Доминга Салвадор вместо мен. Джон Бърк също, ако успеехме да докажем, че съзнателно е предизвикал умопобъркването на въпросното зомби. Проблемът със свръхестествените престъпления е, че трудно се доказват в съда. Повечето заседатели не са наясно с модерните заклинания и магии. По дяволите, то и аз не съм. Но съм се опитвала да обяснявам в съда що е то зомби и вампир. Научих се да говоря просто и да добавям всички по-кървави подробности, които защитата ми позволи. Заседателите оценяват зловещото изпълнение. Повечето свидетели или са ужасно досадни, или са сърцераздирателни. Аз се старая да бъда интересна. Малко да променя ритъма.

Паркингът беше тъмен. Звездите още сияеха отгоре, но вече избледняваха като свещи под силен вятър. Можех да вкуся зората във

въздуха. Да я близна с език. Може би заради лова на вампири, с който се занимавам, но съм по-добре приспособена към смените на светлина и мрак, отколкото преди четири години. Тогава не можех да долавям пришествието на зората.

Разбира се, и кошмарите ми бяха далече по-малко интересни преди четири години. Човек придобива нещо и губи друго в замяна. Такава е системата на живота.

Минаваше пет сутринта, когато влязох в колата си и се насочих към най-близкия хотел. Нямаше начин да остана в апартамента си, докато чистачките не убиеха миризмата в него. Ако изобщо успееш да се справят. Хазяинът ми щеше направо да умре от щастие, ако не успееш.

Щеше да остане още по-малко възторжен от наличието на дупки от куршуми и от разбития прозорец. Смяна на стъклото. Измазване на стените, може би?

Всъщност няхах представа как се ремонтират такива дупки. Надявах се само, че договорът ми за наем не може да бъде обжалван в съда.

Първите утринни лъчи се разгаряха на изток. Чисто бяла светлина, която се разпръсва като лед върху мрака. Повечето хора смятат зората за толкова пищна, колкото и залеза, но първият цвят на утрото е бялото, и е абсолютно безличен — по-скоро отсъствие на нощ.

Добрах се до някакъв мотел, но всичките им бунгала бяха на по един или два етажа, а някои — ужасно изолирани. Искях да съм сред хора. Задоволих се със „Стауфър Конкорс“, който не е особено евтин, но пък ще принуди зомбитата да се возят на асансьори. А хората имат навика да усещат смрад в асансьора. „Стауфър Конкорс“ освен това предлагат рум-сървис дори в този нечовешки час призори. Аз имах нужда от румсървис. Кафе — дайте ми кафе!

Момчето на регистратурата ме погледна с изражение от типа „ококорих се, но съм твърде любезен, за да го кажа на глас“. В асансьорите имаше огледала и в течение на няколко етажа нямаше какво друго да правя, освен да съзерцавам образа си. В косата си забелязах засъхнали окървавени кичури. От дясната страна на физиономията ми, точно под косата и чак до врата се точеше голямо

петно. Не го бях видяла в огледалото вкъщи. Шокът те кара да забравяш едно-друго.

Но не кървавите петна бяха накарали младежа да ме погледне така. Освен ако човек не знае какво да търси, няма да забележи, че това е кръв. Не, проблемът беше, че кожата ми имаше мъртвешки бял цвят, като на чист лист. Очите ми, които са съвършено кафяви, изглеждаха почти черни. Бяха големи и тъмни и... странни. Стресната, аз се погледнах отново. Изненадана, че съм жива. Може би. Все още се борех с вълната на шока. Все едно колко корава се чувствах, лицето ми издаваше нещо различно. Когато шокът преминеше, щях да успея да поспя. Но дотогава щях да чета папката на Гейнър.

Стаята беше с две легла. Повече пространство, отколкото ми трябваше, но какво, пък? Извадих си чисти дрехи, оставих файърстара в чекмеджето на нощното шкафче и взех браунинга с мен в банята. Ако внимавах и не пусках душа с пълна сила, можех да закача презраменния кобур на закачалката за кърпи в задната част на банята. Дори нямаше да се намокри. Макар че, честно казано, повечето съвременни оръжия не страдат от влагата. Стига след това да ги почистите добре. Повечето пистолети дори стрелят под вода.

Обадих се на рум-сървиса, заметната само с кърпа. Почти бях забравила. Поръчах кана с кафе, захар и сметана. Отсреща попитаха дали искам безкофеиново. Отказах любезно. Бяха малко нахални. Все едно сервитьорът да те пита дали искаш диетична кола, ако не си поръчал изрично. Мъжете никога не ги подкокоросват за диетична кола, дори ако са шкембести.

Бях напълно способна да изпия цяла кана кофеин и пак да спя като бебе. Кафето нито ме държи будна, нито ме прави нервна. Просто има приятен вкус.

Да, щяха да оставят количката зад вратата. Не, нямаше да чукат. Щяха да добавят кафето към сметката ми. Чудесно, съгласих се аз. Разполагаха с номера на кредитната ми карта. Когато си с пластмасовото чудо в ръка, винаги си склонен да ти добавят разни неща към сметката. Поне докато издържи лимитът.

Заклещих под дръжката на вратата облегалката на един стол. Ако някой напънеше отвън, щях да чуя. Вероятно. Заклучих банята и вкарах пистолета под душа заедно с мен. Осигурих си толкова безопасност, колкото изобщо бе възможно.

Нещо, свързано с голотата, ме кара да се чувствам уязвима. Предпочитам да се изправа пред лошите типове облечена, а не съблечена. Предполагам, че това се отнася за всички.

Дебелата превръзка върху раната от ухапване на рамото ми се оказа проблем, защото исках да си измия косата. Трябваше да изчистя кръвта, все едно с превръзка или без.

Използвах малките бутилчици шампоан и балсам. Ухаеха така, както се предполага, че миришат цветята, само дето истинските не постигат този аромат. Кръвта бе засъхнала на ивици по тялото ми. Изглеждах като леопард. Стичащата се в канала вода беше розова.

Отиде цяла бутилка шампоан, преди косата ми да заскърца от чистота. При последното изплакване водата се просмука в превръзката на дясното ми рамо. Болката бе остра и настояща. Не трябваше да забравям за ваксината срещу тетанус.

Изтърках тялото си с кесе и изхабих цяло парче сапун. Когато свърших с тази задача и бях толкова чиста, колкото изобщо бе възможно, се пъгнах под горещата силна струя. Оставих водата да се стича по гърба ми и по тялото. Превръзката и бездруго отдавна се бе намокрила.

А ако не успеех да свържа Доминга със зомбитата? Ако не успеех да намеря доказателства? Тя щеше да опита отново. Вече бе заложена гордостта ѝ. Беше ми пратила две зомбита, а аз ги попилях. С малко помощ от страна на полицията. Доминга Салвадор щеше да го сметне за лично предизвикателство.

Тя беше вдигнала зомби, което напълно се бе измъкнало от контрола ѝ. И предпочиташе да мрат невинни хора, вместо да признае грешката си. А и предпочиташе да ме убие, вместо да ме остави да го докажа. Брей, каква злобна кучка!

Сеньора Салвадор трябваше да бъде спряна. Ако заповедта не ни помогнеше, тогава щеше да се наложи да проявя практичност. Тя вече ми бе изяснила, че въпросът е на живот или смърт. Предпочитах смъртта да е нейна. И ако бе нужно, щях да се погрижа лично.

Отворих очи и спрях водата. Не исках да мисля повече за това. Обмислях убийство. Виждах го като самозащита, но се съмнявах, че и съдебните заседатели ще са на такова мнение. Щеше да е ужасно трудно да се докаже. Исках няколко неща. Доминга да изчезне от живота ми — мъртва или в затвора. Аз да оцелея. И то, не в килия, с

обвинение в убийство. Да хвана зомбито убиец, преди да е посегнало отново. За което си трябваше доста късмет. И да открия къде е мястото на Джон Бърк в тази бъркотия.

О, и да спра Харолд Гейнър да не ме насилва да извършвам човешко жертвоприношение. Аха, почти бях забравила за това!

Да, натоварена седмица, няма що.

Кафето ме чакаше на малък поднос в коридора. Сложих го на пода вътре, заключих вратата и пак заклеших стола под дръжката. Едва тогава занесох таблата с кафето на малката масичка до прозореца. Завесите бяха спуснати. Браунингът вече бе поставен на масата, без кобур. Самият кобур се намираше на леглото.

Дръпнах завесите. При нормални обстоятелства бих ги оставила спуснати, но днес исках да виждам светлината. Утрото се разстиляше като мека мъгла от светлина. Горещината не бе имала време да се натрупа и да задуши този първи нежен полъх на разцъфващия ден.

Кафето не беше лошо, но и не беше превъзходно. Разбира се, и най-ужасното кафе, което съм пила, винаги е било прелестно. Добре де, това не се отнася за кафето в полицейските участъци. Но дори и онова е по-добро от нищо. Кафето е моето утешително питие. По-добро е от алкохола, поне според мен.

Разгърнах на масата папката на Гейнър и се зачетох. До осем сутринта, по-рано отколкото ставам по принцип, бях прочела всички бележки и бях разгледала всяка една размазана снимка. Знаех повече за господин Харолд Гейнър, отколкото ми се искаше, и нито една новина не ми бе от полза.

Гейнър беше свързан с мафията, макар че нямаше доказателства за това. Беше спечелил сам доста множкото си милиони. Точка за него. Можеше да си позволи онзи милион и половина, които Томи ми беше предложил. Хубаво е да знаеш, че мъжът може да си плаща сметките.

Роднини? Единствено майка му, починала преди десет години. Баща му по идея бе умрял преди момченцето да се роди. Нямаше следи от смъртта му, обаче. Всъщност, сякаш изобщо не бе имал баща.

Внимателно замаскирано незаконно раждане? Може би. Значи Гейнър е копеле според първоначалния смисъл на думата? Е, и какво от това? Вече знаех, че е такъв и по дух.

Облегнах на кафеника снимката на „Уанда Инвалидката“. Тя се усмихваше, сякаш е знаела, че я снимат. Може би просто беше

фотогенична. Разполагах с две снимки на нея и Гейнър заедно. На едната се усмихваха и се държаха за ръце. Томи буташе количката на богаташа, а Бруно — тази на Уанда. Тя се взираше в Гейнър с изражение, което съм забелязвала и у други жени. Обожание, любов. Самата аз никога не съм го изпитвала, с изключение на онази кратка връзка в колежа. Човек го преодолява.

Втората снимка бе почти като първата. Бруно и Томи ги бутат. Само че двамата влюбени не се държаха за ръце. Гейнър се усмихваше, Уанда — не. Стори ми се ядосана. Сисъли с русата коса и празния поглед вървеше от другата страна на Гейнър. С нея се държаха за ръце. Аха.

Значи милионерът бе въртял известно време и двете. Защо си бе тръгнала Уанда? От ревност? Или Сисъли бе уредила нещата? Или бе омръзнала на Гейнър? Единственият начин да разбере, бе да я попитам.

Взирах се в снимката със Сисъли. Сложих я до усмихнатия портрет на Уанда. Нещастна млада жена, уязвена любима. Ако мразеше Гейнър повече, отколкото се страхуваше от него, Уанда щеше да говори с мен. Щеше да се покаже глупачка, ако проговори пред пресата, но аз нямах намерение да публикувам тайните ѝ. Искях да науча тези на Гейнър, за да му попреча да ме нарани. Е, освен това исках да занеса и някое парченце на полицията.

Господин Гейнър щеше да има за какво друго да се притеснява, ако успеях да го вкарам в затвора. Нищо чудно да забрави за онази колеблива съживителка. Освен ако, разбира се, не откриеше, че имам нещо общо с ареста му. Това щеше да е лошо. Гейнър ми се беше сторил отмъстителен тип. Доминга Салвадор вече ми беше ядосана. Не исках още някой по петите си.

Дръпнах завесите и си поръчах събуждане по обед. Ървинг щеше просто да почака за папката си. Без да имам такова намерение, му бях уредила интервюто с Господаря на града. Това със сигурност ми печелеше точки. А ако не — да върви на майната си. Аз отивах в леглото.

Последното, което направих преди да си легна, беше да се обадя в дома на Питър Бърк. Предположих, че Джон е отседнал там. Телефонът звъня пет пъти, преди да се включи секретарят.

— Анита Блейк е, може би имам информация за Джон Бърк по въпроса, който обсъждахме в четвъртък... — съобщението бе малко

неясно, но не исках да оставям нещо от рода на: „Обади ми се по повод убийството на брат ти“. Би изглеждало мелодраматично и жестоко.

Оставих номера на хотела, а също и домашния си. Просто за всеки случай. Вероятно отсреща бяха изключили телефоните. Аз на тяхно място бих постъпила точно така. Историята излизаше на първа страница, защото Питър е... беше... съживител. Съживителите не ги убиват по време на въоръжен обир, да речем. Обикновено става дума за нещо далече по-необикновено.

Имах намерение да оставя папката на Гейнър на път към къщи. Исках да я хвърля на бюрото в приемната на вестника. Нямах особено желание да говоря с Ървинг за страхотното му интервю. Не исках да чувам, че Жан-Клод е чаровен тип или че има велики планове за града. Много ясно, че ще внимава какви ги говори пред репортерите. Имаше нужда от позитивни статии. Но аз знаех истината. Вампирите са същите чудовища като, кое да е зомби, може да са и по-лоши. Вампирите обикновено извършват доброволно това, което правят, а зомбитата — не.

Също както Ървинг доброволно поиска среща с Жан-Клод. Разбира се, ако той не бе заедно с мен, Господарят щеше да го остави на мира. Вероятно. Така че вината бе моя, дори и ако изборът е бил негов. Бях уморена до болка, но знаех, че изобщо няма да успея да заспя, ако не чуя гласа на върколака. Можех да се престоря, че му се обаждам заради закъснението си с папката.

Не бях сигурна дали е тръгнал за работа или не. Така че пробвах първо на домашния телефон. Ървинг вдигна при първото позвъняване.

— Ало?

Възелът в стомаха ми се отпусна.

— Здравсти, Ървинг, аз съм.

— О, госпожице Блейк, на какво дължа това удоволствие рано сутринта? — звучеше ми толкова спокойно.

— Снощи имаше известни вълнения в апартамента ми. Надявах се да не възразиш, че ще оставя папката по-късно от уговореното.

— Какви вълнения? — в тона му долових трелите „кажи ми“.

— От онзи вид, които са работа на полицията, а не твоя — уточних.

— Сигурен бях, че така ще кажеш — отвърна Ървинг. — Значи тъкмо си лягаш?

— Аха.

— Е, предполагам, че мога да оставя затъналата в черна работа съживителка да си отдъхне. Сестричето репортерка все ще прояви разбиране.

— Благодаря, Ървинг!

— А ти добре ли си, Анита?

Исках да кажа „Не!“, но не посмях. Просто подминах въпроса.

— Жан-Клод държа ли се добре?

— Страхотен беше! — Ентусиазмът на Ървинг беше искрен, той просто кипеше от възторг. — Получи се страхотно интервю! — Замлъкна за момент. — Хей, ти се обаждаш да ме провериш! Да се увериш, че съм добре.

— Не е вярно! — отрекох.

— Благодаря ти, Анита, това значи много за мен! — о, наистина, той беше много цивилизован.

— Страхотно. Тогава ще затварям. Приятен ден!

— О, приятен ще е — издателят ми ще прави цигански колела заради интервюто с Господаря на града.

Разсмях ме начинът, по който произнесе тази титла.

— Лека нощ, Ървинг!

— Гледай да поспиш, Блейк! Ще ти звънна след ден-два за онези статии за зомбитата.

— Тогава ще поговорим — съгласих се.

Затворихме.

Ървинг беше добре. Трябваше да се притеснявам повече за себе си и по-малко — за останалите.

Изключих лампата и се свих под завивките. Стисках пингвина в обятията си. Браунингът „Хай Пауър“ се намираше под възглавницата ми. Не беше така лесно да го докопам, като в кобура у дома, но беше по-добре от нищо.

Не бях сигурна кое ме успокоява повече — пингвинът или пистолетът. Предполагам, че и двете предлагаха еднаква утеха, но по различни причини.

Казах си молитвите като добро момиченце. Помолих се съвсем искрено да не сънувам.

Един от часовете на фирмата за почистване бил отменен, така че те съумели да вмъкнат в графика спешното ми повикване. До следобед апартаментът ми беше излъскан и ухаеше като след пролетно почистване. От поддръжката на сградата бяха сменили счупения прозорец. Дупките от куршуми бяха замазани с бяла боя. Приличаха на нещо като трапчинки в стената. Като цяло, жилището изглеждаше страхотно.

Джон Бърк не бе отговорил на обаждането ми. Може би се бях самонадхитрила? Канех се да оставя ясно съобщение по-късно. Но точно в момента имах по-приятни неща, за които да се тревожа.

Облякох се за джогинг. Тъмносини шорти с бели напречни линии, бели найки със светлосини завъртулки, сладки къси тенис чорапки и подходяща тениска. Шортите бяха от онези, с вътрешните джобове, които се затварят с велкро. В джоба имаше деринджър. Американски деринджър, за да съм по-точна: 180 грама тегло, калибър 38 спешъл, 12 см обща дължина. С тези 180 грама имах чувството, че нося обемисто перце.

Джобовете с велкро не са удобни за бърза стрелба. Два изстрела, пък и е по-вероятно далечната цел да улучи рикошет, но пък хората на Гейнър не искаха да ме убиват. Да ме наранят — да, но не да ме убият. А за да ме наранят, трябваше да се доближат до мен. Достатъчно близо, че да използвам деринджъра. Разбира се, изстрелите бяха само два. След което загазваш лошо.

Постарах се да измисля как да нося някой от деветмилиметровите, но нямаше начин. Не можех да търча и да подскачам с такава огнева мощ. Даа, какъв избор само...

Вероника Симс стоеше в дневната ми. Рони е почти метър и осемдесет висока, руса, със сиви очи. Тя е частен детектив на договор към „Съживители“ ООД. Освен това се упражняваме заедно поне два пъти седмично, освен ако някоя от нас не е извън града, ранена или

затънала до шия във вампири. Последните две неща се случват по-често, отколкото ми се иска.

Тя носеше изрязани пурпурни шорти и тениска с надпис: „Извън кучетата, най-добрият приятел на човека е книгата. Вътре в кучетата е твърде тъмно за четене“. Има си определени причини ние с Рони да сме приятелки.

— Липсваше ми във вторник във фитнеса — каза тя. — Погребението беше ли ужасно?

— Аха.

Тя не ме помоли за пояснения. Знаеше, че погребенията не са сред любимите ми събития. Повечето хора ги мразят заради мъртъвците. Аз мразя цялата тази емоционална гадост.

Рони раздвижваше дългите си крака паралелно на тялото, ниско на пода. Нещо като разтягане с присядане. Винаги се разгриваме в апартамента. Повечето раздвижвания на мускулите на краката изобщо не са предназначени да бъдат правени, ако носиш къси панталонки.

Повторих същите движения. Мускулите на бедрата ми се размърдаха и протестираха. Деринджърът беше неудобен, но поносимо буцест.

— Просто от любопитство — отбеляза Рони, — защо смяташ за необходимо да носиш пистолет с теб?

— Винаги нося пистолет — възразих.

Тя само ме погледна, а отвращението в погледа ѝ личеше от километър.

— Ако не искаш да споделиш — недей, но не ми приказвай глупости.

— Добре де, добре — казах. — Колкото и да е странно, никой не ми е казал да не обсъждам случката.

— Какво, никакви заплахи в смисъл „не ходи в полицията“? — изуми се приятелката ми.

— Нъц.

— Леле, колко ужасно добронамерено!

— Не е добронамерено — възразих, седнала на пода и изпънала крака под ъгъл. Рони повтори същата стойка. Изглеждаше така, сякаш се каним да търкаляме топка по земята. — Нищо добро няма в това... — наведох се над левия си крак, докато бузата ми не докосна бедрото.

— Разкажи ми — настоя Рони.

Така и сторих. Когато приключих, бяхме разгрели и готови за джогинг.

— Мамка му, Анита! Зомбита в апартамента ти и луд милионер, който те преследва за човешко жертвоприношение! — Сивите очи на детективката се заряха по лицето ми. — Ти си единственият ми познат, който има по-шантави проблеми и от моите!

— Много благодаря! — казах. Заклучих вратата зад нас и пъхнах ключовете си в джоба заедно с деринджъра. Знам, щяха да го надраскат, но какво се предполага да направя — да тичам с ключовете в ръка ли?

— Харолд Гейнър. Мога да го проверя, ако искаш...

— Нямах ли си случай? — Приказвахме си, докато слизахме по стъпалата.

— В момента се занимавам с три различни разследвания на застрахователни измами. Главно наблюдение и снимки. Ако изям още една вечеря от бърза закуска, ще започна да пея в реклами!

Ухилих се.

— Къпем се и се преобличаме у нас. Ще излезем на истинска вечеря.

— Страхотно звучи, но нали не искаш да караш Жан-Клод да те чака?

— Стига вече, Рони!

Тя сви рамене.

— Би трябвало да стоиш колкото се може по-далече от тази... твар, Анита!

— Знам — беше мой ред да свия рамене. — Съгласието да се видя с него ми се стори по-малкото зло.

— А какъв беше изборът?

— Или доброволна среща с него, или ме отвличат и ме водят на гости.

— Страхотен избор!

Отворих двойната врата, която водеше навън. Горещината ме удари в лицето. Задушшаваща жегата, като да влезеш във фурна. А ние се канехме да тичаме в това чудо?!

Погледнах към Рони. Тя е с петнайсетина сантиметра по-висока от мен, като разликата до голяма степен се дължи на краката. Можем

да тичаме заедно, само ако аз определям темпото и при това се напрягам. Упражнението е страхотно.

— Сигурно е над трийсет и седем градуса — възкликнах.

— Без мъка, няма сполука — заяви Рони. Носеше спортна бутилка вода в лявата си ръка. Бяхме толкова готови, колкото изобщо бе възможно.

— Осем километра в ада — изръмжах. — Хайде да се поизпотим!

Тръгнахме в по-бавно, но пък равномерно темпо. Обикновено приключвахме с обиколката за половин час или по-малко.

Въздухът беше уплътнен от горещината. Имах чувството, че тичаме през полутвърди стени от нагрят въздух. Влажността в Сейнт Луис почти винаги е около сто процента. Съчетайте я с 35—40-градусова температура и получавате малко, мокро резенче от ада. Сейнт Луис посред лято, хип-хип-ура!

Упражнението не ми беше приятно. Слабите бедра и мускулестите прасци не са достатъчен стимул за тази разновидност на самобичуване. Но възможността да надбягаш лошите типове е. Понякога всичко се свежда до това кой е по-бърз, по-силен и по-пъргав. Избрала съм си погрешната професия. О, не се оплаквам! Но петдесет и три килограма не са кой знае колко мускули все пак.

Разбира се, когато въпросът опре до вампири, е все едно дали съм сто кила чист мускул — това дори не би ми донесло и грам полза. Даже мъртвите отскоро могат да вдигнат кола на лежанката с една ръка. Така че стоят класи над мен. Вече бях свикнала с това.

Първият километър остана зад нас. Началото винаги е най-кофти. Нужни са ми поне три, за да убедя тялото си, че не може да ме откаже от тази лудост.

Напредвахме през по-стари квартали. Цял куп малки дворчета с огради и къщи от петдесетте, че дори и от 19-ти век. Гладката тухлена стена на един склад даже датираше отпреди Гражданската война. Бяхме я приели за средата на пътя. Четири километра. Чувствах се отпусната и силна, сякаш можех да тичам цяла вечност, ако не се налага да го правя твърде бързо. Бях се съсредоточила в движението на тялото ми през жегата и поддържането на ритъма. Именно Рони забеляза човека.

— Не ми се ще да вдигам тревога — обади се тя, но защо този тип просто си стои там?

Присвих очи насреща ни. На около пет метра по-нататък тухлената стена свършваше и се издигаше висок бук. Близко до ствола на дървото стоеше мъж. Не се опитваше да се крие. Но пък носеше джинсово яке. Прекалено горещо беше за такива дрехи, освен, ако не криете оръжие под тях.

— Откога е там?

— Току-що излезе иззад дървото — уточни Рони.

Параноята властва над всичко.

— Нека се връщаме. И в двете посоки са по четири километра.

Детективката кимна.

Обърнахме се и се затичахме в обратна посока. Човекът зад нас не ни подвижна и не ни нареди да спрем. Да, параноята е кошмарно заболяване!

Друг тип излезе иззад отсрещния край на тухлената стена. Претичахме още няколко стъпки към него. Погледнах през рамо. Господин Дънково яке спокойно крачеше към нас. Якето му беше разкопчано и ръката му бе пъхната под мишницата. Толкова по въпроса за параноята.

— Бягай! — казах.

Вторият тип извади пистолет от джоба на якето си.

Спряхме да тичаме. В случая изглеждаше като добра идея.

— Ахъ — съгласи се мъжът. — Хич не ми се гони някой в таз жегица. Требе само да си останте живички, мацета, сичко друго е лесна работа...

Пистолетът му беше 22-ри калибър автоматик. Не е кой знае какво, но е страхотен за рани. Бяха го измислили чак дотам. Страшно.

Рони стоеше скована до мен. Преборих се с желанието да я хвана за ръката и да стисна, но това не беше присъщ за корав-като-желязо убиец на вампири жест, нали?

— Какво искате?

— Така е по-добре — рече мъжът. Светлосинята му тениска зееше там, където биреното му коремче се изсипваше над колана. Но ръцете му имаха месест вид. Може и да беше с наднормено тегло, но

се обзалагам, че ако те удари, щеше да боли. Надявах се да не се налага да изпробвам теорията си на практика.

Отстъпих така, че да опра гръб в тухлената стена. Рони се премести заедно с мен. Господин Джинсовото яке вече почти се бе изравнил с нас. Държеше отпусната в дясната си ръка деветмилиметрова берета. Виж, тя не беше правена само за нараняване.

Погледнах към Рони, след това към Дебелака, който почти се бе покатерил отгоре ѝ. Погледнах и Джинсовото яке, който пък се намираше кажи-речи до мен. Пак погледнах Рони. Тя съвсем леко ококори очи. Облиза устни, след това отново се зазяпа в Дебелия. Типът с беретата беше мой. Рони получаваше другия. Разпределение на задълженията в най-добър вид.

— Какво искате? — повторих пак.

Мразя да се повтарям.

— Идвате на кратка разходчица с нас, тва е сичко. — Дебелия се усмихна, докато го казваше.

Отвърнах на усмивката му и се извърнах към Джинсовия с неговата домашна берета.

— А ти можеш ли да говориш?

— Мога — отвърна той. Пристъпи още две крачки към мен, но оръжието му беше съвсем спокойно насочено към гърдите ми. — Говоря, при това добре! — и докосна косата ми, нежно, с връхчетата на пръстите си. Беретата буквално беше притисната в мен. Ако дръпнеше спусъка, край на всичко. Мътночерното дуло на пистолета ставаше все по-голямо. Илюзия, но колкото по-дълго се взираше в някое оръжие, толкова по-важно ви се струва то. Особено, ако сте от погрешната страна...

— Стига глупости, Сеймор — намеси се Дебелия. — Не я бараш и не можем да я убием, такива са правилата.

— Мамка му, Пит!

Пит, или Дебелака, отвърна:

— Можеш да вземеш русата. Никой не е казал, че с нея не можем да се забавляваме.

Не погледнах към Рони. Взирах се в Сеймор. Трябваше да бъда готова, ако ми се разкрие възможност. За което нямаше да си помогна,

ако проверя как понася приятелката ми идеята, че ѝ предстои изнасилване. Хич.

— Фалическата сила, Рони! Всичко се свежда до половите жлези... — казах.

Сеймор се намръщи.

— Това пък какво значи, мамка му?

— Значи, Сеймор, че те смятам за глупак и че мозъкът ти е в топките — усмихнах се приятно, докато го казвах.

Той ме удари с опакото на ръката си, здравата. Олюлях се, но не паднах. Оръжието му все още бе стабилно и не трепна. По дяволите. Той изръмжа гърлено и ме цапардоса с юмрук. Паднах. За миг останах да лежа на ръбестия тротоар, вслушана в плисъка на кръвта в ушите ми. От шамара бузата ми изтръпна. От удара с юмрук ме заболя.

На всичкото отгоре получих и ритник в ребрата.

— Остави я на мира! — изпищя Рони.

Лежах по корем и се преструвах, че ме боли. Не беше трудно. Опипвах джоба си. Сеймор размахваше беретата в лицето на Рони. Тя пък му крещеше. Пит беше сграбчил приятелката ми за ръцете и се опитваше да я удържи. Положението се изплъзваше от контрол. Страхотно.

Втренчих се нагоре в краката на Сеймор и се напънах да се надигна на колене. Заврях деринджъра в слабините му. Той застина и сведе поглед към мен.

— Не мърдай, иначе ще ти сервирам топките на чиния — осведомих го.

Рони заби лакът в слънчевия сплит на Дебелия. Той се поприведе, притискайки стомаха си с ръце. Тя се изплъзна и го ритна с коляно във физиономията. От носа му бликна кръв и той се олюля назад. Детективката го халоса отстрани по главата, влагайки цялата сила на рамото и торса си в удара. Гадината падна. Приятелката ми вече държеше пистолета му в ръка.

Преборих се с желанието да извикам: „Давай, Рони!“, защото не ми прозвуча достатъчно добре. После щяхме да се поздравяваме с успеха.

— Кажи на приятелчето си да не мърда, Сеймор, иначе дърпам спусъка!

Той преглътна достатъчно шумно да го чуя.

— Не мърдай, Пит, ясно?

Пит само ни зяпаше.

— Рони, моля те, вземи пистолета на Сеймор. Благодаря!

Все още бях коленичила на чакъла, с деринджър притиснат в слабините на мъжа. Той остави Рони да му вземе оръжието, без да се дърпа. Умен човек.

— Готова съм с този, Анита — обади се детективката.

Не погледнах към нея. Тя си знаеше работата. Аз също.

— Сеймор, това е 38-ми калибър спешъл, два изстрела. Може да се зарежда с различни муниции, 22-ри, 44-ти или .357 магнум. — Това беше лъжа, нова олекотена версия не можеше да поема нищо по-едро от 38-ми, но се обзалагах, че Сеймор не може да направи разлика. — Четирийсет и четвърти или .357-ицата и може да си целунеш семейните ценности за сбогом. Ако е двайтсет и втори, може и просто много много да те заболи... Както казва един мой любимец: „Чувствате ли се късметлия днес?“.

— Какво искате, да му се не види, к'во искате? Гласът му бе висок и писклив от страх.

— Кой ви нае да ни преследвате?

Той поклати глава:

— Не, човече, ще ни убие!

— Триста петдесет и седмицата магнум прави шибано големи дупки, Сеймор!

— Не й казвай нищо! — обади се Пит.

— Ако си отвори още веднъж устата, Рони, гръмни го в коляното! — наредих.

— С удоволствие! — съгласи се Рони. Чудех се дали наистина ще го стори. Чудех се дали трябваше да й казвам да го прави. По-добре да не задълбаваме.

— Говори веднага, Сеймор, иначе дърпам спусъка! — натиснах пистолета малко по-навътре. Сигурно дори само това болеше адски. Той видимо се помъчи да се надигне на пръсти.

— Божке, моля те, недей!

— Кой ви нае?

— Бруно.

— Ти си задник, Сеймор! — обади се Пит. — Той ще ни убие!

— Рони, моля те, гръмни го — казах.

— Поръча капачката на коляното, нали?

— Аха.

— А дали да не е лакътят? — поинтересува се тя.

— Ти си избери — съгласих се.

— Вие сте луди! — възкликна Сеймор.

— Аха — потвърдих. — Не го забравяй. Та какво точно ти каза Бруно?

— Каза да ви заведем в някаква сграда до Гранд, на „Уошингтън“. Каза да ви доведем и двете, но че можем да нараним русата, за да те накараме да тръгнеш.

— Я ми дай адреса — наредих.

Сеймор го продиктува. Мисля, че щеше да ми каже и тайната съставка на магическия сос, ако го бях попитала.

— Ако отидете там, Бруно ще знае, че сме ви казали — обади се Пит.

— Рони? — намекнах.

— И да ме гръмнеш, пичке, все едно. Ако идете там, или пратите полицията, ние сме мъртви.

Погледнах към Пит. Стори ми се съвсем искрен. Те бяха лоши типове, но...

— Добре де, няма да им се стоварим на главите.

— И няма да викаме ченгетата? — поинтересува се Рони.

— Не ако го направим, все едно сме ги убили на място. А не се налага да го правим, нали, Сеймор?

— Не, не!

— Колко ви плати сладкият Бруно?

— Четиристотин на глава.

— Не е било достатъчно — установих.

— Вече знам.

— Сега, Сеймор, аз ще се изправа и ще оставя топките ти там, където им е мястото. Не се доближавай повече до мен или до Рони, иначе ще кажа на Бруно, че си го предал.

— Той ще ни убие, човече. Ще ни убие бавно!

— Точно така, Сеймор. Нека просто се престорим, че всичко това изобщо не се е случвало, става ли?

Той закима трескаво.

— Теб това устройва ли те, Пит? — попитах.

— Не съм кретен. Бруно ще ни извади сърцата и ще ни ги натъпче в гърлата. Няма да проговорим — стори ми се отвратен.

Изправих се и внимателно се отдръпнах от Сеймор. Рони прикриваше Пит с беретата — чисто и стабилно. Двайсет и две калибровият бе пъхнат в ластика на шортите й.

— Махайте се оттук! — казах.

Сеймор беше пребледнял и по лицето му се стичаше ледена пот.

— Може ли да си получа пистолета? — май не беше от умните типове.

— Не ми хитрувай! — заявих.

Пит се изправи. Кръвта под носа му бе започнала да се съсирва.

— Хайде, Сеймор, да си обираме крушите!

Те тръгнаха по улицата. Сеймор се беше привел, сякаш се бореше с желанието да стисне с ръка оборудването си.

Рони изпусна дълбока въздишка и се облегна на стената. Все още стискаше пистолета в дясната си ръка. Промърмори:

— Мили Боже!

— Аха — съгласих се.

Тя пипна лицето ми там, където Сеймор ме беше ударил. Болеше. Простенах.

— Боли ли много? — поинтересува се приятелката ми.

— Не — отвърнах. Всъщност имах чувството, че половината ми физиономия е станала на гигантска синина, но нямаше да ме заболи по-малко, ако го опишех на глас.

— Ще ходим ли на мястото, където искаха да ни заведат?

— Не.

— Защо не?

— Знам кой е Бруно и кой му дава заповедите. Знам и защо се опитаха да ме отвлекат. Какво ново ще науча, че да си струва два живота?

Рони се замисли за малко.

— Предполагам, че си права. Но нима няма да съобщиш на полицията за нападението?

— Че защо? Аз съм добре, ти също. Сеймор и Пит няма да се върнат.

Тя сви рамене.

— Нали не искаше наистина да му гръмна капачката, а? Искам да кажа, играехме си на доброто и лошото ченге, нали? — приятелката ми ме погледна твърдо, докато задаваше въпроса си и сивите ѝ очи бяха откровени и твърди.

Отклоних очи.

— Нека повървим до вкъщи. Нещо не ми се тича вече.

— И на мен!

Тръгнахме полека по улицата. Рони извади тениската си от шортите и пхна беретата в колана. Другия пистолет криво-ляво прикри с длан. Така не изглеждаха особено забележими.

— Преструвахме се, нали? Че сме корави?

Истината ли искаше?

— Не знам.

— Анита!

— Не знам, това е истината.

— Не бих могла да го застрелям само за да му затворя устата!

— Значи е добре, че не ти се наложи, нали?

— Ама ти сериозно ли щеше да дръпнеш спусъка срещу онзи?

Някъде в далечината запя кардиналче. Песента му изпълни застоялата жегата и сякаш ѝ вдъхна прохлада.

— Отговори ми, Анита! Наистина ли щеше да дръпнеш спусъка?

— Да.

— Да? — В тона ѝ ясно прозвуча изненада.

— Да.

— По дяволите! — повървахме в мълчание няколко минути, преди Рони да попита: — С какво си заредила пистолета днес?

— Трийсет и осми.

— Вероятно щеше да го убиеш.

— Вероятно — съгласих се.

Видях я как ме гледа с ъгълчето на окото си, докато се прибирахме. И преди бях виждала такова изражение. Смес от ужас и обожание. Просто досега не се бе изписвало на лицето на мой приятел. Заболя ме. Но все пак отидохме да вечеряме в „Дъщерята на Мюлер“ в стария Сейнт Чарлз. Обстановката беше страхотна. Храната — великолепна. Както винаги.

Говорихме си и се посмяхме, и си прекарахме чудесно. И двете не споменахме случилото се този следобед. Преструвай се достатъчно

упорито и може би дразнителят ще изчезне.

В десет и половина същата вечер слязох в квартала на вампирите. Тъмносиня поло блуза, джинси, червен шлифер. Шлиферът скриваше презраменния кобур с браунинга „Хай Пауър“. Потта се стичаше на ручей под мишниците ми, но по-добре така, отколкото да не нося пистолет.

Следобедното забавление беше преминало успешно, но отчасти бе въпрос на късмет. И на това, че Сеймор си изтърва нервите. И на това, че можех да понеса удара и да продължа да функционирам. С помощта на лед овладях подуването, но лявата страна на лицето ми беше подпухнала и червена, сякаш изпод кожата се напъваше да изпълни някакъв плод. Все още нямаше синина.

„Усмивнатият труп“ беше сред най-новите клубове в Квартала. Вампирите са секси. Признавам им го. Но смешни? Не мисля. Очевидно оставах малцинство. Пред клуба се беше проточила опашка чак до съседната пресечка.

Не ми беше хрумнало, че ще ми трябва билет или резервация, или изобщо някакъв начин за влизане. Но пък, хей, нали познавах шефа? Извървах цялата опашка до гишето за билети. Чакащите бяха най-вече младежи. Жените носеха рокли, мъжете — основно спортни дрехи, тук-там се забелязваше по някой костюм. Приказваха си с възбудени гласове, мнозина се държаха за ръце или се прегръщаха. Двойки на среща. Спомням си аз срещите. Просто бе минало известно време. Може би, ако не газех всеки ден до кръста в алигатори, щях по-често да ходя на срещи. Евентуално.

Напъхах се пред някаква четворка на двойна среща.

— Хей! — подвикна единият от мъжете.

— Извинете — отвърнах.

Жената зад гишето за билети ми се намръщи.

— Не можете просто да се пререждате, госпожо.

Госпожо ли?

— Не искам да си купувам билет. Не искам да гледам шоуто. По идея имам среща с Жан-Клод тук. Това е всичко.

— Ами, не мисля... Откъде да знам, че не сте репортерка?

Репортерка ли? Поех си дълбоко дъх.

— Обадете се на Жан-Клод и му кажете, че Анита е тук. Става ли?

Жената продължаваше да ми се мръщи.

— Вижте какво, просто се обадете на Жан-Клод. Ако съм нагла репортерка, той ще се разправя с мен. Ако съм онази, която твърдя, ще бъде доволен, че сте му звъннали. Няма как да загубите.

— Ами, не знам...

Преборих се с желанието да се разкрещя на билетопродавачката. Вероятно нямаше да помогне. Вероятно. Повторих:

— Просто се обадете на Жан-Клод, ако обичате!

Може би заради, „ако обичате“, жената завъртя стола си и отвори горната половина на вратата в задната част на будката си. Малка кабинка. Не чух какво каза, но отново се обърна.

— Добре, управителят казва, че можете да влезете.

— Страхотно, благодаря! — изкачих се по стъпалата.

Всички на опашката ме гледаха гневно. Усещах как прегарят гърба ми с поглед. Но са ме гледали гневно експерти, така че бях спокойна и не трепнах. Хората не обичат да ги пререждат.

Вътрешността на заведението тънеше в сумрак, както е присъщо на клубовете. Някакъв тип точно зад вратата каза:

— Билетчето, моля!

Втренчих се в него. Носеше бяха тениска с надпис: „Усмивнатият труп, истински писък“. На гърдите му в големи размери бе нарисувана карикатура на вампир със зинала уста. Типът беше едър и мускулист, и все едно имаше татуирано на челото „Бияч“. Повтори:

— Билетчето, моля!

Първо билетопродавачката, а сега и билетаджията?

— Управителят е казал, че мога да вляза и да се видя с Жан-Клод — заявих.

— Уили — подвикна проверяващият билетчетата — ти ли я пусна?

Обърнах се и ей ти го на Уили Маккой. Ухилих се, щом го видях. Радвах се да го видя. Това ме изненада. Обикновено не се радвам чак

толкова на срещи с мъртъвци.

Уили е нисък, слаб, с черна коса, зализана на челото. В сумрака нямаше как да отгатна цвета на костюма му, но ми изглеждаше като мътно доматеночервено. Ризата му беше бяла, в комплекта влизаше и широка, яркозелена вратовръзка. Наложих се да погледна по-внимателно, за да се уверя, но да — на вратовръзката имаше луминесцентна танцьорка на хула... Беше най-изящно подобреният кат дрехи, който съм виждала Уили да носи.

Той се ухили, показвайки щедро зъбите си.

— Анита, радвам са да те вида!

Кимнах:

— И аз се радвам, Уили!

— Наистина ли?

— Аха.

Той се ухили още по-широко. Кучешките му зъби заблестяха в сумрака. Не беше минала и година от смъртта му.

— Откога си управител тук? — попитах.

— Къмто две седмици.

— Моите поздравления!

Той се приближи до мен. Аз отстъпих. Инстинктивно. Нищо лично, но вампирът си е вампир. Не бива да си близо до него. Уили още беше пресен, но все пак беше способен да хипнотизира с поглед. Добре де, може би пресен като Уили вампир не би могъл наистина да ме грабне с очи, но старите навици умират трудно.

Усмивката на Маккой повяхна. В очите му проблесна искрица — болка, може би? Той понижи глас, но спря да се опитва да ме приближава. Като мъртвец се учеше по-бързо, отколкото някога приживе.

— Благодарение на помощта ти онзи път, ние с шефа наистина се разбираме добре.

Прозвуча точно като в старите гангстерски филми, но — такъв си е Уили.

— Радвам се, че Жан-Клод се отнася добре с теб.

— О, аха — кимна вампирът, — това е най-хубавата работа, която някога съм имал. И шефът не е... — той размаха ръце насам-натам. — Знаеш кво имам напредвид.

Кимнах. Знаех. Можех колкото си искам да се цупя и фръцкам относно Жан-Клод, но в сравнение с повечето Господари той беше мил като котенце. Голямо, опасно, хищно котенце, но все пак — определено подобрение...

— Точно в тоз момент шефът е зает — добави Уили. — Каза, че ако наминеш рано, тебе да ти дам маса близо до сцената.

Страхотно. На глас попитах:

— И кога ще се появи Жан-Клод?

Управителят сви рамене:

— Ни знам с точност.

Кимнах:

— Добре, ще го почакам известно време.

Уили се ухили и ми показва зъбите си:

— Искаш ли да река на Жан-Клод да се разбърза?

— Сериозно ли го казваш?

Той се намръщи, сякаш бе глътнал муха.

— По дяволите, не.

— Не ругай! Ако ми писне да чакам, лично ще му го съобщя.

Уили ме погледна един вид крадешком.

— Наистина ще му го кажеш, така ли?

— Ахъм.

Той просто поклати глава и ме поведе между малките кръгли масички. Всички до една бяха заети. Посетителите се смееха, пъшкаха, пиеха, държах се за ръце... Направо е замайващо усещането да те обгражда тълпящ се, потен живот.

Погледнах към Уили. Дали и той го чувстваше? Дали топлатата преса на човешките тела караше стомаха му да се свива от глад? Дали се прибираше вкъщи след работа и сънуваше как се врязва в тази шумна, креслива тълпа? Почти го попитах, но харесвах Уили поне дотолкова, доколкото е възможно да харесам вампир. Не исках да знам, ако отговорът на въпроса ми беше „да“.

На един ред от сцената имаше празна маса. На нея стоеше голямо, бяло, сгънато картонено чудо с надпис: „Резервирано“. Уили се помъчи да ми държи стола, но му махнах да се дръпне. Не заради свободата и женските права. Просто никога не съм разбираала какво се предполага да правя, докато мъжът ръчка стола под мен. Дали сядам и го гледам как се напъва да избуца стола и мен с него? Притеснителна

работа. Обикновено се правя, че сядам и накрая ме удрят със седалката под коленете. Да върви на майната си.

— Ша искаш ли по питие докато чакаш? — попита Уили.

— Може ли една кола?

— Нищо по-силничко?

Поклатих глава.

Уили тръгна между масите и посетителите. На сцената стоеше жилав мъж с къса, тъмна коса. Слабоват и с почти черепоподобно лице, но определено беше човек. Самият му външен вид беше извънредно смешен, досущ дългорък и дългокрак клоун. До него, вирайки се сяпа в тълпата, стоеше едно зомби.

Светлите му очи все още бяха ясни и човешки на вид, но не примигваше. Познатият ми застинал поглед се рееше над публиката. Посетителите слушаха шегите с половин ухо. Повечето погледи бяха залепнали за изправения мъртвец. Той се беше разложил точно колкото да изглежда страховито, но дори и на един ред от него не се долавяше миризма. Хубав номер, ако си способен да го извъртиш.

— Ърни тука е най-добрият съквартирант, дето съм имал — заяви комикът. — Не яде много, не приказва докато ти окапят ушите, не влачи сладки мацки вкъщи и не ме заключва, докато си изкарва добре с тях...

Нервен смях от страна на публиката. Погледите са залепнали за сладура Ърни.

— Макар че в хладилника имах развалено свинско. На Ърни много му хареса.

Зомбито се извърна бавно, почти мъчително, и погледна комика. Погледът на мъжа го стрелна и отново се върна към публиката, със съответната усмивка. Зомбито продължаваше да се вира в мъчителя си. Това явно не се хареса на господаря му. Не го виня. Дори мъртвите не обичат да са солта на шегичката.

Пък и майтапите не бяха особено смешни. Номерът разчиташе на новостта си. Зомби в ролята на декор. Доста изобретателно, но и доста извратено.

Уили се върна с моята кола. Управителят обслужва масата ми, уха-леле. Разбира се, резервираното място беше и доста добро. Вампирът постави пиетието на една от онези безполезни хартиени салфетчици.

— Наздраве — каза. Обърна се да си тръгне, но го бутнах по ръката. Прииска ми се да не съм го докосвала.

Ръката му беше достатъчно плътна и съвсем истинска. Но оставаш с чувството, че си пипнал дърво. Беше мъртва. Не знам как другояче да го опиша. Не се долавяше усещане за движение. Нищо.

Пуснах полека ръката на Уили и вдигнах поглед към него. Благодарение на белезите на Жан-Клод можех да срещам погледа му. В кафявите му очи забелязах нещо като мъка.

Внезапно чух сърцебиенето в ушите си и се наложи да преглътна, за да успокоя собствения си пулс. Мамка му. Вече исках Уили да се разкара. Обърнах глава встрани и изцяло се съсредоточих върху чашата си. Той си тръгна. Не го чух как се отдалечава — може би просто заради избухналия смях.

Уили Маккой беше единственият вампир, когото съм познавала и преди да умре. Помня го приживе. Беше дребна риба. Хлапе за поръчки на едрите риби. Може би е смятал, че ако се превърне във вампир, ще стане голяма риба. Грешка. Сега представляваше просто малка немъртва рибка. Жан-Клод или някой друг като него щяха да управляват „живота“ на Уили до края на вечността. Бедният той!

Изтрих в крачолата си дланта, с която го бях докоснала. Исках да забравя допира на тялото му под новия доматеночервен костюм, но не можех. Тялото на Жан-Клод беше различно. Разбира се, Жан-Клод почти би могъл да мине за човек, мътните го взели. Някои от по-старите го умеят. И Уили щеше да се научи. Господ да му е на помощ!

— Зомбитата са по-добри от кучетата. Ще ти донесат чехлите и нямат нужда от разходки. Ърни даже седи в краката ми и се моли, ако му наредя.

Публиката се разсмя. Не бяха сигурни защо. И смехът не беше от онзи, искрения. По-скоро оглушителна шокова вълна. Смях от типа „не мога да повярвам, че оня го каза“.

Зомбито бе тръгнало към комика с нещо като забавено трепкане. Разлагащите се ръце посегнаха напред и стомахът ме сви. Спомен от снощи. Зомбитата почти винаги нападат като просто се пресягат. Точно като във филмите.

Комикът явно не забелязваше настояването на Ърни, че му стига толкова. Ако зомбито е вдигнато просто ей-така, без никакви конкретни заповеди, обикновено се връща към нормалната си същност.

Добрият човек си остава добър, докато мозъкът му изгние и го лиши от личност. Повечето зомбита не биха убили без заповед, но от време на време вадиш късметлийската карта и вдигаш някой, който има кофти наклонности. Комикът явно беше късметлия.

Зомбито вървеше към него като лош вариант на франкенщайновото чудовище. Изпълнителят най-сетне осъзна, че нещо не е наред. Спря наред вица и се ококори. Каза:

— Ърни! — и горе-долу дотам стигна. Разлагащите се ръце се свиха около гърлото му и започнаха да стискат.

В течение на една прелестна секунда почти оставих зомбито да го довърши. Експлоатацията на мъртвите е нещо, срещу което възразявам силно, но все пак... глупостта не води до смъртно наказание. Иначе щяхме да имаме сериозен спад на населението.

Изправих се и огледах клуба, за да се убедя, че това не е част от представлението. Уили изскочи тичешком на сцената. Стисна зомбито за кръста и го дръпна, вдигайки във въздуха далече по-високото тяло, но хватката на тварта продължаваше да се стяга.

С тихо хриптене комикът падна на колене. Лицето му преминаваше от червено в пурпурно. Публиката се смееше. Те смятаха, че това е част от представлението. Беше далече по-забавно от самия номер.

Пристъпих към сцената и тихо попитах Уили:

— Имаш ли нужда от помощ?

Той ме зяпна, все още залепнал за кръста на зомбито. С изумителна сила като неговата, би могъл да откъсва пръст след пръст от врата на мъжа и вероятно да го спаси. Но супервампирската сила не ти помага, ако не се досетиш как да я използваш. Уили не се беше сетил. Разбира се, зомбито сигурно щеше да смаже гръкляна на човека много преди вампирът да му откопчи пръстите. Може би. По-добре беше да не проверяваме на практика.

Лично аз смятах комика за глупак. Но не можех просто да си стоя и да го гледам как умира. Наистина не можех!

— Спри! — казах. Тихо и само за ушите на зомбито. То спря да стиска, но още държеше здраво. Комикът започваше да омеква. — Пусни го.

Зомбито разхлаби хватката си. Полуприпаднал, мъжът се сгърчи на сцената. Уили се изправи след фанатичното си дърпане на мъртвеца.

Приглади доматеночервения си костюм. Косата му все още бе идеално зализана. Малко свободна борба със зомбита не може да развали скрепена с толкова много гел прическа.

— Благодаря! — прошепна вампирът. След това се изпъчи в цял ръст и заяви: — Изумителният Албърт и неговото домашно зомби, дами и господа!

Публиката леко се колебаеше, но започнаха аплодисменти. Когато Изумителният Албърт се изправи на крака, се разрази истинска буря от ръкопляскане. Той изхъхри в микрофона:

— Ърни смята, че вече е време да се прибираме. Бяхте страхотна публика!

Аплодисментите бяха шумни и искрени.

Комикът напусна сцената. Зомбито остана да ме зяпа. Чакаше — чакаше нова заповед. Не знам как става така, че човек не говори, а зомбитата му се подчиняват. Дори не ми изглежда като магия. Не се усеща гъделичкане по кожата, няма полъх на сила. Аз говоря и зомбитата ме слушат. Аз и Е. Ф. Хютън^[1].

— Върви след Алберт и се подчинявай на заповедите му, докато не ти кажа друго.

Зомбито ме погледа миг-два, после бавно се обърна и се затътри след мъжа. Вече нямаше да му посегне. Не смятах да осветлявам комика, обаче. Нека си мисли, че животът му е в опасност. Нека си мисли, че е време да положи зомбито в гроба. Точно това исках. Вероятно и зомбито го искаше.

Определено не ми се струваше, че Ърни е бил човек, който лесно приема шегичките. Апострофирането е едно, но удушаването на шегаджията е малко пресилено.

Уили ме съпроводи обратно до масата ми. Седнах и отпих от колата си. Той се настани срещу мен. Стори ми се стреснат. Малките му ръце лекичко трепереха. Беше вампир, но все още си оставаше и Уили Маккой. Чудех се колко ли години ще са нужни, за да изчезнат и последните остатъци от личността му. Десет, двайсет... цял век? Колко време бе нужно на чудовището да изяде човека?

Ако отнемеше толкова много, проблемът нямаше да е мой. Нямаше да съм наблизо да присъствам. Честно казано, не исках и да бъда.

— Зомбитата никога не са ми били по вкуса — заяви Уили.

Взирах се в него.

— Страхуваш ли се от тях?

Той ме стрелна с поглед и пак сведе очи към масата.

— Не.

Ухилих му се.

— Страхуваш се от зомбита! Имаш фобия!

Той се наведе напред.

— Не казвай никому! Моля те, не ме издавай! — В очите му забелязах истински страх.

— Че на кого да кажа?

— Знаеш на кого. Поклатих глава.

— Не знам за какво говориш, Уили!

— ГОСПОДАРЯТ.

Каза го цялото с главни букви.

— И защо да споделям с Жан-Клод?

Сега вече той шепнеше. Нов комик се бе качил на сцената, чуваха се смях и шум, но той все пак шепнеше:

— Ти си човешкият му слуга, все едно дали ти харесва или не. Когато говорим с теб, той казва, че говорим и на него.

Вече почти бяхме опрели носове. Лекият полъх на дъха му ухаеше на ментови бонбони. Почти всички вампири миришат на ментови бонбони. Не знам какво са правила, преди те да бъдат изобретени. Предполагам, имали са лош дъх.

— Знаеш, че не съм му човешки слуга.

— Но той иска да бъдеш.

— Това, че Жан-Клод иска нещо си, не означава, че ще го получи — възразих.

— Не знаеш какъв е понякога.

— Струва ми се, че знам...

Уили ме хвана за ръката. Този път не отскочих. Бях твърде заинтересувана от думите му.

— Станал е различен след смъртта на старата Господарка. Много по-силен е, отколкото го познаваш!

Е, това го подозирах и бездруго.

— Тогава защо да не му казвам, че се страхуваш от зомбита?

— Ще го използва, за да ме накаже!

Взирах се в Уили, между нас нямаше и педя разстояние.

— Искаш да кажеш, че измъчва хората, за да ги контролира?

Той кимна.

— Мамка му.

— Нали няма да му кажеш?

— Няма. Обещавам.

Вампирът ми се стори толкова облекчен, че го потупах по ръката. На допир си беше като ръка. Тялото му вече не стоеше твърдо като дърво. Защо? Не знаех, а ако попитах Уили, той сигурно също нямаше да знае. Една от загадките на... смъртта.

— Благодарско!

— Струва ми се, каза, че Жан-Клод е най-милият господар, който си имал.

— Така си е — съгласи се Уили.

Това вече беше страховито признание. Ако мъченията с помощта на най-гадните ти страхове минават за мил подход, колко по-лоша е била Николаос? По дяволите, знаех отговора на този въпрос. Тя беше откачена. Жан-Клод не проявяваше жестокост, просто за да гледа хората как страдат. За неговата жестокост си имаше причини. Кое то беше крачка в правилната посока все пак.

— Требе да бегам. Благодарско за помощта със зомбито! — Уили се изправи.

— Беше много смел, да знаеш — казах.

Той ми се ухили, зъбите му блеснаха в сумрака. Усмивката изчезна от лицето му, сякаш някой бе щракнал копчето.

— Не мога да си позволя да не съм!

Вампирите са до голяма степен като вълчата глутница. Слабаците или ги юркат, или ги унищожават. Не е възможно просто да те прогонят. Уили се катереше по стълбицата. Проявата на слабост би спряла този му възход — че и по-лошо. Често съм се чудила от какво се боят вампирите. Един от тях се страхуваше от зомбита. Ако не бях видяла страха в очите му, щеше да ми се стори смешно.

Комикът на сцената беше вампир. Мъртъв отскоро, с тебеширенобяла кожа и очи като пламтящи дупки в лист хартия. Венците му бяха безкръвни и оголваха кучешки зъби, на които би завидяла всяка немска овчарка. Досега не бях виждала вампир с такъв чудовищен вид. Като че ли всичките полагаха усилия да изглеждат човешки. Не и този.

Бях пропуснала реакцията на публиката към самата му поява, но сега те се смееха. И ако бях сметнала шегите със зомбито за безвкусни, тези бяха още по-лоши. На съседната маса някаква жена се кискаше толкова силно, че по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Отидох в Ню Йорк, страхотен град. Нахвърли ми се банда, но ги нахапах...

Посетителите се държаха за ребрата, сякаш ги болеше.

Аз не схванах майтапа. Наистина не беше смешно! Оглеждах тълпата и открих, че всички зяпат сцената. Взираха се в изпълнителя с безпомощната целеустременост на омаяните.

Той използваше номера на ума. Бях виждала как само с концентрацията си вампирите съблазняват, заплашват, ужасяват. Но досега не бях чувала да предизвикват смях. Е, този тук насилваше зрителите да се смеят.

Това не беше най-лошата употреба на вампирски сили, която съм виждала. Поне не се опитваше да ги нарани. А и тази масова хипноза беше безвредна, временна. Но беше погрешна. Масовият контрол на съзнанието е едно от най-страховитите неща, които повечето хора не знаят, че са по силите на вампирите.

Аз знаех — и не ми хареса. Вампирът беше мъртвец отскоро и дори преди белезите на Жан-Клод не би успял да ме докосне. Съживителството дава частичен имунитет срещу вампирите. Кое то беше една от причините толкова често да ставаме убийци на вампири. Тъй да се каже, имаме преднина от самото начало.

Бях звъннала на Чарлз преди да дойда, но все още не го забелязвах. А не е лесно да не го видиш в тълпа, той е малко като Годзила, пресичаща Токио. Къде ли беше? И кога щеше да е готов Жан-Клод да ме приеме? Вече минаваше единадесет. Страшен номер — първо ме насилва за среща и после ме кара да го чакам. Беше такъв арогантен кучи син!

Чарлз изникна през люлеещите се врати, които водеха към кухнята. Крачеше между масите, на път към изхода. Клатеше глава и мърмореше нещо на дребния азиатец, комуто се налагаше да подтичва, за да върви наравно с него.

Махнах с ръка и Чарлз сви към мен. Вече чувах как дребният тип спори:

— Мойта кухня е много добра, чиста.

Колегата ми изрѣмжа нещо, което не успях да разгадая. Омаяната публика беше извън сметките. Можеше да гръмнем салют с двадесет и едно оръдия и те нямаше да трепнат. Докато не свърши вампирът-комик, те нямаше да чуят нищо друго.

— Какъв си ти бе, от проклетото министерство на здравето ли? — попита по-дребният тип. Беше облечен в типичните за готвач дрехи. Имаше и голяма бухнала шапка, която мачкаше в ръце. Тъмните му, дръпнати очи блестяха от гняв.

Чарлз е висок само метър и осемдесет и пет, но изглежда по-едър. Тялото му е като огромен скален къс от широките рамене чак до краката. Сякаш няма талия. Прилича на подвижна планина. Огромен. Тъмнокафявите му очи са почти със същия цвят като кожата му. Прелестно черна. Дланите му са достатъчно големи, за да ми скрият лицето.

До него азиатецът-готвач приличаше на ядосано паленце. Сграбчи Чарлз за ръката. Не знам какво си мислеше, че ще постигне, но съживителят се закова на място. Втрени се в досадната хватка и каза много любезно, с почти болезнено басов глас:

— Не ме докосвай!

Готвачът свали длан, сякаш се беше опарил. Отстъпи крачка назад. Чарлз го възнаграждаваше само с част от „излъчването“ си. Цялата доза се славеше с това, че отпраща потенциалния нападател с писъци за помощ. Но и малка част от порцията бе напълно достатъчна като за един раздразнен готвач.

Когато заговори, азиатецът използваше спокоен и разумен тон:

— Кухнята ми е чиста.

Чарлз поклати глава:

— Не може да държиш зомбита там, където се приготвя храната. Незаконно е. Здравните наредби забраняват да има трупове близо до храна.

— Асистентът ми е вампир! Той е труп.

Чарлз забели очи към мен. Симпатизирах му. И аз съм водила същия разговор с неколцина готвачи.

— Вампирите вече не се смятат законно за мъртъвци, господин Ким. Но зомбитата са.

— Не разбирам защо!

— Зомбитата гният и могат да разнасят болести също като всеки един нормален труп. Това, че ходят и говорят не значи, че не са преносители на болести.

— Аз не...

— Или си дръж зомбитата далече от кухнята, или ще затворим заведението. Това разбираш ли го?

— И ще се наложи да обясняваш на собственика защо бизнесът му не изкарва пари — допълних, усмихвайки се и на двамата.

Готвачът пребледня леко. Брей, какво чудо!

— Аз... аз разбирам. Ще бъдат взети мерки.

— Добре — кимна Чарлз.

Готвачът ме стрелна с ужасен поглед и след това започна да си проправя път обратно към кухнята. Забавно как Жан-Клод започваше да плаши толкова много хора. Беше един от най-цивилизованите вампири, преди да стане главен кръвопиец. Властта развращава.

Чарлз седна срещу мен. Изглеждаше прекалено голям за масата.

— Получих съобщението ти. Какво става?

— Нуждая се от ескорт до Тендърлоин.

Трудно е да познаеш кога Чарлз се изчервява, но той се размърда на стола си.

— И защо изобщо ти е притрябвало да ходиш там?

— Трябва да издиря един човек, който работи в онзи квартал.

— Кого?

— Една проститутка — обясних.

Чарлз се размърда отново. Все едно гледаш планина, на която ѝ е неудобно...

— На Каролин хич няма да ѝ хареса...

— Не ѝ казвай — посъветвах го.

— Ние с Каролин не се лъжем един друг за нищо.

Преборих се да запазя неутралното си изражение.

Ако Чарлз иска да обяснява на жена си всяко свое движение, значи сам си го е избрал. Не беше задължително да оставя Каролин да го контролира. Сам е направил този избор. Но на мен ми изглеждаше, все едно друг ти мие зъбите.

— Просто ѝ кажи, че имаш допълнителна съживителска работа. Тя няма да пита за подробности!

Каролин смяташе, че работата ни е гадна. Да обезглавяваш пилета, да вдигаш зомбита... колко примитивно.

— И защо трябва да търсиш тази проститутка?

Пренебрегнах въпроса и отговорих на друг. Колкото по-малко Чарлз знаеше за Харолд Гейнър, толкова по-малко опасност го заплашваше.

— Просто ми трябва човек със заплашителен вид. Не искам да стрелям по някой нещастен помияр, само защото ми е посегнал. Ясно?

Чарлз кимна.

— Ще дойда. Поласкан съм, че се сети за мен!

Усмихнах му се окуражително. Всъщност имах Мани за далече по-страховит и далече по-добро подкрепление. Но и той беше като мен. Не изглеждаше опасен. Чарлз — напротив. А тази вечер се нуждаех от добър блъф, не от огнева мощ.

Погледнах си часовника. Беше почти полунощ. Жан-Клод ме караше да го чакам вече час. Огледах се и забелязах Уили. Той веднага тръгна към мен. Щях да се опитам да използвам тази сила само за добро.

Той се наведе ниско, но не твърде ниско. Погледна към Чарлз, поздрави го с кимване. Колегата ми също кимна. Господин Стоик.

— Какво щеш? — попита Уили.

— Жан-Клод готов ли е да ме приеме или не?

— Аха, тамън идвах да те взема. Не знаех, че очакваш компания тази вечер — той пак погледна към Чарлз.

— Това е мой колега.

— Вдигач на зомби? — поинтересува се Уили.

Чарлз се обади:

— Да.

Тъмното му лице бе безразлично. Погледът му — доста заплашителен.

Уили явно остана впечатлен. Кимна.

— Убаво, имате начи зомби работа след като се видиш с Жан-Клод?

— Аха — отвърнах. Изправих се и тихичко заговорих на Чарлз, макар че беше твърде вероятно Уили да ни подслуша. Дори и пресните мъртъвци имат по-добър слух от повечето кучета. — Ще побързам, доколкото е възможно!

— Добре — съгласи се той. — Но скоро ще трябва да се прибирам!

Разбирах го. Каишката му беше възкъса. По негова собствена вина, но май притесняваше мен повече, отколкото самия Чарлз. Може би това е една от причините да не съм омъжена. Не си падам по компромисите.

[1] Има се предвид популярното рекламno мото: „Когато Е.Ф.Хютън говори, хората слушат“, използвано от брокерската къща „Е.Ф.Хютън и Ко“ — Бел. пр. ↑

Уили ме поведе през някаква врата и по къс коридор. Веднага щом вратата хлопна зад нас, звуците заглъхнаха, далечни като сън. Лампите ми се сториха ярки след сумрака в клуба. Примигнах. На ярката светлина Уили изглеждаше розовобузест, не съвсем жив, но със здравословен като за мъртвец тен. Беше похапнал тази нощ... нещо. Или някого. Може би човек-доброволец, може би животно. Може би.

Табелката на първата врата отляво гласеше: „Управител“. Кабинетът на Уили? Брей.

Вампирът отвори и ме набути вътре. Той самият не влезе в кабинета. Стрелна с поглед бюрото, след това отстъпи назад и хлопна вратата.

Мокетът на пода беше светлобежов, стените — с цвят на яйчена черупка. До отсрещната стена бе опряно голямо, лакирано черно бюро. От плота му сякаш израстваше лъскава черна лампа. Нямаше нито листове, нито папки, само Жан-Клод седеше зад него.

Дългите му бледи ръце бяха скръстени на плота. Леко вълнистата черна коса, сините като полунощно небе очи, бялата риза със странните ѝ маншети... Седнал там, изглеждаше съвършен — съвършено неподвижен като в картина. Красив като мокър сън, но не и истински. Само изглеждаше съвършен. Аз обаче знаех истината.

До лявата стена бяха подредени два кафяви метални картотечни шкафа. До тях се ширеше кожен диван. Над него бе окачена голяма маслена картина. Представляваше сцена от Сейнт Луис през 18-ти век. Заселниците се спускат по реката със салове. Слънчевата светлина се стича с есенно изобилие. Дечица търчат и играят. Картината изобщо не подходждаше на помещението.

— Картината твоя ли е? — попитах.

Жан-Клод кимна леко.

— Познавал ли си художника?

Той се усмихна — нито следа от зъби, просто прелестно движение на устните. Ако съществуваше вампирско списание, Жан-

Клод щеше да е винаги на корицата.

— Бюрото и диванът не подхождат на декора — отбелязах.

— В момента преобзавеждам — уточни той. Просто си седеше и ме гледаше.

— Ти поиска тази среща, Жан-Клод. Да се хващаме за работа!

— Толкова ли бързаш? — Той заговори по-ниско, досущ погалване на животинска козина по гола кожа.

— Да, бързам. Така че карай по същество. Какво искаш?

Усмивката му леко се разшири. Той наистина сведе очи за миг. Изглеждаше почти лукав.

— Ти си мой човешки слуга, Анита. Използваше името ми. Лош знак.

— Не — възразих. — Не съм.

— Носиш два мои белега, остават още два... — лицето му все още бе приятно на вид, сладко. Но изражението не подхождаше на това, което казваше.

— Е, и?

Той въздъхна:

— Анита... — спря насред изречението и се изправи. Заобиколи бюрото. — Знаеш ли какво означава да си Господар на града? — облегна се на плота полуприседнал. Ризата му се разтвори, разкривайки бледите му гърди. Едното зърно надничаше през отвора — малко, светло и твърдо. Кръстообразният белег беше истинска обида за това бледо съвършенство.

Взирах се в голите му гърди. Колко притеснително. Срецнах погледа му и успях да не се изчервя. Точка за мен.

— Има и други ползи от това да си мой човешки слуга, *ma petite*!

Зениците му сякаш запълваха целите очи, черни и задавящо дълбоки. Поклатих глава.

— Не.

— Не ме лъжи, *ma petite*, мога да усетя копнежа ти! — той облиза устни. — Мога да го вкуся!

Страхотно, направо велико. Как се спори с някой, който може да почувства каквото чувстваш и ти? Отговор: не спориш, а се съгласяваш.

— Добре де, желая те. Това прави ли те щастлив?

Той се усмихна.

— Да!

Една дума, а сякаш прелетя право през мозъка ми, шепнейки неща, които не беше казал. Шепоти в мрака.

— Е, аз искам да имам доста мъже, но това не означава, че ще спя с тях.

Лицето му направо хлътна, очите му заприличаха на езера с мъртво течение.

— Обикновената похот се побеждава лесно — съгласи се той. Изправи се с плавно движение. — Но нашата не е обикновена, *ma petite*. И не е похот, а желание! — пристъпи към мен, протегнал бледата си ръка. Сърцето ми подскачаше в гърлото. Не от страх. Не мисля, че беше и номер на ума. Усещането бе истинско. Копнеж, както го бе нарекъл — може и така да беше. Страст.

— Недей — прошепнах дрезгаво.

Той, разбира се, не спря. Плъзна пръсти по бузата ми, докосваше ме едва-едва. Допир на кожа до кожа. Отстъпих назад, насилих се да поема дълбоко и треперливо дъх. Можех да се държа колкото си нехладнокръвно искам, той и бездруго щеше да усети неудобството ми. Нямаше смисъл да се преструвам.

Там, където ме бе докоснал, долавях нещо като остатъчно усещане. Гледах в пода, докато казвах:

— Оценявам възможните странични ползи, Жан-Клод, наистина. Но не мога. Не искам... — срещнах погледа му.

Изражението му бе ужасно каменно. Нищо. Лицето бе същото като преди миг, но сякаш от него бе изчезнала някаква искрица човечност, живот.

Пулсът ми отново се ускори. Нямаше нищо общо със секса. Страх. Имаше твърде много общо със страха.

— Както желаяш, моя малка съживителке. Независимо дали сме любовници или не, това не променя връзката ти с мен. Ти си мой човешки слуга.

— Не съм — възразих.

— Ти си моя, Анита! Доброволно или не, ти си моя.

— Виж, Жан-Клод, ето тук ме губиш. Първо се опитваш да ме съблазниш, което си има приятните моменти. Но когато това не сработва, преминаваш към заплахи.

— Това не е заплаха, *ma petite*! Това е истината.

— Не, не е. И спри да ме наричаш с това шибано *ma petite*!

При тези ми думи той се усмихна.

Не исках да се забавлява за моя сметка. Гневът замени страха като бърза, топла вълна. Харесвам гнева. Прави ме смела — и глупава.

— Да ти го начукам!

— Да, вече ти предложих! — гласът му накара възела в стомаха ми да се свие.

Усетих прилива на горещина, когато се изчервих.

— Проклет да си, Жан-Клод, проклет да си!

— Трябва да поговорим, *ma petite*! Любовници или не, слуга или не, трябва да поговорим!

— Ами говори. Не разполагам с цялата нощ!

Той въздъхна:

— Не ме улесняваш!

— Ако искаше нещо лесно, да си беше избрал някой друг.

Той кимна.

— Самата истина. Моля, седни! — и се облегна отново на бюрото, скръствайки ръце на гърдите си.

— Нямам чак толкова много време — напомних му.

Вампирът се намръщи леко:

— Смятах, че си се съгласила да поговорим, *ma petite*!

— Споразумяхме се за среща в единадесет. Ти похаби цял час, не аз.

Усмивката му бе почти горчива:

— Добре тогава. Ще прибегна до... съкратената версия.

Кимнах:

— Това ме устройва.

— Аз съм новият Господар на града. Но, докато Николаос беше жива, ми се налагаше да крия силите си, за да оцелея. Справих се твърде добре. Мнозина смятат, че не съм достатъчно силен, за да заемам поста на Господар. Предизвикват ме. Едно от нещата, които използват срещу мен, си ти самата.

— Как така?

— Заради неподчинението ти. Не мога дори да управлявам собствения си човешки слуга. Как тогава бих могъл да властвам над всички вампири в града и околностите?

— Какво точно искаш от мен?

Жан-Клод се усмихна — широко и искрено, оголвайки зъби:

— Искам да бъдеш мой човешки слуга.

— Не и в този живот, Жан-Клод!

— Мога да ти нанеса третия белег и насила, Анита!

Не ме заплашваше — каза го просто, за да уточни положението.

— Предпочитам да умра, отколкото да ти бъда човешки слуга.

Вампирите повелители могат да надушват истината. Той щеше да долови, че наистина го мисля.

— Защо?

Отворих уста в опит да обясня, но не казах нищо. Той нямаше да ме разбере. Стояхме на две крачки един от друг, но все едно се намирахме на километри разстояние. Няколко километра, при това разделени с мрачна бездна. Нямаше как да прехвърлим мост над тази пропаст. Той беше ходещ труп. Каквото и да е представлявал като жив човек, вече не съществуваше. Той беше Господар на града и това дори не го доближаваше до човешкото.

— Ако ме насилваш, просто ще те убия — казах.

— Наистина го мислиш... — В гласа му прозвуча изненада. Твърде рядко някое момиче успява да изненада многовековен вампир.

— Да.

— Не те разбирам, *ma petite*.

— Знам — признах.

— А можеш ли поне да се престориш, че си ми слуга?

Въпросът бе твърде странен.

— Какво имаш предвид под „преструвка“?

— Да присъстваш на няколко срещи. Да застанеш до мен с оръжията и репутацията си.

— Искаш да имаш Екзекуторката зад гърба си? — В течение на няколко секунди просто го гледах подозрително. В съзнанието ми полека се разливаше истинският ужас от казаното току-що. — Мислех, че двата белега са само случайност. Че си се паникьосал. А всъщност през цялото време си планирал да ме бележиш, така ли?

Той само се усмихна.

— Отговори ми, кучи сине!

— Ако ми се отваря възможност, не бих я отхвърлил с лека ръка.

— С лека ръка! — направо крещях. — Ти хладнокръвно си ме избрал за свой човешки слуга! Защо?

— Ти си Екзекуторката.

— Проклет да си, това пък какво значи?

— Впечатляващо е да бъдеш онзи вампир, който най-сетне те е спипал.

— Не си ме „спипал“!

— Ако се държиш добре, другите ще си помислят, че съм. Само ние с теб ще знаем, че всичко е преструвка.

Поклатих глава.

— Няма да играя по свирката ти, Жан-Клод!

— Няма да ми помогнеш, така ли?

— Браво, схвана.

— Предлагам ти безсмъртие. Без добавката на вампиризма. Предлагам ти себе си. Имало е и ще има жени, готови да сторят всичко, което искам от тях само заради това!

— Сексът си е секс, Жан-Клод. Никой не е чак толкова добър в него.

Той се усмихна леко:

— Вампирите са различни, ма petite! Ако не беше толкова упорита, можеше и да откриеш до каква степен сме различни.

Налагаше се да отклони поглед от лицето му. Изражението му бе твърде интимно. Твърде пълно с обещания.

— Има само едно нещо, което искам от теб — заявих.

— И какво е то, ма petite?

— Добре де, две неща са. Първо, спри да ме наричаш ма petite и второ, остави ме на мира. Разкарай тези проклети белези!

— Първото изискване мога да изпълня, Анита.

— А второто?

— Не бих могъл, дори и да исках.

— Но ти и не искаш — уточних.

— Така е, не искам.

— Стой далече от мен, Жан-Клод! Стой някъде на майната си, иначе ще те убия!

— Мнозина са се опитвали през годините.

— И колко от тях са били над осемнайстата бройка?

Той съвсем леко присви очи.

— Нито един. В Унгария срещнах един тип, който се кълнеше, че е убил петима.

— И какво стана с него?

— Разкъсах му гърлото.

— Искам да ме разбереш добре, Жан-Клод! Предпочитам да разкъсаш гърлото ми. Предпочитам да умра, опитвайки се да те убия, но не и да ти се подчиня! — Взирах се в него, опитвайки се да открия признаци за това дали е разбрал какво му говоря. — Кажй нещо, де!

— Чух думите ти. Знам, че наистина го мислиш... Той внезапно се озова пред мен. Не го видях да се движи, не го почувствах в мислите си. Просто внезапно изникна на сантиметри от мен. Май зинах.

— Наистина ли би могла да ме убиеш? — гласът му бе като коприна върху рана, нежен, но с намек за болка. Като секса. Беше като кадифено погалване вътре в главата ми. Беше приятно, въпреки че тялото ми се раздираше от страх. Мамка му. Той все още можеше да ме има. Все още можеше да ме повали. Да, ама не.

Вдигнах поглед към прелестните му сини очи и казах:

— Да.

Наистина го мислех. Той примигна изяцно и отстъпи назад.

— Ти си най-упоритата жена, която някога съм срещал! — каза. В гласа му този път не се долавяше заиграване. Беше просто изказване.

— Това е най-приятният комплимент, който някога си ми правил!

Жан-Клод стоеше пред мен с отпуснати ръце. Съвсем неподвижен. Змиите и птиците могат да прекарват доста време напълно сковани, но дори в змията се долавя усещане за живот, за действие, което очаква да се състои. Той стоеше без усещане за нищо и, при все онова, което очите ми подсказваха, беше изчезнал. Изобщо не беше там. Смъртта не издава звуци.

— Какво е станало с лицето ти?

Докоснах подутата си буза, преди да успея да се сдържа.

— Нищо — отвърнах.

— Кой те удари?

— Защо питаш — за да идеш да му цапнеш един ли?

— Защитата ми е сред допълнителните блага от това да ми бъдеш слуга.

— Нямам нужда от защитата ти, Жан-Клод!

— Той те е наранил.

— А аз натиках пистолет в слабините му и го накарах да ми изпее и майчиното си мляко — заявих.

Вампирът се усмихна.

— Какво си направила?

— Наврях му пистолет в топките, ясно?

В очите му проблеснаха искрици. По лицето му се разля веселие и избухна между устните му. Разсмя се с цяло гърло.

Смехът беше като бонбон: сладък и заразителен. Ако можех да бутилирам смеха на Жан-Клод, сигурна съм, че от него щеше да седебелее. Или да се получава оргазъм.

— Ma petite, ma petite, ти си наистина чудесна!

Взирах се в него и оставих този прелестен, осезаем смях да ме обгърне. Беше време да си тръгна. Много е трудно да запазваш достойнството си, ако някой се смее с цяло гърло срещу теб. Но все пак успях.

Репликата ми на раздяла го накара да се разсмее още по-силно.

— Спри да ме наричаш ma petite!

Излязох сред глъчката на клуба. Чарлз стоеше изправен до масата. Още отдалече ми се стори, че му е неудобно. Сега пък какво се беше объркало?

Стискаше здраво огромните си лапи. Тъмното му лице бе сгърчено почти като от болка. Господ Бог бе сътворил Чарлз едър и зловещ, защото под тази външност той бе мек като памук. Ако притежавах ръста и силата на Чарлз, аз щях да стана идеалният лош тип. Беше малко тъжно и нечестно.

— Какво е станало? — попитах.

— Обадох се на Каролин — отвърна той.

— И?

— Детегледачката е болна. А Каролин са я повикали в болницата. Някой трябва да стои със Сам, докато тя е на работа.

— Ахъм — промърморих.

Той не изглеждаше и грам корав, когато попита:

— Дали не бихме могли да слезем до Тендърлоин утре?

Поклатих глава.

— Няма да ходиш там сама — уточни Чарлз. Нали?

Взирах се в огромния като планина мъж и въздъхнах.

— Не мога да чакам, Чарлз.

— Да, но Тендърлоин... — той понижи глас, сякаш дори произнасянето на името твърде високо би домъкнало тълпа сводници и проститутки около нас. — Не можеш да идеш там сама нощес!

— Ходила съм и на по-лоши места, Чарлз. Ще се справя.

— Не, няма да те оставя да слезеш там сама. Каролин може просто да потърси друга детегледачка или да откаже на болницата — той се усмихна, когато го казваше. Винаги се радваше да помогне на приятел. Каролин щеше да му го изкара през носа. И, което беше по-лошо, не исках да водя Чарлз с мен. На човек му трябва нещо повече от корав вид.

Ами ако Гейнър е надушил, че ще разпитвам Уанда? Ако открие Чарлз и си помисли, че и той е забъркан? Не. Беше егоистично да рискувам живота на колегата си. Той има четиригодишен син. И съпруга.

Харолд Гейнър щеше да изхруска Чарлз за закуска. Не можех да го забърквам. Той беше едра, добродушна и щастлива да услужи мечка. Сладка, пухкава мечка. Не ми трябваше плюшено мече за подкрепление. Трябваше ми човек, който ще успее да се справи с евентуалните изпратени от Гейнър предизвикателства.

Хрумна ми една идея.

— Прибери се у дома, Чарлз. Няма да ида сама. Обещавам!

Стори ми се, че той се колебае. Сякаш не ми вярваше напълно. Представете си, моля ви се!

— Анита, сигурна ли си? Няма да те зарежа ей тъй на!

— Тръгвай, Чарлз! Ще си взема подкрепление!

— Че кого можеш да намериш по това време?

— По-добре не питай. Върви у дома при сина си!

Той изглеждаше неуверен, но облекчен. Всъщност, и бездруго не му се искаше да слиза в Тендърлоин. Може би късата каишка на Каролин бе точно онова, което Чарлз искаше и търсеше. Извинение за всичко, което всъщност не му се искаше да прави. Що за основа за един брак!

Но пък, ако колата и така върви, защо да я поправяш?

Чарлз си тръгна след продължителни извинения. Но аз знаех, че се радва да се махне. И щях да запомня, че е бил доволен да се разкара.

Почуках на вратата на кабинета. Тишина, после:

— Влез, Анита!

Откъде бе разбрал, че съм аз? Нямах намерение да питам. Не исках и да знам.

Жан-Клод се преструваше, че проверява цифрите в огромна счетоводна книга. Стори ми се древна — с пожълтели страници и избледняващо мастило. Счетоводна книга като копие на онази, в която Боб Кречит е пишел в студената коледна вечер^[1].

— Какво съм сторил, за да заслужи две посещения в една нощ?
— попита вампирът.

Почувствах се глупаво, изправена лице в лице с него. Губех толкова време в опити да го избягвам. А сега възнамерявах да го

поканя да дойде с мен да поровим в каналите. Но пък с един куршум щях да сваля два заека. Щях да зарадвам Жан-Клод, а и всъщност не исках да ми се сърди, ако можех да го избегна. Пък и ако Гейнър се опиташе да тръгне срещу Господаря, бях готова да заложа на Жан-Клод!

Та нали само преди няколко седмици и вампирът бе сторил същото с мен? Беше ме избрал за свой герой. Беше ме изправил срещу чудовище, което бе убило трима вампири-повелители. И се бе обзаложил, че накрая ще се сбия и с Николаос. Е, победих я, макар и доста трудно.

Какво пък, сосът за печената гъска става и за печения гъсок. Усмихнах му се сладко. Бях доволна, че можеше да ми върне услугата толкова бързо.

— Би ли желал да ме съпровождаш из Тендърлоин?

Той примигна, а на лицето му се изписа изненада като у истински човек.

— С каква цел?

— Налага се да разпитам една проститутка по случай, върху който работя. Нуждая се от подкрепление.

— Подкрепление ли? — поинтересува се Жан-Клод.

— Трябва ми подкрепление, което да изглежда по-зловещо от мен самата. Ти подхождаш за ролята.

Той се усмихна блажено:

— Ще ти бъда телохранител!

— Дал си ми достатъчно поводи за мъка, време е за разнообразие да направиш и нещо мило!

Усмивката се стопи.

— И откъде тази внезапна промяна на чувствата, ma petite?

— Наложил се подкреплението ми да си иде вкъщи да гледа синчето си.

— А ако аз не пожелаая да дойда?

— Отивам там сама — уточних.

— В Тендърлоин?

— Ахъм.

Вампирът внезапно се озова до бюрото и тръгна към мен. Не го бях видяла да се изправя.

— Ще ми се да спреш да правиш така.

— Как?

— Да ми замъгляваш съзнанието, за да не виждам как се движиш.

— Правя го толкова често, колкото мога, та petite просто, за да си докажа, че все още го мога.

— Това пък какво значи?

— Когато те белязах, се отказах от по-голямата част от властта си над теб. Упражнявам се в дребните номерца, които все още са ми останали — той вече стоеше кажи-речи до мен. — За да не забравиш кой и какво съм!

Взирах се в сините му, о, тъй сини очи.

— Никога няма да забравя, че си ходещ мъртвец, Жан-Клод!

По лицето му пробяга изражение, което не успях да разчета. Може да беше и болка.

— Не, в очите ти виждам знанието за това, което съм... — той заговори тихо, почти шепнешком, но не упоително. Съвсем като човек. — Очите ти са най-ясното огледало, в което някога съм надничал, та petite! Винаги щом започна да се преструвам пред себе си. Винаги, щом получа илюзия за живот. Мога просто да погледна лицето ти и да видя истината.

Интересно, какво очакваше да му кажа? Извинявай, ще се опитам да не обръщам внимание, че си вампир?

— Тогава защо искаш да се навъртам наоколо? — поинтересувах се.

— Вероятно, ако Николаос бе имала подобно огледало, нямаше да се превърне в такова чудовище.

Зяпнах го. Може и да беше прав. Това правеше избора му на човешки слуга почти благороден жест.

Почти. О, по дяволите, няхах намерение да съжалявам проклетия Господар на града. Не точно сега. Нито някой друг път.

Щяхме да идем в Тендърлоин. Сводници, пазете се! Водех си Господаря като подкрепление. Все едно да влачиш атомна бомба за изстребване на мравуняк. Мда, наднормената мощ винаги ми е била на сърце!

[1] Б.Кречит е писарят на Скрудж от „Коледна песен“ на Ч. Дикенс — Бел. пр. ↑

През 19-ти век първият Тендърлоин — кварталът с червените фенери — се е намирал в Крайречния. Но, както и по-голямата част от Сейнт Луис, с времето се бе изнесъл по-нагоре. Слезте по „Уошингтън“ покрай „Фокс Тиътър“, където можете да гледате гостуващите трупи от Бродуей да пеят весели мюзикли. Продължете нататък по „Уошингтън“ към западния край на централен Сейнт Луис и ще стигнете до съживения скелет на Тендърлоин.

Нощните улици са облечени в неон — бляскави, лъскави и пулсиращи в цветове. Прилича на някакъв порнографски карнавал. Трябва му само виенско колело на някой от празните парцели. Биха могли да продават захарен памук с формата на голи тела. Хлапетата да си играят, докато тати се отдава на телесни наслади. Мама дори няма да научи.

Жан-Клод седеше до мен в колата. През цялото ни пътуване мълчеше като пън. От време на време се налагаше да поглеждам към него, за да се убедя, че още е до мен. Хората вдигат шум. Нямам предвид, че говорят или се оригват, или нещо от този род. Но хората, като правило, не могат просто да си седят, без да вдигат шум. Те помръдват и дрехите им се търкат в седалката; дишат и се чува тихото поемане на въздух; облизват устни тихичко, но издават все някакъв звук. Жан-Клод не правеше нищо такова, докато карах. Не бях готова да се закълна дори, че е мигнал. Живият мъртвец, хип-хип-ура!

Отнасям се към мълчанието така добре, както всеки друг, а и го понасям по-добре от повечето жени и мнозина мъже. Сега обаче изпитвах желание да наруша тишината. Да говоря просто заради шума. Хабене на енергия, но имах нужда от това.

— Тук ли си още, Жан-Клод?

Той изви шия и обърна глава. Очите му проблеснаха, отразявайки неоновите табели като тъмно стъкло. Пу, да му се не види.

— Можеш да се преструваш на човек по-добре от всеки друг вампир, когато съм срещала, Жан-Клод. Защо правиш тези

свръхестествени глупости?

— Глупости ли? — попита той съвсем тихо.

— Аха, защо се опитваш да ме стряскаш?

— Да те стряскам? — поинтересува се той и гласът му изпълни колата. Сякаш думата означаваше нещо съвсем различно.

— Спри веднага! — наредих.

— С кое?

— Да отговаряш на въпросите ми с въпроси.

Той примигна веднъж.

— Много съжалявам, ma petite, но мога да почувствам улицата.

— Да чувстваш улицата ли? Това пък какво значи?

Той се намести на седалката и облегна удобно главата и врата си.

Скръсти ръце на корема си.

— Тук има ужасно много живот.

— Живот? — Сега пък аз започвах да го повтарям.

— Да — каза той. — Мога да ги усетя как търчат напред-назад.

Малки твари, отчаяно търсещи любов, болка, приемане, алчност. Тук има и много алчност, но най-вече болка и любов.

— Човек не ходи при проститутките за любов. Ходи за секс.

Вампирът завъртя глава така, че тъмните му очи да са обърнати към мен.

— Много хора бъркат двете неща.

Взирах се в пътя. Космите по врата ми бяха настръхнали.

— Не си ял тази вечер, нали?

— Ти си специалистът по вампирите. Можеш ли да познаеш? — гласът му бе затихнал почти до шепот. Дрезгав и плътен.

— Знаеш, че при теб не е така лесно.

— Това е комплимент за силата ми, убеден съм.

— Не съм те довела тук на лов — заявих. Говорех твърдо, но май твърде високо. Сърцето ми подскачаше чак в синусите.

— Ще ми забраниш ли да ловувам тази нощ? — поинтересува се Жан-Клод.

Обмислих въпроса му внимателно. Щяхме да обиколим и да повторим захода в търсене на удобно място за паркиране. Щях ли да му забраня да ловува тази нощ? Да. Той знаеше отговора. Значи въпросът бе двусмислен. Проблемът бе, че ми се изплъзваше второто му значение.

— Да, бих те помолила да не ловуваш тази вечер — съгласих се.

— Ще ми посочиш ли причина, Анита?

Беше ме нарекъл по име, без да го подканвам. Определено беше намислил нещо.

— Защото аз те доведох тук. Не би дошъл да ловуваш насам, ако не бях аз.

— Изпитваш вина заради онзи, който ще ме нахрани тази нощ?

— Незаконно е да се използват човешки жертви без доброволното им съгласие — заявих.

— Така е.

— За такава постъпка наказанието е смърт.

— От твоята ръка.

— Ако го сториш в този щат, да.

— Та това са някакви си проститутки, сводници, измамници... Какво значение имат те за теб, Анита?

Не си спомнях досега да ме е наричал по име два пъти поред. Това беше лош знак. На няма и пресечка от клуб „Сивата котка“ една кола излезе на улицата. Какъв късмет! Пъхнах моята „Нова“ в освободеното място. Успоредното паркиране не ми е слабост, но за щастие онази кола беше два пъти по-голяма от моята. Така че разполагах с достатъчно място за маневри напред-назад до тротоара.

Когато наместих колата си удобно и далече от движението, изключих двигателя. Жан-Клод се бе отпуснал на седалката и ме наблюдаваше.

— Зададох ти въпрос, ma petite, какво значат тези хора за теб?

Разкопчах колана си и се извърнах да го погледна. Някакъв номер на светлините и сенките бе потопил по-голямата част от тялото му в мрак. На лицето му лежеше ивица почти златна светлина. Високите му скули изпъкваха на бледата кожа. Връхчетата на зъбите му се подаваха между устните. Очите му блестяха като син неон. Отклоних поглед и се съсредоточих върху волана, докато обяснявах:

— Нямам лична връзка с тези хора, Жан-Клод, но те са хора. Добри, лоши или по средата, те са живи и никой няма право да ги затрива ей тъй наслуки.

— Значи вярваш в свещения смисъл на живота?

Кимнах.

— Да, а и във факта, че всяко човешко същество е специално. Всяка смърт е загуба на нещо ценно и незаменимо — погледнах го, когато изрекох тези думи.

— И преди си убивала, Анита. Унищожавала си това незаменимо нещо.

— И аз съм незаменима — уточних. — И мен никой няма право да ме убива.

Той седна с едно плавно движение и реалността сякаш се сгъсти около него. Почти усещах движението на времето в колата, като звуков удар вътре в главата ми, вместо в ушите.

Жан-Клод седеше и изглеждаше съвсем като човек. Бледата му кожа бе добила лека розовина. Внимателно сресаната му и оформена вълниста черна коса изглеждаше пищна и осезаема. Очите му бяха просто тъмносини, нищо изключително освен цвета. Отново бе човек, само с едно примигване.

— Иисусе — прошепнах.

— Какво има сега, *ma petite*?

Поклатих глава. Ако попитах как го прави, щеше просто да се усмихне.

— Защо задаваш всички тези въпроси, Жан-Клод? Защо се интересуваш от виждането ми за живота?

— Ти си ми човешки слуга — той вдигна ръка да възпре автоматичното ми възражение. — Започнал съм процеса по превръщането ти в мой човешки слуга и бих желал да те разбере по-добре.

— Не можеш ли просто да... виждаш чувствата ми, както с хората на улицата?

— Не, *ma petite*! Мога да усещам желанието ти, но почти нищо друго. Отказах се от това, когато те белязах.

— Не можеш да ме прочетеш?

— Не.

Това беше наистина приятна вест. Не беше необходимо Жан-Клод да го споделя с мен. Защо тогава го стори? Той никога не даваше нещо безплатно. Монетката непременно бе вързана с конец, а аз дори не го виждах. Поклатих глава.

— Ти си ми просто подкреплението за тази нощ. Не прави нищо на никого, освен ако не ти кажа, става ли?

— Да правя нещо?

— Не наранявай никого, освен, ако не се опитат да наранят нас.

Той кимна с много сериозно изражение. Защо подозирах, че ми се надсмива в някое тайно ъгълче на съзнанието си? Да се разпореждаш с Господаря на града. Да, предполагам, че беше смешно.

Навън по тротоара се носеше глъч. Всяка една сграда бълваше музика. Песните не бяха еднакви, но винаги бяха шумни. Ярките табели обявяваха: „Мацки, мацки, мацки!!! Голи цици!“. Един от розовите надписи гласеше: „Поговори с Голата жена от Сънищата си!“. Пфууу.

До нас се приближи висока и слаба чернокожа. Носеше пурпурни шорти, толкова къси, че изглеждаха като бикини-прашки. Черен мрежест чорапогащник обгръщаше краката и задника ѝ. Предизвикателно.

Тя спря някъде помежду ни. Стрелкаше ни с поглед.

— Кой от вас го праи и кой от вас ша гледа?

Спогледахме се с Жан-Клод. Той се усмихна съвсем леко.

— Съжалявам, но ние търсим Уанда — обясних.

— Доста са с туй име тука — отвърна жената. — А аз мога да прая сичко, дето и таз Уанда — и го прая по-добре! — Тя пристъпи съвсем близо до Жан-Клод, почти го докосваше. Той я хвана за ръката и нежно поднесе китката ѝ към устните си. Следеше ме с поглед, докато го правеше.

— Ти си действащият — заяви жената. Гласът ѝ бе станал гърлен, секси. Или просто такъв ефект оказваше Жан-Клод върху жените. Може би.

Проститутката се сгуши във вампира. Кожата ѝ изглеждаше много тъмна на фона на белите дантели на ризата му. Ноктите ѝ бяха боядисани в яркорозово, като изкуствената трева във великденските кошници.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — обадих се, — но не разполагаме с цялата нощ!

— Значи не тази търсиш — обади се вампирът.

— Не.

Той я стисна точно над лактите и я избута встрани. Тя се побори малко да го докопа отново. Сграбчи го за раменете и се опита да се

придърпа към него. Той без усилие я задържа с изпънати ръце. Можеше да удържи и пикап без усилие.

— Ще те оправя безплатно! — предложи жената.

— Какво си й сторил? — попитах аз.

— Нищичко.

Не му повярвах.

— Нищичко, и тя предлага да те оправя безплатно? — Сарказмът е сред вродените ми таланти. Постарах се Жан-Клод да го долови.

— Кротувай! — каза той.

— Не ми нареждай какво да правя!

Жената стоеше напълно неподвижна. Бе отпуснала ръце покрай хълбоците си. Той всъщност изобщо не говореше на мен.

Жан-Клод я пусна. Проститутката дори не помръдна. Той я заобиколи, все едно подминаваше цепнатина между плочките. Хвана ме под ръка. Позволих му. Гледах чернокожата, чаках я да помръдне.

Изправеният ѝ, почти гол гръб потръпна. Раменете ѝ се отпуснаха. Тя отметна глава и си пое дълбоко и треперливо въздух.

Жан-Клод ме задърпа леко нататък по улицата, стискайки ме за лакътя. Проститутката се обърна и ни видя. Погледът ѝ дори не трепна. Не ни позна.

Преглътнах с достатъчно усилие, та чак ме заболя. Измъкнах се от хватката на Жан-Клод. Той не ми се опъна. И правилно.

Дадох заден срещу някаква витрина. Вампирът застана пред мен и сведе очи.

— Какво ѝ направи?

— Нали ти казах, ma petite, нищо!

— Не ме наричай така! Видях я, Жан-Клод! Не ме лъжи!

Двама мъже спряха до нас и се зазяпаха във витрината. Държаха се за ръце. И аз погледнах през рамо и усетих как по бузите ми пълзи червенина. Там се виждаха камшици, кожени маски, подплатени белезници и неща, които дори не знаех как се наричат. Единият мъж се притисна към другия и прошепна нещо. Вторият се разсмя. Първият забеляза, че ги зяпам. Погледите ни се срещнаха и аз отклоних бързо очи. Тук в квартала гледането беше опасно.

Изчервявах се и се мразех заради това. Двамата мъже се отдалечиха, все още хванати за ръце.

Жан-Клод разглеждаше витрината, сякаш бе тръгнал на покупки в събота следобед. Спокойно.

— Какво направи на онази жена?

Той продължаваше да се взира във витрината. Не можех да позная какво точно е приковало вниманието му.

— Беше плод на небрежността ми, та... Анита. Изцяло моя вина.

— Каква твоя вина по-точно?

— Ами... силите ми нарастват, когато съм до моя човешки слуга — едва тогава той се обърна към мен. Погледът му тежеше. — Когато си до мен, силите ми се увеличават.

— Я чакай, нещо като при чирака и вещицата ли?

Той наклони глава настрани и се усмихна лекичко:

— Да, доста сходно явление. Не знаех, че си запозната с вещерството.

— Такова ми беше детството — уточних. Нямах намерение да се отклонявам от основната тема. — Така значи, способността ти да омагьосваш хората с поглед се увеличава, когато сме заедно. Достатъчно е силна, че ти без да се мъчиш, си очаровал онази проститутка.

Той кимна. Поклатих глава:

— Не, не ти вярвам.

Той сви рамене — поредният изящен жест.

— Вярвай, в каквото си искаш, *ma petite*. Това е самата истина.

Не исках да му вярвам. Защото, ако беше вярно, тогава на практика се явявах негов човешки слуга. Не с действията си, а със самото си присъствие. От жегата по гърба ми се стичаше пот, но ми стана студено.

— Мамка му — казах.

— Да, така си е — съгласи се вампирът.

— Не. Точно сега нямам време да мисля за това. Не мога! — Вдигнах очи към него. — Дръж под контрол там каквито сили има между нас, става ли?

— Ще се постарая — съгласи се той.

— Не се старай, мамка му, направи го!

Жан-Клод се усмихна достатъчно широко, че да проблеснат връхчетата на зъбите му.

— Разбира се, *ma petite*!

В дълбините на стомаха ми се разгаряше паника. Стиснах здраво юмруци.

— Ако ме наречеш така още веднъж, ще те ударя!

Той лекичко разшири очи, устните му помръднаха. Осъзнах, че се опитва да не се засмее. Мразя, когато смятат заплахите ми за забавни.

Жан-Клод беше един нагъл кучи син и исках да го нараня. Да го нараня, защото ме плашеше. Разбирах тази нужда и я бях изпитвала и спрямо други хора. Това е желание, което може да доведе до изблик на насилие. Взирах се в леко развеселеното му изражение. Вампирът беше едно снизходително копеле, но ако помежду ни някога се стигнеше до истинско насилие, един от нас щеше да умре. При това имаше нелош шанс това да съм аз.

Веселието се оттече от лицето му — гладко и сладко, и арогантно.

— Какво има, Анита? — Говореше тихо и интимно. Гласът му можеше да ме омае и погълне при все горещината и движението наоколо. Какъв дар.

— Не ме натиквай в ъгъла, Жан-Клод! Повярвай ми, не ти се иска да ме лишаваш от всички възможности!

— Нямам представа за какво говориш — призна той.

— Ако нещата станат въпрос на живот и смърт, заставам на моя страна. Не го забравяй.

Той просто ме гледаше в течение на секунда-две. След това примигна и кимна.

— Вярвам ти напълно. Но не забравяй, та... Анита, че ако ме нараниш, ще нараниш и себе си. Аз мога да преживея напора на твоята смърт. Въпросът, *amante de moi*^[1], е дали ти можеш да преживееш моята...

Amante de moi? Какво, по дяволите, значеше това? Реших да не питам.

— Проклет да си, Жан-Клод, проклет да си!

— Това, скъпа ми Анита, е било факт далече преди да ме срещнеш!

— Това пък какво значи?

Погледът му бе по-невинен отвсякога.

— Ами, Анита, нали собствената ти католическа църква е обявила всички вампири за самоубийци? Ние сме автоматично прокълнати.

Поклатих глава.

— Вече съм към Епископалната, но и бездруго нямаше това предвид.

Той се засмя. Звукът бе като коприна, галеща основата на врата ми. Беше приятно и нежно усещане, но ме накара да потрепера.

Отдалечих се от вампира. Оставих го да си стои пред гнусната витрина. Тръгнах сред тълпата от курви, уличници и клиенти. Никой на тази улица не бе по-опасен от Жан-Клод. Бях го довела тук да ме защитава. Какъв майтап. Каква глупост! Каква гнусота!

Спря ме юноша на не повече от петнадесет години. Носеше потник без риза и беше със скъсани джинси.

— Интересуваш ли се?

Беше малко по-висок от мен. Имаше сини очи. Две други момчета точно зад гърба му се взираха в нас.

— Рядко слизат жени насам — отбеляза новият ми познат.

— Ужасно си прав... — изглеждаше ми невероятно млад. — Та къде мога да намеря Сакатата Уанда?

Едно от хлапетата зад гърба му се обади:

— Любителка на сакатите, Исусе!

Съгласна бях с мнението му.

— Та къде? — и вдигнах двайсетачка. Беше твърде голяма сума като за това сведение, но може би, ако я дадох на хлапето, щеше да се прибере у дома по-рано. Може би с двайсетина долара щеше да откаже на някоя от колите, които обикаляха по улицата. Двадесет долара — това щеше да промени живота му. Като да си пъкнеш пръста в атомна експлозия.

— Тя е точно пред „Сивата котка“. В края на улицата.

— Благодаря! — дадох му банкнотата. Ноктите му бяха мръсни.

— Сигурна ли си, че не искаш малко екшън? — гласът му бе тих и несигурен, също като погледа.

С ъгълчето на окото си мернах Жан-Клод да напредва през тълпата. Приближаваше към мен. В опит да ме защити. Обърнах се отново към момчето:

— Около мен се върти толкова екшън, че не знам какво да го правя.

Той се намръщи с озадачено изражение. Нищо, съвсем нормално. И аз бях озадачена. Какво прави човек с вампир-повелител, който не ще да те остави на мира? Хубав въпрос. За нещастие се нуждаех от хубав отговор.

[1] Amante de moi (фр.) — възлюблена моя — Бел. пр. ↑

Сакатата Уанда се оказа дребна жена, седнала в една от онези спортни инвалидни колички, които се използват за състезания. Носеше тренировъчни ръкавици и мускулите на раменете ѝ се движеха под загорялата кожа, докато се избутваше. Дългата кестенява коса се сипеше в нежни вълни около много сладкото ѝ лице. Гримът ѝ беше нанесен с вкус. Носеше бляскава металносиня блуза без сутиен. Дългата ѝ до глезените пола беше с поне два пласта многоцветен кринолин, а стъпалата ѝ се криеха в стилни черни ботуши.

Напредваше към нас с добро темпо. Повечето проститутки, мъже и жени, изглеждаха обикновени. Не бяха облечени крещящо — шорти, бюстиета. В тази жега кой би ги обвинил? Предполагам, че ако носиш мрежести гащеризони, ченгетата просто по инстинкт стават подозрителни.

Жан-Клод стоеше до мен. Гледаше неоновата табела на съседната сграда. Надписът — с изискан цвят на обички — гласеше „Сивата котка“.

Как се подхожда към проститутка, пък, ако ще да е и само за разговор? Не знаех. Човек научава по нещо ново всеки ден. Стоях на пътя ѝ и я чаках да се приближи до мен. Тя вдигна поглед и забеляза, че я гледам. Когато не отклоних очи, тя установи връзка помежду ни и се усмихна.

Жан-Клод застана до мен. Усмивката на Уанда се разшири и разцъфна. Определено беше от типа „Ела насам да те излапам!“, както обичаше да казва баба Блейк.

Жан-Клод прошепна:

— Това ли е проститутката?

— Да — кимнах.

— В инвалидната количка? — уточни той.

— Ахъм.

— Леле — беше всичко, което каза. Според мен Жан-Клод бе шокиран. Хубаво бе да знам, че това е възможно.

Уанда спря количката си с опитно движение на ръцете. Усмихваше се, вдигнала глава, за да ни гледа. Тъгълът ми се стори доста болезнен.

— Здравсти — каза проститутката.

— Здравсти — поздравих.

Тя продължаваше да се усмихва. И да ни зяпа. Защо ли внезапно се почувствах кофти?

— Един приятел ми каза за теб — зявих.

Уанда кимна.

— Ти си онази, дето ѝ викат Уанда с количката, нали?

Тя внезапно се ухили и лицето ѝ придоби реален вид. Зад всичките тези мили, но фалшиви усмивки стоеше истинска личност.

— Аха, аз съм.

— Можем ли да поговорим?

— Разбира се — каза тя. — Имаш ли стая?

Дали имах стая? Не се ли предполагаше тя да има?

— Не.

Тя изчакваше. О, да му се не види.

— Искаме просто да поговорим за един-два часа. Ще си платим каквото струва.

Тя ми каза колко ще струва.

— Исусе, това е бая много! — установих.

Уанда се усмихна ангелски.

— Въпрос на търсене и предлагане — обясни. — Никъде другаде не можете да получите това, което имам аз! — и докато го казваше, плъзна длани по краката си. Погледът ми последва движението ѝ, както се и очакваше. Това наистина беше шантаво.

Кимнах.

— Добре, сделката е сключена!

Все пак, ставаше дума за делови разходи. Компютърна хартия, пълнители за химикалки, една проститутка, кафяви папки. Ето, чудесно пасва в списъка.

На Бърт направо щеше да му хареса.

Заведохме Уанда в апартамента ми. В сградата няма асансьори. Стълбите не са особено приспособени за инвалидни колички. Жан-Клод я пренесе. Вървеше пред мен с все тъй плавни крачки. Уанда дори не го забави. Следвах го с инвалидната количка. Виж, мен ме бавеше.

Единствената ми утеха беше, че мога да гледам как Жан-Клод изкачва стълбите. Ами, осъдете ме, де! Задните му части бяха извънредно хубави като за вампир.

В коридора горе той ме изчака, застанал с Уанда, сгушена в обятията му. И двамата ме гледаха с нещо като приятна безизразност.

Изтъркалях сгънатата количка по мокета и Жан-Клод ме последва. Кринолинът на полите на Уанда припукваше и шумолеше при всяко негово движение.

Облегнах количката на бедрото си и отключих вратата. Избутах я колкото се може по-навътре, чак до стената, за да освободя място за Жан-Клод. Инвалидният стол се сгъваше досущ като платнена бебешка количка. Напънах се да закача металните подпори, тъй че столът отново да стане стабилен. Както и подозирах, беше по-лесно да го счупиш, отколкото да го поправиш.

Вдигнах поглед и открих, че Жан-Клод стои точно пред вратата. Уанда се взираше намръщена в него.

— Какво има? — попитах.

— Никога не съм влизал в жилището ти.

— Е, и?

— Страшен специалист по вампирите си, Анита... О!

— Имаш позволение ми да влезеш в моя дом.

Той леко сведе глава в стилизиран поклон и каза:

— За мен е чест!

Инвалидната количка най-сетне щракна сглобена. Жан-Клод постави Уанда на седалката. Аз пък затворих вратата. Проститутката приглади дългата пола върху краката си.

Жан-Клод стоеше в средата на дневната ми и се оглеждаше. Заяпа се в календара с пингвини на стената на кухничката. Разлисти страниците, за да види идните месеци, съзерцавайки картинките на тлъсти нелетящи птици, докато не ги разгледа всичките.

Искаше ми се да му кажа да спре, но поведението му беше безвредно. Не си записвах ангажименти на календара. Защо тогава се притеснявах, че се интересува от него, да му се не види?

Обърнах се отново към проститутката в дневната ми. Нощта като цяло бе прекалено шантава.

— Нещо за пиене? — предложих. Когато се колебаеш, бъди любезен.

— Червено вино, ако има — отвърна Уанда.

— Съжалявам, не държа алкохол вкъщи. Кафе, безалкохолно с истинска захар в него и вода — това се предлага.

— Безалкохолно — реши тя.

Извадих ѝ кутийка кола от хладилника.

— Искаш ли чаша?

Гостенката ми поклати глава.

Когато излязох от кухнята, Жан-Клод се облягаше на стената и ме зяпаше.

— И на мен не ми трябва чаша — каза тихо.

— Не се дръж мило — срязах го.

— Твърде късно — уточни той.

Ухилих се.

Усмивката май го зарадва. Кое то ме накара да се намръщя. С Жан-Клод наоколо живота е трудно нещо. Той един вид се зарея към аквариума. Саморазвеждаше се из апартамента ми. Ама, естествено. Но поне щеше да осигури малко уединение за нас с Уанда.

— Да му се не види, той е вампир — възкликна гостенката ми. Явно бе изненадана. Кое то пък изненада мен. Аз винаги познавам. Мъртвите за мен са мъртви, все едно колко е красив трупът.

— Не знаеше ли? — попитах.

— Не, аз не джиткам по ковчези — отвърна Уанда. Стори ми се напрегната. В очите ѝ се забелязваше нова искрица, докато следеше спокойните движения на Жан-Клод из стаята. Явно се плашеше от него.

— Не джиткаш по ковчези ли? — връчих ѝ безалкохолното.

— Така казват за проститутки, които чукат вампири.

Джиткане по ковчези, колко шантаво.

— Той няма да те пипа.

Уанда извърна към мен кафявите си очи. Погледът ѝ бе много замислен, сякаш се опитваше да прочете какво се върти в ума ми. Дали ѝ казвах истината?

Колко ли е ужасно да ходиш насам-натам с непознати и да не знаеш дали ще те наранят или не? Отчаяние или самоубийствени наклонности?

— Значи с теб ще го правим? — попита Уанда. Погледът ѝ изобщо не се отклони от лицето ми.

Примигнах срещу нея. Отне ми известно време да осъзная какво е имала предвид.

— Не — поклатих глава. — Не, казах, че просто искам да поговорим. Точно това имах предвид!

Мисля, че се изчервих.

Може би в изчервяването бе вината. Тя отвори кутийката и отпи от нея.

— Искаш да си поговорим как го правя с други хора, докато го правиш с него? — тя въртна глава към обикалящия вампир.

Жан-Клод стоеше пред единствената картина, която имах в стаята. Беше модернистична и подходеше на декора. Сиво, бяло, черно и съвсем бледорозово. Беше от онези шарении, в които колкото повече се вираш, толкова повече форми различаваш.

— Виж, Уанда, наистина просто ще си говорим. Само това. Никой няма да прави нищо с никого. Ясно?

Тя сви рамене.

— Парите са си твои. Можем да правим каквото искаш.

От това изказване ме заболя корем. Тя наистина го мислеше. Аз ѝ плащах. Щеше да прави каквото си поискам. Всичко, което си поискам? Беше прекалено ужасно. Това, че някое човешко същество може да предложи „всичко“ и да го мисли. Разбира се, тя прокарваше границата до вампирите. Дори курвите си имат стандарти.

Уанда ми се усмихваше. Промяната бе изумителна. Лицето ѝ засия. Незабавно стана сладка. Дори очите ѝ блестяха. Напомни ми за беззвучно смеещата се Сисъли.

Но, да се върнем на темата.

— Чух, че си била любовница на Харолд Гейнър преди време. Без встъпителни слова, без сладки приказки. Направо за врата. Усмивката на Уанда избледня. Веселите искрици в очите ѝ угаснаха, заменени от предпазливост.

— Името не ми е познато.

— Охо, познато ти е и още как — казах. Все още стоях права, с което я карах да гледа нагоре към мен под онзи почти болезнен ъгъл.

Тя отпи от питието си и поклати глава без дори да ме погледне.

— Стига, Уанда, знам, че си била любовница на Гейнър. Признай, че го познаваш и да тръгнем оттам!

Тя ме погледна и бързо сведе очи.

— Не. Ще те обработят. Ще оставя вампира да гледа. Ще говоря мръсотии и на двамата. Но не познавам никого на име Гейнър.

Наведох се и се опрях на облегалките на количката. Лицето ѝ бе точно пред мен.

— Не съм репортер. Гейнър дори няма да разбере, че сме говорили, ако не му кажеш.

Тя се ококори. Погледнах, накъдето зяпаше и тя. Шлиферът се бе разтворил при навеждането. Пистолетът ми се показваше и това явно я разстрои. Добре.

— Говори с мен, Уанда! — казах меко. Мило. Най-милият тон често е най-лошата заплаха.

— Кой, по дяволите, сте вие? Не сте ченгета. Не си репортер. Социалните работници не носят оръжие. Коя си ти? — В последния въпрос вече се долавяше страх.

Жан-Клод влезе в стаята. Беше ходил в спалнята ми. Страхотно, направо велико.

— Проблем ли има, ma petite?

Не го поправих в обръщението. Свалих шлифера и го оставих на барплота в кухнята. Уанда се взираше в оръжието точно както си знаех, че ще стане.

Аз може да не съм страховита, но браунингът е.

Жан-Клод пристъпи зад проститутката. Жилестите му ръце докоснаха раменете ѝ. Тя подскочи, сякаш я бяха ударили. Знаех, че не я боли. Може би щеше да е по-добре, ако болеше.

— Той ще ме убие — възкликна Уанда.

Май доста хора казваха същото за господин Гейнър.

— Той дори няма да разбере — отвърнах.

Жан-Клод потри буза в косата ѝ. Пръстите му нежно масажираха раменете ѝ.

— Пък и, сладка моя *soquette*^[1], той не е тук с нас тази вечер — каза с устни, долепени до ухото ѝ. — А ние сме... — той добави още нещо, толкова тихо, че не го чух. Само устните му помръдваха. Кой изключи звука за мен?

Уанда обаче го чу: Ококори се и се разтрепери. Цялото ѝ тяло сякаш попадна в хватката на някакъв припадък. В очите ѝ заблестяха сълзи и се търкулнаха по бузите ѝ в изящни криви.

Исусе.

— Моля те, недей! Не го оставяй, моля те! — гласът ѝ бе писклив от страх, а гърлото ѝ — свито.

В този миг мразех Жан-Клод. Мразех и себе си. Сред последните ми оцелели илюзии беше, че съм на страната на добрите. Нямах желание да се откажа от тази мисъл, поне докато вършеше работа. Уанда щеше да проговори — или пък нямаше. Но без мъчения!

— Назад, Жан-Клод! — наредих.

Той вдигна поглед към мен.

— Мога да вкуся ужаса ѝ като силно вино — очите му бяха изцяло оцветени в задавящо синьо. Изглеждаше като слепец. Лицето му все още бе симпатично, когато широко отвори уста и зъбите му блеснаха.

Уанда продължаваше да плаче и да ме гледа. Ако можеше да види изражението на Жан-Клод, сигурно щеше да се разпищи.

— Мислех, че се владееш далече по-добре, Жан-Клод!

— Контролът ми е отличен, но не безкраен — той се отдръпна и тръгна да обикаля стаята от другата страна на дивана. Като леопард, въртящ се из клетката си. Сдържана енергия, очакваща освобождението си чрез насилие. Не виждах лицето му. Дали страховитият номер беше само за пред Уанда? Или беше истински?

Поклатих глава. Нямаше начин да задам подобен въпрос в присъствието на жената. Може би по-късно. Евентуално.

Коленичих пред Уанда. Тя стискаше толкова здраво кутийката с кола, че я беше вдлъбнала. Не докоснах гостенката си, просто прекланях пред нея.

— Няма да допусна да те нарани. Честно. Харолд Гейнър ме заплаши. Ето защо се нуждаю от сведения.

Уанда ме гледаше, но вниманието ѝ бе съсредоточено върху вампира зад гърба ѝ. Раменете ѝ бяха напрегнати до крайност. Не би се отпуснала и за миг, докато Жан-Клод е в стаята. Дамата си имаше вкусове.

— Жан-Клод, Жан-Клод...

Когато се обърна към мен, изражението му бе съвсем обикновено — както винаги. Пълните му устни бяха изкривени от усмивка. Било е номер. Преструвка. Дявол да го вземе. Нима в процеса на превръщане във вампир влизаше и нещо, което задължително те прави садист?

— Върви за малко в спалнята. Ние с Уанда трябва да поговорим насаме.

— В твоята спалня — усмивката му се разшири. — За мен е удоволствие, *ma petite*!

Намръщих му се. Той беше непоклатим. Както винаги. Но напусна стаята, точно както го помолих.

Раменете на Уанда хлътнаха. Тя си пое треперливо дъх.

— Наистина ли няма да допуснеш да ме нарани?

— Кълна се!

Тя внезапно се разплака — тихи, треперливи хлипове. Не знаех какво да правя. Никога не съм се справяла добре с ревлювци. Дали да я прегърна? Да я потупам утешително по ръката? Какво?

В крайна сметка седнах на пода пред нея, облегнах гръб на колелата и не направих нищо. Отне известно време, но най-сетне сълзите спряха. Уанда примигна срещу мен. Гримът около очите ѝ се беше изтрил — просто изчезнал. Така изглеждаше по-скоро уязвима, а не непривлекателна. Изпитвах желание да я взема в обятията си и да я залюлея като дете. Да ѝ шепна лъжи, като например как всичко ще се оправи.

Когато тя си тръгнеше оттук, все още щеше да бъде проститутка. Саката проститутка. Това дали беше „оправяне“? Поклатих глава по-скоро за себе си, отколкото за нея.

— Искаш ли кърпичка?

Тя кимна.

Извадих кутия „Клийнекс“ изпод кухненския барплот. Уанда попи сълзите си и си издуха тихичко носа, много достолепно.

— Сега вече можем ли да поговорим?
Тя примигна и кимна. Отпи колебливо от колата си.
— Познаваш Харолд Гейнър, нали?
Уанда само се взираше сяпо в мен. Дали я бяхме пречупили?
— Ако научи, ще ме убие. Вярно, не искам да джиткам по ковчезите, но определено не искам и да умирам!
— Никой не иска. Говори с мен, Уанда, моля те!
Тя изпъшка разтреперана.
— Добре де, познавам Харолд. Харолд?
— Разкажи ми за него.
Уанда ме изучаваше. Присви очи. В ъгълчетата се очертаваха фини бръчици. Изглеждаше по-стара отпреди.
— Пращал ли е Томи или Бруно по следите ти?
— Томи дойде с покана за лична среща.
— И какво стана?
— Извадих му пистолет.
— Този тук ли? — попита тихичко гостенката ми.
— Да.
— А с какво си вбесила Харолд?
Истината или лъжата? Нито едното от двете.
— Отказах да свърша една работа за него.
— Какво по-точно?
Поклатих глава:
— Няма значение.
— Не може да е било секс. Ти не си саката... — тя го каза, сякаш ставаше дума за ерекция. — Той не докосва никой, който е здрав... — Горчивината в гласа ѝ бе достатъчно гъста да гребеш с лъжица.
— Как се срещна с него? — поинтересувах се.
— Бях в колежа към Вашингтонския и Гейнър спонсорираше нещо си.
— И те покани на среща?
— Аха. — Уанда говореше толкова тихо, че се наложи да се наведе напред, за да я чувам.
— И какво стана?
— И двамата бяхме в инвалидни колички. Той беше богат. Страхотно беше... — Тя всмука устни, сякаш нагласяше червилото си, след това ги изпружи и преглътна.

— Кога свърши страхотната част? — попитах.

— Преместих се при него. Напуснах колежа. Беше... по-лесно от колежа. По-лесно от всичко друго. Той не можеше да ми се насити. — Тя отново се взираше в скута си. — Започна да търси разнообразие в спалнята. Нали разбираш, краката му бяха сакати, но има остатъчна чувствителност. Аз нямам... — Гласът на Уанда бе спаднал почти до шепот. Облегнах се чак на коленете ѝ, за да я чувам. — Харесваше му да прави разни неща с краката ми, но не можех да го усетя. Тъй че в началото смятах, че всичко е наред, но... той можеше да бъде наистина гнусен. — Тя внезапно ме погледна, а лицето ѝ беше на сантиметри от моето. Огромните ѝ очи тънеха в непролети сълзи. — Поряза ме. Не можех да го почувствам, но не в това е въпросът, нали?

— Така е — съгласих се.

Първата сълза се търкулна по лицето ѝ. Погалих я по ръката. Уанда уви пръсти около моите и стисна здраво.

— Всичко е наред — казах. — Наред е!

Тя се разплака. Държах я за ръката и я лъжех.

— Всичко вече е наред, Уанда! Той повече не може да те нарани!

— Всички те нараняват — каза тя. — И ти ще ме нараниш! — В погледа ѝ прочетох обвинение.

Беше малко късно да обяснявам стратегията на доброто и лошото ченге. Тя и бездруго не би ми повярвала.

— Разкажи ми за Гейнър.

— Той ме замени с една глуха.

— Сисъли.

Уанда вдигна очи изненадана:

— Срещали ли сте се?

— За кратко.

Проститутката поклати глава:

— Сисъли е голяма извратенячка. Обича да измъчва хората. Това я кефи... — погледна ме, сякаш се опитваше да улови реакцията ми. Бях ли шокирана? Не.

— От време на време Харолд спеше и с двете ни. Накрая винаги правехме тройка. Ставаше наистина мръсно... — Тя снижаваше глас все повече и повече, дрезгав шепот. — Сисъли обича ножовете. Тя е наистина добра в дрането на разни неща... — Уанда отново всмукна

устни в онзи оправящ червилото тик. — Гейнър може да ме убие дори само защото ти разказвам тайните от спалнята му.

— А знаеш ли и бизнес тайните му?

Тя поклати глава:

— Не, кълна се. Той винаги много внимаваше да ме държи далече от работата си. В началото мислех, че е за да не ме арестува полицията, ако стане нещо... проститутката сведе поглед към скута си. — По-късно осъзнах, че е защото знае, че ще ме замени. Не искаше да научавам нещо, което може да го нарани, когато ме захвърли!

В гласа ѝ вече не се долавяха нито горчивина, нито гняв — само куха тъга. Искаше ми се да беснее и да къса. Това тихо отчаяние издаваше болка от рана, която никога няма да се излекува. Гейнър бе постъпил с нея по-зле, отколкото, ако я бе убил. Нали я бе оставил жива? Жива и така осакатена вътрешно, както и външно.

— Не мога да ти разкажа нищо, освен за случките в спалнята. А това няма да ти помогне да му навредиш.

— А в спалнята да се е говорило за друго, освен за секс? — поинтересувах се.

— Какво имаш предвид?

— Лични тайни, но не сексуални. Била си му любимка в течение на близо две години. Той сигурно е говорел и за други неща, освен за секс.

Уанда се намръщи и се замисли.

— Ами... Предполагам, че е говорил за семейството си.

— И какво за семейството му?

— Незаконородено дете е. Беше вманиачен по семейството на истинския си баща.

— Знаеше ли кои са те?

Уанда кимна:

— Те бяха богати, от старите родове. Майка му е била уличница, превърната в любовница. Изхвърлили я, когато забременяла.

Точно както Гейнър постъпваше с жените си, помислих си аз. Фройд толкова често действа на практика в живота ни!

— И кой род е това?

— Така и не ми каза. Мисля, че смяташе, че мога да ги изнудвам или да ида при тях с малките му мръсни тайни. Толкова отчаяно искаше да съжаляват, задето не са го приветствали с добре дошъл в

семејството! Мисля, че бе направил пари само за да стане богат като тях.

— Ако така и не ти е споменал име, откъде знаеш, че не те е лъгал?

— Не би питала, ако можеше да го чуеш. Говореше така пламенно. Мрази ги. И иска рожденото си право. Парите им са негови по рождение.

— И как точно смята да се добере до богатството им? — попитах.

— Точно преди да го напусна, Харолд беше открил къде са погребани някои от предците му. Говореше за някакво съкровище. Заровено съкровище, би ли повярвала?

— В гробовете им?

— Не, но родът на баща му спечелил първото си състояние от речно пиратство. Плавали по Мисисипи и обирали хората. Гейнър се гордееше с това и се дразнеше от него. Казваше, че цялата им сган произлизали от крадци и курви. Как тогава са станали толкова високопоставени и могъщи в сравнение с него? — тя ме гледаше внимателно, докато го казваше. Може би забеляза зараждането на една идея.

— И от къде на къде гробовете на предците му ще помогнат за докопването на съкровището им?

— Казваше, че ще викне някакъв вуду жрец да ги вдигне. Ще ги накара да му предадат съкровището, което е било изгубено през вековете.

— Аха! — възкликнах аз.

— Какво? Това помогна ли ти?

Кимнах. Ролята ми в малкото планче на Гейнър вече се бе изяснила. Болезнено ясна ми беше. Единственият въпрос бе защо иска точно мен за задачата. Защо да не вземе някой с наистина гадна репутация като Доминга Салвадор? Някой, който ще му вземе парите и ще убие безрогия козел, и няма да си изгуби съня заради това. Защо аз — с моята слава на морална?

— Някога да е споменавал имена на вуду жреци?

Уанда поклати глава:

— Не, никакви имена. Винаги внимаваше с имената. Изражението ти е много странно! Как може да ти помогне това, което

ти казах току-що?

— Мисля, че колкото по-малко знаеш по въпроса, толкова по-добре, нали?

Тя ме позяпа известно време, но накрая кимна.

— Предполагам.

— Има ли някакво място... — оставих изречението недовършено. Канех се да ѝ предложа самолетен или автобусен билет за някъде. Някъде, където нямаше да може да се продава. Някъде, където щеше да оздравее.

Може би тя го прочете по лицето ми или в тишината. Разсмя се и звукът бе пищен. Нима курвите не би трябвало да се кикотят цинично?

— Май все пак си социален работник. Искаш да ме спасиш, нали?

— Толкова ужасно наивно ли е да ти предложа билет за дома или някъде другаде?

Тя кимна:

— Ужасно. А и защо ще искаш да ми помагаш? Не си мъж. Не си падаш по жени. Защо ще ми предлагаш да ме пратиш у дома?

— От чиста глупост — казах и се изправих.

— Не, не е глупаво. — Уанда ме хвана за ръката и я стисна здраво. — Но няма да е от полза. Аз съм курва. Тук поне познавам града и хората. Имам редовни клиенти... — тя ме пусна и сви рамене. — Справям се.

— С малко помощ от приятелите — допълних.

Тя се усмихна, но гримасата не беше весела:

— Курвите нямат приятели.

— Не се налага да бъдеш курва. Гейнър те е направил такава, но не е задължително да останеш...

В очите ѝ за трети път заблестяха сълзи. Да му се не види, не беше достатъчно корава за улиците. Никой не е.

— Просто ми извикай такси, става ли? Не искам да говорим повече.

Какво можех да направя? Повиках такси. Както Уанда ме помоли, казах на шофьора, че клиентът е в инвалидна количка. Тя остави Жан-Клод да я свали по стълбите, защото аз не можех да се справя сама. Но беше съвсем скована и неподвижна в обятията му. Оставихме я на количката на тротоара.

Гледах, докато таксито не дойде да я откара. Жан-Клод стоеше до мен в златния кръг от светлина точно пред жилищната ми сграда. Топлата светлина сякаш изсмукваше цвета от кожата му.

— Трябва да те напусна, *ma petite*! Беше много възпитателно изживяване, но времето ми изтича.

— Отиваш да се нахраниш, нали?

— Личи ли си?

— Малко.

— Трябва да те наричам *ma verite*, Анита. Винаги ми казваш истината за мен.

— Това ли означава *verite*? Истина? — попитах.

Той кимна.

Стана ми зле. Бях нервна, сърдита, неспокойна. Бях бясна на Харолд Гейнър, задето бе превърнал Уанда в жертва. И на Уанда, задето го е допуснала. Дразнех се от себе си, защото не можех да сторя нищо по въпроса. И освен това тази нощ бях бясна на целия свят. Бях научила какво точно иска от мен Гейнър. И тази информация изобщо не ми помогна.

— Винаги ще има жертви, Анита! Хищници и плячка, така е устроен светът.

Стрелнах Жан-Клод с поглед.

— Мислех, че вече не си способен да ме четеш!

— Не мога да чета съзнанието или мислите ти, само изражението ти и това, което знам за теб.

Не исках да научавам, че Жан-Клод ме познава така добре. Толкова отблизо.

— Махай се, Жан-Клод, просто си тръгвай!

— Както желаш, *ma petite*! — и изчезна просто ей така. Порив на вятъра и после — нищо.

— Брех, какъв номер! — промърморих. Стоях си в тъмното, вкусвайки солта на сълзите. Защо ли ми се плачеше за някаква си курва, която току-що бях срещнала? Или плачех за нечестността на света като цяло?

Жан-Клод беше прав. Винаги ще има плячка и хищник. А аз се напъвах здравата да бъда една от хищниците. Бях Екзекуторката. Защо тогава винаги симпатизирах на жертвите? И защо отчаянието в погледа

на Уанда ме караше да мразя Гейнър повече, отколкото това, което бе сторил лично на мен?

Наистина — защо?

[1] Coquette (фр.) — букв. кокетка, прен. улиčníца — Бел. пр. ↑

Телефонът звънна. Поотворих очи, колкото да погледна часовника до леглото: 6:45 сутринта. Мамка му. Търпеливо лежах и отново се потапах в съня, в очакване телефонният секретар да...

— Долф е. Намерихме още един. Обади се на пейджър...

Задрапах за телефона и междувременно изтървах слушалката.

— 'Драсти, Долф. Тука съм.

— Късно си легнала, а?

— Аха, та какво става?

— Нашето приятелче е решило, че къщите с по едно семейство са лесна плячка... — от недоспиване звучеше задавено.

— Боже, не и още едно семейство!

— Боя се, че да. Можеш ли да наминеш?

Въпросът беше глупав, но не му го казах. Стомахът ми се беше смъкнал в петите. Не исках повторение на дома на Рейнолдс. Не мисля, че въображението ми би го понесло.

— Дай насам адреса. Ще дойда.

Долф ми продиктува адреса.

— Сейнт Питърс — повторих. — Близко е до Сейнт Чарлз, но все пак...

— Все пак какво?

— Доста ходене има пеша само за да нападнеш някаква си къща. И в Сейнт Чарлз има постройки от този тип. Защо да пътува толкова надалече, за да се нахрани?

— Мен ли питаш? — изуми се Долф. Долових нещо като смях в гласа му. — Хайде, госпожице Вуду Експерт! Да видим какво има за гледане.

— Долф, толкова зле ли е, колкото у Рейнолдс?

— Зле, даже по-зле, най-зле от всичко досега — изреди той. Смяхът още се долавяше, но с оттенъци на твърдост и самосъжаление.

— Не е по твоя вина — казах.

— Да бе, кажи го на големите клечки. Те искат да секат глави!

— Получи ли заповедта?

— Ще излезе късно този следобед.

— Никой не получава заповеди през уикенда — намекнах.

— Специално паникьорско разрешение — уведоми ме Долф. — Домъкни си задника насам, Анита! Всички искат да се прибират вкъщи! — и затвори.

Не си дадох труда да си взимам довиждане.

Още едно убийство. Мамка му. Мамка му. Мамка му! Да му се не види! Не така исках да прекарам съботната сутрин. Но щяхме да получим заповедта. Ура! Въпросът беше, че нямах представа какво търся.

Всъщност, не съм специалист по вуду. Специалист по свръхестествени престъпления съм. Кое то не е едно и също. Може би трябваше да помоля Мани да ме придружи? Не, не, не исках да доближава Доминга Салвадор, да не би тя да реши да отмени сделката и да го издаде на ченгетата. За човешките жертви няма давност. Все още биха могли да приберат Мани по този повод. И ще е точно в стила на Доминга да изтъргува приятеля ми срещу живота си. С което, по заобиколен път, ще ме натовари с вината. Да, би й харесало!

Лампичката за съобщения на секретаря мигаше. Защо не я бях видяла снощи? Свих рамене. Една от загадките на живота. Натиснах бутона за прослушване.

— Анита Блейк, Джон Бърк се обажда. Получих съобщението ти. Обади ми се по всяко време. Горя от нетърпение да чуя какво си научила! — Той остави телефонен номер и — край.

Страхотно: местопрестъпление, убийство, разходка до моргата и посещение в света на вудуто, всичко в един ден. Щеше да е натоварен и неприятен ден. Идеално подходеше на предишната вечер, а и на предишната също. Да му се не види, какъв късмет имах!

Някакъв патрулен полицай повръщаше шумно в една от онези гигантски кофи за боклук слонски размер пред къщата. Лош знак. От другата страна на улицата беше паркиран новинарски бус. Още по-лош знак. Не знаех как Долф е успял досега да оставя кланетата на зомбито извън новините. Наистина би трябвало да се случи нещо невероятно, за да пренебрегнат новинарите толкова сладки заглавия: ЗОМБИ ИЗКОЛВА СЕМЕЙСТВО. ЗОМБИ-СЕРИЕН УБИЕЦ НА СВОБОДА. Исусе, щеше да настъпи хаос!

Екипът с камерата, включително младежът с микрофонче на ревера, ме наблюдаваше как вървя към жълтата полицейска лента. Когато щипнах официалната пластмасова карта на яката си, новинарският екип пристъпи напред в пълен синхрон. Униформеният при лентата я задържа вдигната за мен, втренчен в настъпващата преса. Не погледнах през рамо. Никога не поглеждай назад, ако пресата те гони. Ще те хванат.

Русият с костюма се развика:

— Госпожице Блейк, госпожице! Може ли да ни дадете изявление?

Винаги е приятно да те разпознават, поне така мисля. Но се престорих, че не съм го чула. Продължих да крача, свела целеустремено глава.

Всяко едно местопрестъпление е досущ като всички останали. Разликата е само в специфичните кошмарни елементи. Стоях в спалнята на много приятно едноетажно ранчо. На тавана имаше бял вентилатор, който бавно се въртеше. Издаваше тихо скъ-ъ-ърцащо пукане, сякаш не е бил добре завинтен от едната страна.

По-добре е да се съсредоточаваш върху дребните детайли. Върху начина, по който източната светлина пада през косите щори, превръщайки стаята в зебров мотив от сенки. По-добре е да не гледаш онова, което е на леглото. Не искаш да гледаш. Не искаш да виждаш.

Но се налага. Нужно е да погледнеш. Може да намериш улика. Да бе, и прасетата имат шибани крилца! Но все пак, може би — само може би! — ще има улика. Може би. Надеждата е истинска кучка.

В човешкото тяло има приблизително осем литра кръв. Количеството, което слагат по филмите и сериалите, просто не е достатъчно. Пробвай да излееш осем литра мляко на пода в спалнята. Да видиш само каква бъркотия става, а сега го умножи по... нещо си. Кръвта бе прекалено много за един човек. Килимът плъокаше под краката ми и тук там като кал след дъжд избликваха малки гейзери. Белите ми найки се оцапаха в червено преди да измина и половината път до леглото.

Урок, научен: носи черни найки на местопрестъпленията.

В стаята витаеше миризма. Радвах се, че на тавана има вентилатор. Тук смърдеше на смес от кланица и тоалетна. Лайна и кръв. Най-често това е мирисът на скорошна смърт.

Не само леглото, но и голяма част от пода около него беше покрита с чаршафи. Изглеждаше така, сякаш са намятали гигантски хартиени кърпи върху най-големия разлив на „Куул Ейд“^[1] в света. Сигурно навсякъде под чаршафите имаше пръснати парченца. Буците бяха толкова малки... твърде малки, за да съставляват тяло. Нямах нито една отделна, просмукана в пурпур буца, която да е достатъчно голяма за цял труп.

— Моля те, не ме карай да гледам! — прошепнах на празната стая.

— Каза ли нещо?

Подскочих и открих, че Долф е застанал точно зад гърба ми.

— Исусе, Долф, изплаши ме!

— Чакай да видиш онова под чаршафите. Тогава можеш да се плашиш!

Не исках да виждам какво има под купчината просмукани с кръв чаршафи. Бях сигурна, че съм се нагледала на такива работи за цяла седмица напред. Квотата ми за кръв бе надскочена още предишната нощ. Точно така, бях си превишила квотата.

Долф стоеше на прага в очакване. Около очите му забелязах тънки бръчици, които не бях виждала досега. Беше блед и имаше нужда от бръснене.

Всички имяхме нужда от нещо. Но първо трябваше да погледна под чаршафите. Ако Долф бе способен на това, значи и аз можех да го понеса. Да-а, бе!

Сержантът подаде глава в коридора:

— Трябват ни няколко ръце да вдигнем чаршафите! Щом Анита Блейк види останките, отиваме си вкъщи! — Мисля, че додаде последното, защото никой не се появи да ни помогне. Нямаше и да открие доброволци. — Зербровски, Пери, Мерлони, домъкнете се насам!

Торбичките под очите на Зербровски изглеждаха като синини.

— Здравсти, Блейк!

— Здравсти, Зербровски, изглеждаш ужасно!

Той се разсмя насреща ми:

— А ти все още си свежа и сладка като пролетно утро!

— Да бе, как ли не — казах.

Детектив Пери се обади:

— Госпожице Блейк, радвам се да се видим отново!

Нямаше как да не се усмихна. Пери е единственото познато ми ченге, което може да се държи любезно дори над кървави останки.

— И аз се радвам на срещата ни, детектив Пери!

— Хайде да приключваме с това — каза Мерлони, — или вие двамата се каните да си пристанете?

Мерлони беше висок, макар и не толкова висок като Долф. Но пък нима в отряда имаше друг с подобен ръст? Сивата му, къдрава коса беше подкастрирана късо и се виеше отстриани и над ушите му. Носеше бяла официална риза с навити до лактите ръкави и разхлабена вратовръзка. Пистолетът му стърчеше на лявото бедро като дебел портфейл.

— Ами тогава махай първия чаршаф, Мерлони, щом толкоз си се разбързал! — предложи Долф.

— Ами добре... — въздъхна Мерлони и пристъпи към чаршафа на пода. Коленичи. — Готова ли си за гледката, маце?

— По-добре маце, отколкото жабар! — не му останах дължна аз.

Той се ухили.

— Давай!

— Време е за шоу! — каза Мерлони. Вдигна театрално чаршафа, само че той беше залепнал за купчинката отдолу и се белеше влажно

сантиметър по сантиметър.

— Зербровски, помогни му да вдигне проклетото чудо! — нареди Долф.

Зербровски не спори. Сигурно беше уморен. Двамата отлепиха чаршафа с мокро плъокане. Утринното слънце блисна през червения плат и боядиса килима в още по-ярка отсянка, отколкото беше — а може и да нямаше особена разлика. Там, където стискаха полицаите, от ръбовете на чаршафа капеше кръв. Мокри, тежки капки, като от чешма, която има нужда от ремонт. Досега не бях виждала така просмукан с кръв плат. Сумати неща не бях виждала до тази сутрин.

Взирах се в килима и не можех да подредя пъзела. Представляваше просто купчина буци — при това малки. Коленичих до тях. Студена кръв се просмука в крачолата на джинсите ми. По-добре, отколкото топла, предполагам.

Най-голямата буца беше влажна и гладка, около дванайсет сантиметра дълга. Беше с приятен, розов цвят. Представляваше парче от дебелото черво. До нея лежеше малко по-малка бучка. Взирах се в нея, но колкото по-дълго я зяпах, толкова по-малко ми приличаше на нещо. Можеше да е хапка месо от каквото и да е животно. Да му се не види, то и червата не беше задължително да са човешки. Но сигурно бяха — иначе нямаше да съм тук.

Побутнах по-малкото клъбце с облечения си в ръкавица пръст. Този път се бях сетила да надяна хирургическите ръкавици. Точка за мен. Кълбото беше мокро, тежко и плътно. Преглътнах с усилие, но не се доближавах до разпознаването му. Двете парчета бяха като хапки, паднали от устата на котка. Трохи от масата. Исусе. Изправих се.

— Следващият!

Гласът ми беше стабилен и спокоен. Изумително.

Бяха нужни четирима, които да дърпат в ъглите, за да отлепят чаршафа от леглото. Мерлони изруга и изтърва своя край.

— По дяволите!

По ръката му и върху бялата риза покапа кръв.

— Ти кво, оцапа си ризката, а? — попита Зербровски.

— Да бе, да ти го начукам! Тука е същинска кланица!

— Предполагам, че собственичката не е имала време да почисти преди да дойдем, Мерлони — казах. Стрелнах с поглед леглото и

останките от собственичката. Но упорито върнах погледа си към полицаия. Или ченгето-жабарче не може да преживее една-две пръски?

— Мога да преживея всичко, което ми сервираш, дребосъчке — заяви той.

Намръщих се и поклатих глава:

— Обзалагам се, че не можеш!

— Хей, и аз искам да участвам в облога! — намеси се Зербровски.

Долф не ни спря с думите, че сме на местопрестъпление, а не при букмейкър. Знаеше, че имаме нужда от това, за да останем на себе си. Не можех да се вирам в останките и да не се майтапя. Не можех, иначе щях да откача. Ченгетата имат възможно най-странното чувство за хумор, защото така им се налага.

— На какво се обзалагаш? — попита Мерлони.

— Вечеря за двама в „При Тони“ — заявих.

Зербровски подсвирна:

— Висок залог, много висок!

— Мога да си позволя да платя сметката. Сключваме ли сделката?

Мерлони кимна и ми подаде окървавената си длан:

— С жена ми не сме излизали от години!

Стиснах му ръката. Студената кръв полепна по хирургическите ми ръкавици. Беше гъста и сякаш се просмукваше в кожата, което всъщност не беше вярно. Просто илюзия на сетивата. Знаех, че когато сваля ръкавиците, ръцете ми отдолу ще са сухи и покрити с талк. Но при все това беше гадно.

— И как ще докажем кой е по-корав? — попита Мерлони.

— Тук, сега, веднага. — Става.

Съсредоточих се отново върху клането с новопридобита целеустременост. Щях да спечеля облога. Не можех да допусна Мерлони да ме победи. Така имаше върху какво да се концентрирам, а не просто да зяпам бъркотията на леглото.

На матрака лежеше лява половина от гръден кош. Към него все още бе прикрепена гола гърда. Собственичката на дома? Всичко бе ярко, пищночервено, сякаш някой бе изливал кофи с боя на леглото. Трудно беше да се различат парчетата. Имаше лява китка малка, женска.

Вдигнах ръката — отпусната, ни следа от ригор мортис^[2]. На третия пръст имаше сватбена халка. Разтърсих китката.

— Няма ригор мортис. Как мислиш, Мерлони?

Той се втренчи в дланта. Не можеше да допусне да го надскоча, тъй че си поигра с ръката, въртейки я в китката.

— Може да е настъпил и отминал. Знаеш, че първото вкочаняване е краткотрайно.

— Сериозно ли предполагаш, че са минали почти два дни? — поклатих глава. — Кръвта е твърде прясна. Не, просто още не се е вкочанила. Престъплението е на няма и осем часа.

— Не е зле, Блейк — кимна той и побутна гръдния кош достатъчно силно, за да разлюлее гърдата. — А от това какви заключения си вадиш?

Преглътнах мъчително. Канех се да спечеля облога.

— Не знам. Да видим... Помогни ми да го обърна... — взирах се в лицето на Мерлони, докато го казвах. Дали не пребледня леко? Май да.

— Добре.

Другите трима стояха настрани и гледаха представлението. Ами нека. Беше много по-добре, отколкото да мислят за ставащото като за работа.

Ние с Мерлони преместихме гръдния кош настрани. Внимавах да му оставям по-месестите участъци, тъй че накрая на практика опипваше труп. Дали гърдата под пръстите му си е цица като цица? Има ли значение, че е кървава и студена? Мерлони ми се стори леко прежълтял. Предполагам, че имаше значение.

Вътрешностите на гръдния кош бяха остъргани точно както при господин Рейнолдс. Чисто и кърваво гладко. Оставихме ребрата отново да паднат на леглото. Заляха ни пръски кръв. Личаха по-добре по бялата риза на партньора ми, отколкото по моето синьо поло. Точка за мен.

Той се намръщи и бръсна кървавите капки. Размаза кръвта от ръкавиците си по ризата. Затвори очи и си пое дълбоко дъх.

— Добре ли си, Мерлони? — попитах. — Не искам да продължаваш, ако това те разстройва!

Той ме стрелна с поглед, после се ухили. Много неприятна усмивка.

— Още не си видяла всичко, маце! А аз го видях.

— Но докосна ли всичко?

Струйка пот протече по лицето му.

— Не искаш да пипаш всичко това.

Свих рамене:

— Ще видим!

На леглото имаше и крак. Съдейки по космите и останалата на него маратонка — мъжки. Облата, влажна ябълка на ставата блестеше срещу нас. Зомбито просто беше отскубнало крака, късайки плътта, но не и костта.

— Това сигурно е боляло ужасно! — констатирах.

— Смяташ ли, че е бил жив, докато са му късали крака?

Кимнах.

— Аха.

Не бях сто процента убедена. Имаше твърде много кръв, за да се познае кой и кога е умрял, но Мерлони ми се стори още малко по-блед.

Останалите парчета бяха просто кървави останки — късчета месо, парченца кост. Партньорът ми събра цяла шепа дреболии.

— Дръж!

— Исусе, Мерлони, това не е смешно! — Стомахът ми се върза на възел.

— Не, но изражението ти е — отвърна той.

Стрелнах го с поглед и заявих:

— Ако искаш го хвърли, Мерлони, но без подигравки!

Той примигна срещу мен, но кимна. Хвърли шепата дреболии. Бяха доста неудобни, но успях да ги хвана. Мокри, тежки, лепкави, просмукани и едновременно с това гнусни, като да докосваш суров телешки дроб, но по-зле.

Долф театрално изпъшка:

— Докато си играете на кой е по-силен, можем ли да научим нещо полезно?

Пуснах парчетата човешка плът обратно на леглото.

— Разбира се. Зомбито е дошло през плъзгащата се врата, както и предишния път. Преследвало е мъжа или жената дотук и ги е спипало и двамата... — спрях да говоря. Просто застинах.

Мерлони държеше бебешко одеялце. Кой знае защо, едното му ъгълче бе останало чисто. Беше поръбено с коприненорозово, с малки

балончета и клоуни. От другия му край тежко капеше кръв.

Взирах се в малките балони и клоуни, а те танцуваха в безполезни кръгове.

— Копеле такова — прошепнах.

— На мен ли говориш? — попита полицаят.

Поклатих глава. Не исках да докосвам одеялото.

Но посегнах към него. Мерлони се постара кървавият ръб да ме плесне по голата ръка.

— Жабарско копеле! — изсумтях.

— На мен ли говориш, кучко?

Кимнах и се опитах да се усмихна, но не се справих много добре. Трябваше да продължим да се преструваме, че всичко е наред. Че това е възможно. Беше отвратително. Ако не ме обвързваше залогът, щях да избягам с писъци.

Взирах се в одеялцето.

— На колко е?

— Ако съдим по семейната снимка отпред, бих казал — на три или четири месеца.

Най-сетне стигнах до другата страна на леглото. Там имаше още едно покрито с чаршаф място. Беше също толкова кърпаво и също толкова малко. Под чаршафа нямаше нищо цяло. Исках да отменя залога. Ако момчетата не ме караха да поглеждам отдолу, щях да ги заведа всичките в „При Тони“. Стига само да не се налага да вдигам този последен чаршаф. Моля ви, моля ви!

Но трябваше да погледна, със или без облог. Трябваше да видя каквото има за гледане. По-добре да погледна и да спечеля, отколкото да избягам и да загубя.

Връчих одеялцето обратно на Мерлони. Той го взе и го остави пак на леглото, достатъчно високо, за да остане чистото ръбче на сухо.

Коленичих до чаршафа. Той коленичи от другата му страна. Погледите ни се срещнаха. Предизвикателство за кошмарния край. Издърпахме покривалото.

Отдолу имаше само две парчета. Само две. Стомахът ми се сви толкова силно, че се наложи да преглътна киселина. Задавих се и за малко да повърна, но се удържах. Удържах се!

Мислех си, че окървавеното нещо е бебето, но не беше. Оказа се кукла. Толкова просмукана с кръв, че не можех да отгатна какъв е бил

първоначалният ѝ цвят, но все пак просто кукла. При това твърде стара, за да бъде четиримесечно бебе.

На килима лежеше и малка ръчица, покрита с кръв като всичко друго. Човешка ръка. Малка. Детска ръка, не бебешка. Разперих длан над нея, колкото да я премеря. Дете на може би три или четири години. На възрастта на Бенджамин Рейнолдс. Беше ли това съвпадение? Вероятно. Зомбитата не са толкова придирчиви.

— Може би кърми бебето, когато чува силен шум. Съпругът отива да погледне. Шумът събужда малкото момиченце, то излиза от стаята си да види какво става. Съпругът вижда чудовището, грабва детето и тича към спалнята. Зомбито ги хваща тук. Убива ги всички, пак тук... — собственият ми глас звучеше дистанцирано и клинично. Точка за мен.

Опитах се да избърша част от кръвта от малката ръка. И момиченцето е носило пръстен като мама. От онези, пластмасовите, които получаваш от машините за дъвки.

— Видя ли пръстена, Мерлони? — попитах. Вдигнах ръката от пода и подвикнах: — Дръж!

— Исусе! — Той скочи на крака и се раздвижи още преди да му я метна. Озова се зад вратата извънредно бързо. Всъщност няха намерение да хвърлям ръката. Наистина.

Държах ръчицата в шепи. Беше тежка, сякаш пръстите щяха да се свият около дланта ми. Да ме помолят да ги заведе на разходка. Изпуснах гнусното чудо на килима. Падна с влажно цопване.

Стаята беше много гореща и леко се въртеше. Примигнах и се втренчих в Зербровски.

— Печеля ли облога?

Той кимна:

— Анита Блейк, коравото маце. Една нощ кулинарни наслади при Тони за сметка на Мерлони! Чувал съм, че правят страхотни спагети!

Споменаването на храната ми дойде в повече.

— Къде е банята?

— Нататък по коридора, третата врата отляво — обясни Долф.

Хукнах към банята. Мерлони тъкмо излизаше оттам. Няха време да вкуся победата. Бях твърде заета да освобождавам стомаха си.

- [1] Популярно в САЩ безалкохолно питие — Бел. пр. ↑
- [2] Следсмъртно вкочаняване — Бел. пр. ↑

Бях опряла чело в студения линолеум в банята. Чувствах се по-добре. Какъв късмет, че не бях имала време да закуся!

На вратата се почука.

— Какво? — провикнах се.

— Долф е. Мога ли да вляза? Обмислих въпроса му.

— Ами, да.

Той се появи с кърпа в ръка. Както предположих — от шкафа за бельо. Погледа ме известно време и поклати глава. Намокри кърпата в мивката и ми я подаде:

— Знаеш какво да правиш с нея.

Така е. Кърпата беше студена и много приятно охлади лицето и шията ми. Попитах:

— Връчи ли една и на Мерлони?

— Аха, той е в кухнята. И двамата сте истински задници, но беше забавно.

Успях да възпроизведа вяла усмивка.

— Сега, след като приключихме със самоизявяването, да имаш някакви полезни наблюдения? — Долф седна на затворената тоалетна чиния.

Аз останах на пода.

— Някой да е чул нещо, за разнообразие?

— Един съсед доловил някакъв шум призори, но отивал на работа. Казва, че не искал да се забърква в семейни скандали.

Втренчих се в Долф.

— Чувал ли е караници от съседната къща и преди?

Сержантът поклати глава.

— Боже, само да беше викнал ченгетата! — възкликнах.

— Смяташ ли, че ситуацията щеше да се развие другояче? — поинтересува се полицаят.

Замислих се за малко.

— Не за това семейство, може би, но нищо чудно да имаме хванато зомби!

— Разляното мляко^[1]... — проточи Долф.

— Може и да не е така. Всичко тук е съвсем прясно. Зомбито ги е убило, след това се е мотало наоколо, докато похапне четирима души. Това не става бързо. Призори това чудо още ги е убивало.

— Ти така казваш.

— Запечатай района.

— Защо?

— Зомбито със сигурност е наблизо, имам предвид съвсем наблизо. Крие се и чака да падне нощта.

— Мислех си, че зомбитата могат да излизат денем — възрази Долф.

— Могат, но не обичат. Едно зомби няма да се покаже на слънце, ако не му наредят.

— Значи — най-близкото гробище — уточни той.

— Не е задължително. Зомбитата не са като вампирите или гулите. Не се нуждаят от ковчези и дори от гробове. То просто ще иска да се махне от светлото.

— Тогава къде да го търсим?

— В бараки, гаражи... навсякъде, където ще остане скрито.

— Значи може да е и в детска къщичка на дърво? — попита Долф.

Усмихнах се. Хубаво бе да знам, че още го мога.

— Съмнявам се, че зомбитата биха се катерили дори ако имат такава възможност. Забележи, че всички къщи са били едноетажни.

— Мазета?

— Да, но никой не е изтичал в мазето — казах аз.

— Щеше ли да помогне?

Свих рамене.

— Зомбитата не ги бива много по катеренето, по принцип. Това е по-бързо и по-жизнено, но... Е, мазето поне би могло да го забави. Ако там има прозорци, хората са щели да изкарат децата навън... — потърках яката си. — Зомбито избира едноетажни къщи с плъзгащи се врати. Сигурно почива в някоя наблизо.

— Съдебният лекар казва, че трупът е висок, метър и осемдесет или осемдесет и нещо. Мъж, бял. Невероятно силен.

— Последното го знаем, а останалото наистина не е от помощ.

— По-добра идея ли имаш?

— Всъщност — заявих — искам всички офицери с приблизително подходящ ръст да вървят през квартала около час. След това районът се блокира.

— И се претърсват всички барачки и гаражи — уточни Долф.

— И мазета, тесни пространства, стари хладилници... — допълних.

— Ако го намерим?

— Пържим го. Докарай насам изстребителите.

— Зомбито ще бъде ли нападателно посред бял ден? — поинтересува се полицаят.

— Ако е достатъчно притеснено, да. Това тук е ужасно агресивно.

— Без майтап! — възкликна той. — Ще ни трябват поне дузина изстребителски екипи. Градът никога няма да се навие за това. Освен това, можем да извървим прекалено широк кръг. Да си го претърсваме цял ден и пак да изтървем плячката...

— Ще се раздвижи по тъмно. Ако сме нащрек, ще го намерим тогава.

— Добре. Защо ми се струва, че няма да помогнеш с претърсването?

— Ще се върна да помагам, но Джон Бърк отговори на обаждането ми.

— Ще го водиш в моргата, а?

— Аха, навреме да се опитам да го използвам срещу Доминга Салвадор. Колко удобно! — казах.

— Добре. Искаш ли нещо от мен?

— Само достъп до моргата за нас двамата.

— Това е ясно. Наистина ли смяташ, че ще научиш нещо от Бърк?

— Няма да узная, докато не опитам — отвърнах.

Долф се усмихна.

— Старият опит от колежа, а?

— Забий едно за Гипър.

— Добре, отивай на гости в моргата и се разправяй с вуду-Джон.

А ние ще обърнем целия шибан квартал с краката нагоре.

— Хубаво е да знаем, че и двамата имаме план за деня —
захилих се.

— Не забравяй, че следобед трябва да навестим дома на
Салвадор.

Кимнах:

— Аха, а пък тази нощ сме на лов за зомбита.

— Тази вечер слагаме край на гадорията — заяви Долф.

— Надявам се.

Той ме погледна с присвити очи:

— Нещо те притеснява в плана ни?

— Просто няма такова нещо като перфектен план. Сержантът
помълча за малко и се надигна.

— Ще ми се този да е такъв.

— И на мен.

[1] Поговорката е „Разляното мляко не може да се налее обратно
в каната“ — Бел. пр. ↑

Моргата на Сейнт Луис е голяма сграда. Така и трябва да бъде. Тук свършва пътят на всеки, до чието смъртно легло не е стоял доктор. Да не споменаваме и за убийствата. В Сейнт Луис общата бройка е доста голяма.

По едно време идвах в моргата доста често. Да набивам на кол предполагаеми вампирски жертви, за да не могат да се вдигнат и да похапнат от сътрудниците там. След приемането на новите вампирски закони, това се смята за убийство. Трябва да изчакаш паленцето да се събуди, освен ако няма съвсем ясно завещание в смисъл, че се забранява завръщането му като вампир. В моето например, се казва да ме избавят от мъките, ако смятат, че има шанс да се върна озъбена. Да му се не види, та в завещанието си съм настояла за кремация! Не искам да се връщам и като зомби, много благодаря.

Джон Бърк си беше, какъвто го помнех. Висок, мургав, красив и смъртно зловещ. Козята брадица създаваше този ефект. Извън филмите на ужасите никой не носи такива. Нали се сещате — онези филми със странните култове, дето се кланят на рогати образи.

Стори ми се, че Джон изглежда повехнал около очите и устата. Мъката влияе така на хората, дори ако естественият цвят на кожата им е тъмен. Устните му бяха свити в тънка линия, докато вървахме през моргата. Държеше се така, сякаш го боли нещо.

— Как се справяш при зълва си? — попитах.

— Зле, много зле.

Почаках да се уточни, но той не каза нищо повече. Така че смених темата. Ако не искаше да говори за това, имаше пълното право.

Вървахме по широк празен коридор. Достатъчно широк да караш по него три колички едновременно. Кабинката на пазача изглеждаше като противоядрен бункер, в комплект с картечниците. За в случай, че мъртвите се надигнат като един и хукнат към свободата. Досега не се е случвало тук в Сейнт Луис, но сме имали подобно изпълнение в съседство, в Канзас Сити.

Картечницата ще убие ентусиазма на всеки ходещ мъртвец. Загазваш единствено, ако са повечко. А ако се събере тълпа, смятай, че се присъединяваш към тях.

Размахах картата си пред пазача.

— Здравсти, Фред, отдавна не сме се виждали!

— Ще ми се да те пускаха да идваш тук като преди. Тази седмица имаме трима, дето възкръснаха и си отидоха вкъщи. Можеш ли да повярваш?

— Вампири?

— Че какво друго? Някой ден ще станат повече от нас!

Не знаех какво да кажа, затова си премълчах. Той вероятно беше прав.

— Тук сме да видим личните вещи на Питър Бърк. Сержант Рудолф Стор би трябвало да го е уредил.

Фред порови в малкия си тефтер.

— Аха, имате разрешение. Хванете по десния коридор, третата врата отляво. Доктор Савил ви очаква.

Вдигнах вежди при това изказване. Рядко се случва главният съдебен лекар да се води по акъла на полицията или на някой друг. Но само кимнах, сякаш очаквах подобно кралско посрещане.

— Благодаря, Фред, ще се видим на излизане!

— С все повече и повече хора така става — заяви той.

Не ми прозвуча като шегичка.

Найките ми не издаваха нито звук в тази вечна тишина. Джон Бърк също не вдигаше шум. Не го бях сметнала за тип, който носи маратонки. Погледнах надолу и се оказах права. Кафяви обувки с меки подметки. Но въпреки всичко крачеше до мен като тиха сянка.

Беше облечен в тон с обувките. Луксозно кафяво сако — толкова тъмнокафяво, че беше почти черно, метнато върху светложълта риза, с кафяви официални панталони. Дайте му само една вратовръзка и може да го смятате за част от корпоративна Америка. Дали винаги се издокарваше или бе пазарувал за погребението на брат си? Не, костюмът на погребението беше съвсем черен.

В моргата винаги е било тихо, но в събота сутрин е наистина мъртвешки спокойно. Дали линейките кръжат като самолети до настъпването на по-човешки час от уикенда? Знаех, че убийствата се

множат в края на седмицата, но в събота и неделя сутрин винаги е тихо. Сетете се сами защо.

Броях вратите от лявата страна. Почуках на третата. Чу се тихо:

— Влезте! Отворих вратата.

Доктор Мариан Савил е дребна жена с къса черна коса, завита точно под ушите. Мургава е, има тъмнокафяви очи и високи изящни скули. Тя е смес от френска и гръцка кръв и притежава идеалния външен вид. Екзотична, без да е страховита. Вечно се изненадвам, че д-р Савил не е омъжена. Причината не е, защото ѝ липсва хубост.

Единственият ѝ недостатък беше пушенето — и лъхащата от нея миризма на цигари, прилепчива като отвратителен парфюм.

Тя се приближи с усмивка и ми подаде ръка:

— Анита, радвам се да се видим отново!

Ръкувах се с нея и се усмихнах:

— И аз се радвам, че ви виждам, д-р Савил!

— Мариан, ако обичаш.

Свих рамене.

— Мариан, това ли са личните вещи?

Намирахме се в малка операционна. На симпатична маса от неръждаема стомана имаше няколко пластмасови торби.

— Да.

Втрених се в нея, питайки се какво цели. Главният съдебен лекар не тича по задачи. Имаше още нещо, но какво? Не я познавах достатъчно добре, за да се държа неучтиво, а и не исках да ме изгонят от моргата, тъй че нямаше как да проявя грубост. Проблеми, проблеми...

— Това е Джон Бърк, брат на починалия — обясних.

Веждите на д-р Савил подскочиха при това изказване.

— Моите съболезнования, господин Бърк!

— Благодаря — Джон се ръкува с нея, но така и не отклони очи от найлоновите торби.

Днес нямаше време за симпатични докторки и любезности. Смяташе да види личните вещи на починалия си брат. Търсеше улики, които да помогнат на полицията да хване убиеца. И взимаше много на сериозно тази идея.

Ако не беше забъркан с Доминга Салвадор, значи му дължах голямо извинение. Но как да го накарам да говори, ако доктор Мариан

се мотае наоколо? Как ли да я помоля за уединение? Все пак моргата беше нейна, поне в общи линии.

— Трябва да съм наблизко, за да се уверя, че няма да пострадат никакви улики — обади се съдебната лекарка. — Напоследък има доста целеустремени репортери.

— Аз не съм репортер.

Тя сви рамене.

— Не си и официално лице, Анита. Новите правила отвисоко твърдят, че никое неофициално лице не бива да бъде оставяно при вещественни доказателства за убийство, без някой да го наглежда... — тя се усмихна. — И бездруго бях тук, и предположих, че ще ти е по-удобно аз да ти надничам през рамото, а не някой друг.

Права беше. Какво ли смятаха, че се каня да правя, да открадна някой труп? Ако ми се искаше, можех да изпразня цялата проклетата сграда и да накарам всички трупове да си играят на „следвай водача“.

Вероятно именно за това ми трябваше наглеждане. Може би.

— Не искам да проявявам нелюбезност — намеси се Джон, — но дали ще може да се хващаме за работа?

Погледнах към красивото му лице. Кожата около устата и очите беше изпъната, сякаш изтъняла. Прониза ме остър пристъп на вина.

— Разбира се, Джон, колко глупаво от наша страна!

— Моите извинения, господин Бърк! — каза и Мариан.

Даде и на двама ни по чифт гумени ръкавици. Ние с нея си ги навлякохме с опитна ръка, но Джон не беше свикнал с процедурата. Има определен трик — научава се с практиката. По времето, когато свърших да му помагам с нахлузването на ръкавиците, той се хилеше. Цялото му лице се променяше с усмивката. Бляскав и красив, и без капка зловещ привкус.

Д-р Савил разпечата първата торба. Вътре имаше дрехи.

— Не — каза Джон. — Тези дрехи не са ми познати. Може и да са негови, нямам представа. Ние с Питър... не се бяхме виждали от две години.

Трепнах при вината в гласа му.

— Добре, да продължим с по-дребните вещи — каза Мариан и се усмихна. Сладко и весело, упражняваше добрите си маниери. Толкова рядко ѝ се удаваше да ги упражни!

Отвори една далече по-малка торба и изсипа внимателно съдържанието на лъскавия метален плот. Гребен, четвъртак, две пенита, остатък от билет за кино и вуду-талисман. Гри-гри.

Беше изтъкано от черна и червена нишки с вплетен помежду им човешки зъб. По ръбовете му висяха още кости.

— Това кокалчета от човешки пръсти ли са? — попитах.

— Да — отвърна Джон с много спокоен глас. Стоеше вкочанен и изглеждаше малко странно, сякаш го бе заляла нова вълна от ужас.

Гри-григо беше зловещо творение, но не разбихах силата на реакцията му спрямо него.

Наведох се и побутнах талисмана с пръст. В средата имаше и парче изсъхнала кожа. Освен това не ставаше дума за черен конец, а за черна коса.

— Човешки зъби, коса, кости и кожа — казах тихо.

— Да — отвърна Джон.

— Ти си по-просветен във вудуто от мен — казах. Какво значи всичко това?

— Някой е умрял заради този талисман.

— Сигурен ли си?

Той ме стрелна с истинско презрение:

— Не смяташ ли, че ако имаше шанс да е станало по друг начин, нямаше да споделя? Да не мислиш, че ми е приятно да науча, че брат ми е участвал в човешко жертвоприношение?

— Задължително ли е Питър да е бил там? Не може ли просто да го е купил по-късно?

— НЕ! — почти изкрещя Джон. Обърна ни гръб и отиде до стената. Дишането му бе шумно и накъсано.

Дадох му известно време да се вземе в ръце, след това зададох въпроса, който се налагаше да задам:

— За какво служи това гри-гри?

Той се обърна, достатъчно спокоен да се изправи срещу нас. Издаваше го само напрежението около очите.

— Дава на сравнително слаб некромант възможност да вдига по-стари мъртъвци, като взема назаем сила от някой по-силен.

— Как така назаем?

Джон сви рамене:

— В талисмана се крие част от силата на най-могъщия сред нас. Питър е платил прескъпо за него, тъй че да може да вдига повече и по-стари трупове. Питър, Боже, как си могъл?

— Колко могъщ трябва да си, за да можеш да споделяш силата си по такъв начин?

— Много могъщ — уточни Джон.

— Има ли начин това чудо да се проследи до човека, който го е създал?

— Не ме разбра, Анита! То Е част от нечия сила. То е същността на душата на създателя си. Човек трябва да е в голяма нужда или много алчен, за да го направи. Питър никога не би могъл да си го позволи. Никога.

— Може ли да се проследи?

— Да, просто влизаш в едно помещение с човека, който наистина го притежава. Това чудо ще запълзи право към него. Нали е липсващото парченце от душата му!

— Може ли да мине за доказателство в съда?

— Ако накараш заседателите да разберат принципа, предполагам да... — Бърк пристъпи към мен. — Знаеш ли кой го е направил?

— Може би.

— Кой — кажи ми, кой?

— Ще направя нещо по-добро от това. Ще уредя да дойдеш на претърсването на къщата й.

Мрачна усмивка раздвижи устните му.

— Започвам много да те харесвам, Анита Блейк!

— Комплиментите по-късно.

— Какво значи това? — попита Мариан. Беше преобърнала талисмана. Сред косата и костите блестеше по-малък амулет, досущ като парче от орнаментирана гривна. Беше във формата на музикален знак — бемол.

Какво точно бе казал Евънс, когато докосна парченцата от надгробния камък? Те прерязали гърлото й, тя имала гривна с музикални знаци и малки сърчица по нея. Вгледах се в талисмана и усетих как светът се раздвижва. Всичко си дойде на мястото с едно плавно движение. Доминга Салвадор не беше вдигнала зомбито убиец. Тя беше помогнала на Питър Бърк да го събуди. Трябваше обаче да се

уверя. Разполагахме само с няколко часа, преди да се върна пред вратата на Доминга в опит да докажа твърдението си.

— Случайно по същото време като Питър Бърк тук да се е появявала и една жена?

— Сигурна съм, че е имало няколко — отвърна Мариан с усмивка.

— Жени с прерязани гърла? — уточних.

Докторката ме стрелна с изпитателен поглед.

— Ще проверя в компютъра.

— Можем ли да вземем талисмана с нас?

— Защо?

— Защото, ако съм права, тя има гривна с накачени по нея лък, стрели и малки сърчица, а това е парче от гривната — вдигнах златния амулет към светлината. Той заблестя весело, сякаш не знаеше, че собственичката му е мъртва.

След смъртта сивотата настъпва преди всички други цветове. О, изгубилото много кръв тяло може да изглежда бяло или синкаво. Но щом веднъж започне да се разлага — не да гние, още не — то добива сив цвят.

Жената изглеждаше сива. Раната на врата ѝ бе почистена и сондирана. Изглеждаше зинала като втора гигантска уста под брадичката ѝ.

С привичен жест д-р Савил дръпна главата назад.

— Разрезът е много дълбок. Прерязани са вратните мускули и каротидната артерия. Смъртта е настъпила сравнително бързо.

— Професионална работа — казах.

— Ами, да който и да ѝ е прерязал гърлото, е знаел какво прави. Има поне дузина начини да се нарани шията, без това да е смъртоносно или да убие толкова бързо.

Джон Бърк се обади:

— Да не казвате, че брат ми се е упражнявал?

— Не знам — признах. — Личните ѝ вещи тук ли са?

— Ето ги — Мариан разпечата далече по-малка торбичка и я изсипа на една празна маса. Златната гривна заблестя под флуоресцентните крушки.

Вдигнах украшението. Все още носех ръкавици. Малък опънат лък заедно със стрелата, друг музикален знак, две преплетени сърца. Всичко, което Евънс описа.

— Откъде знаеше за амулета и мъртвата жена? — попита Джон Бърк.

— Занесох малко улики на ясновидец. Той видя смъртта на жената и гривната ѝ.

— Какво общо има това с Питър?

— Смятам, че една вуду жрица е накарала Питър да вдигне зомби. То му се е изплъзнало. И убива хора. За да скрие стореното от нея, тя е убила брат ти.

— Коя е тя?

— Не разполагам с доказателства, освен ако самото гри-гри не докаже нещата.

— Едно видение и едно гри-гри — Джон поклати глава. — Трудничко ще го пробуташ на заседателите.

— Знам. Точно за това ни трябва още доказателства.

Д-р Савил следеше разговора ни като страстен запаленко.

— Име, Анита, трябва ми име!

— Трябва да се закълнеш да не тръгваш на бой, докато законът не получи възможност. Само ако законът се провали, обеща ми!

— Давам ти думата си!

Изучавах го внимателно минута-две. И той ми отвърна с ясен и уверен поглед. Но можеше да излъже с чиста съвест.

— Не вярвам на ничия честна дума — позяпах го още малко. Джон дори не трепна. Предполагам, че моят поглед в стил „кова гвоздеи с очи“ е позагубил силата си. Или просто той възнамеряваше да си удържи на думата. Случва се понякога.

— Добре де, приемам думата ти. Но не ме карай да съжалявам!

— Няма — обеща той. — А сега ми кажи името.

Обърнах се към д-р Савил.

— Извини ни, Мариан. Колкото по-малко знаеш по въпроса, толкова по-голям е шансът през прозореца ти никога да не пропълзи зомби!

Малко преувеличавах, но намекът ми улучи целта. Стори ми се, че съдебната лекарка се кани да възрази, но накрая кимна:

— Много добре. Бих дала мило и драго някой ден да чуя цялата история, ако е безопасно.

— Ако мога да ти я разкажа, няма да пропусна! — обещах.

Тя кимна отново, затвори чекмеджето, в което лежеше Джейн Доу^[1] и си тръгна.

— Викнете ме, когато приключите. Имам и друга работа — каза и затвори вратата.

Остави ни с уликата. Предполагам, че ми вярваше. Че ни вярваше?

— Доминга Салвадор — казах.

Джон си пое остро дъх.

— Името ми е познато. Ако всички истории са верни, тя е голямо страшилище.

— Истина са — признах.

— Срещала ли си се с нея? — поинтересува се той.

— Имах това нещастие.

На лицето му се изписа изражение, което не ми хареса особено.

— Закле се да не отмъщаваш!

— Полицията няма да я спипа. Тя е твърде хитра за тях — каза той.

— Можем да я спипаме по законен път. Убедена съм.

— Но не си сигурна — възрази Джон.

Какво можех да кажа? Прав беше.

— Почти сигурна съм.

— „Почти“ не е достатъчно за убийството на брат ми.

— Това зомби е убило още доста хора, не само брат ти. Аз също искам да я пипна. Но трябва да я смажем по законен начин, чрез съдебната система.

— Има и други начини да я докопаме.

— Ако законът ни подведе, чувствай се свободен да използваш вуду. Просто не ми казвай, става ли?

Джон ми се стори развеселен и озадачен.

— Няма да се ядосаш, ако прибегна до черна магия?

— Тя вече се опита да ме убие веднъж. Не смятам, че ще се откаже.

— Преживяла си нападението на Сеньората? — попита той и ми се стори изненадан.

Изражението му не ми хареса.

— Мога да се грижа за себе си, господин Бърк!

— Не се и съмнявам, госпожице Блейк! — той се усмихна. — Нараних егото ти. Май не ти хареса, че толкова се учудих, а?

— Запази си наблюденията за собствена употреба, ясно?

— Ако си преживяла челен сблъсък с онова, което може да ти изпрати Доминга Салвадор, тогава трябва да повярвам на някои от историите, които съм чул за теб. Екзекуторката, съживителка, която може да вдигне всичко — все едно на каква възраст е.

— За последното не съм убедена, но просто се старая да остана жива, това е всичко.

— Ако Доминга Салвадор иска да умреш, това няма да е лесно.
— Почти невъзможно си е, мен, ако питаш — признах.
— Тогава, нека я докопаме първи! — предложи Джон.
— По законен начин — напомних аз.
— Анита, много си наивна.
— Предложението да участваш в обиска на къщата ѝ все още е в сила.
— Сигурна ли си, че можеш да го уредиш?
— Така мисля.

В очите на Джон Бърк блестеше нещо като мрачна светлина или искряща тъмнина. Той се усмихна напрегнато и много зловещо, сякаш обмисляше неприятни мъчения за една жена на име Доминга Салвадор. Тази мисъл явно го изпълни с удоволствие.

Кожата между раменете ми се напрегна при това му изражение. Надявах се Джон никога да не ме погледне с такъв мрачен поглед. Нещо ми подсказваше, че от него би станал кошмарен враг. Ужасен почти колкото Доминга Салвадор. Почти толкова страховит..., но не съвсем.

[1] В САЩ е общоприета практика лицата с неизвестна идентичност, живи или мъртви, да получават „идентификация“ като Джон Доу — мъже; Джейн Доу — жени, до установяване на истинската самоличност — Бел. пр. ↑

Доминга Салвадор ни посрещна усмихната в гостната си. В скута на баба си седеше малкото момиченце, което при предишното ми посещение караше триколесно велосипедче. Детето беше спокойно и отпуснато като котенце. Две по-големи момчета се бяха настанили в краката на Доминга. Тя изглеждаше като символ на майчино блаженство. Направо ми се догади.

Разбира се, това, че беше най-опасната вуду жрица, която някога съм срещала, не означаваше, че не е и баба освен всичко друго. Хората рядко са едностранчиви. Хитлер е обичал кучетата.

— Добре дошли сте да претърсите, сержант! Домът ми е и ваш дом — каза сеньората със захаросан тон, същият, с който ни беше предложила лимонада или студен чай, ако предпочетем.

Ние с Джон Бърк стояхме встрани и оставяхме полицията да си върши работата. Доминга ги караше да се чувстват като глупаци заради подозренията си. Просто сладка стара дама. Даа бе!

Антонио и Енцо също стояха встрани. Малко не подхождаха на картината на бабиното блаженство, но очевидно тя искаше да има свидетели. Или пък не изключваше някаква престрелка.

— Госпожо Салвадор, нали разбирате евентуалните последици от обиска? — попита Долф.

— Няма да има последици, защото нямам какво да крия — тя се усмихна сладко. Дявол да я вземе.

— Анита, господин Бърк... — повика ни Долф.

Пристъпихме напред като асистенти в шоу на фокусник. Кое то не беше далече от истината. Един висок полицаи държеше готова за снимки камера.

— Доколкото знам, познавате госпожица Блейк — каза Долф.

— Имала съм това удоволствие — съгласи се Доминга.

Маслото не би се стопило в лъжливата ѝ уста.

— Това е Джон Бърк.

Очите ѝ лекичко се разшириха. Първа пукнатина в идеалната ѝ маскировка. Дали беше чувала за Джон Бърк? Дали името я притесни? Надявах се.

— Толкова се радвам да се запознаем най-сетне, господин Джон Бърк! — каза тя накрая.

— Винаги е приятно да се срещнеш с нов познавач на изкуството — отвърна той.

Тя леко сведе глава, приемайки комплимента. Поне не се опитваше да имитира пълна невинност. Признаваше, че е вуду жрица. Какъв напредък.

Щеше да е обидно бабата на вудуто да се прави на невинна.

— Давай, Анита — каза Долф. Без встъпителни слова, никакво чувство за театрален ефект, просто „давай“. Такъв си е той.

Извадих от джоба си пластмасова торбичка. Доминга ми се стори озадачена. Изтърсих гри-грито. Лицето ѝ застина, досущ като маска. Странна лека усмивчица изкриви устните ѝ.

— Това какво е?

— Хайде сега, сеньора — обади се Джон, — не се прави на глупачка! Много добре знаеш какво е.

— Знам, че е някакъв вид талисман, разбира се. Но какво — полицията вече заплашва стариците с вуду, така ли?

— Както дойде — обадох се.

— Анита! — изсумтя Долф.

— Извинявай... — погледнах към Джон и той кимна.

Оставих гри-грито на пода, на около два метра от Доминга Салвадор. Трябваше да се доверя на Джон за голяма част от нещата. С Мани бях преговорила по телефона някои от твърденията му. Ако номерът действаше и можехме да накараме съда да го признае, ако успеехме да обясним всичко на заседателите, тогава може би разполагахме с доказателство. Колко, „ако“ станаха дотук?

Секунда-две гри-грито просто си стоеше на място, но след това кокалчетата от пръсти се раздвижиха, сякаш ги бе погалила невидима длан.

Доминга вдигна внучка си от скута и махна на момчетата да отидат при Енцо. Седеше сама на дивана и чакаше. Странната усмивчица още цъфтеше на устните ѝ, но вече изглеждаше доста крива.

Талисманът започна да пълзи към нея като червей, избутвайки се и гърчейки се с помощта на мускули, каквито не притежаваше. Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха.

— Записваш ли, Боби? — попита Долф.

Ченгето с видеокамерата отвърна:

— Записвам, записвам. Не вярвам, мамка му, но го снимам.

— Моля ви, не използвайте такива думи пред децата! — обади се Доминга.

Ченгето отвърна:

— Извинете, госпожо!

— Извинен сте. — Тя все още се опитваше да се преструва на идеалната домакиня, докато онова нещо пълзеше към краката ѝ. Признавам ѝ куража.

Антонио обаче се пречупи. Тръгна напред, сякаш се канеше да изгребе нещото от килима.

— Не го докосвай! — предупреди Долф.

— Плашите баба ми с номерата си — изръмжа младежът.

— Не го докосвай! — повтори отново сержантът.

Този път се изправи. Телесата му сякаш запълниха стаята. Редом с него Антонио внезапно стана дребен и крехък.

— Моля ви, плашите я! — Но всъщност неговото лице бе пребледняло и покрито с пот. Какво толкова се тръскаше сладкият Тони? Нали не неговият задник отиваше в затвора?

— Застани ето там — нареди Долф, — веднага, иначе ще се наложи да ти сложим белезници!

Антонио поклати глава.

— Не, аз... аз ще се дръпна!

Така и стори, но погледна към Доминга, докато се движеше. Бърз, страхлив поглед. Когато тя му отвърна, в очите ѝ нямаше нищо друго, освен гняв. Черните ѝ очи блестяха от ярост. Лицето ѝ внезапно се изкриви. Какво бе станало, та разруши преструвката? Какво ставаше?!

Гри-григо мълчително си проправи път до кралицата на вудуто. Сгуши се в краката ѝ като куче, търкаляйки се върху събутите ѝ обувки, все едно котка, която иска да я почешат по коремчето.

Сеньората се опита да не му обърне внимание, да се преструва.

— Ще се отречете ли от възврънатата ви сила? — попита Джон.

— Не знам какво искате да кажете — отново бе овладяла изражението си. Изглеждаше озадачена. Боже, колко беше добра! — Вие сте могъщ вуду жрец. Правите всичко това, за да ме вкарате в капан!

— Ако не искате талисмана, ще го взема — отвърна той. — Ще добавя вашата магия към моята. Ще стана най-могъщият майстор в Щатите...

За първи път силата на Джон потече по кожата ми. Беше полъх на магия, много страховит. Бях започнала да приемам Бърк за обикновен човек — или поне толкова обикновен, за колкото всеки от нас може да мине. Моя грешка.

Сеньората само поклати глава.

Джон пристъпи напред и коленичи. Посегна към гърчещото се гри-гри. Силата му се движеше заедно с него като невидима ръка.

— Не! — Доминга сграбчи талисмана и го гушна в шепи.

Джон Бърк й се усмихна изотдолу.

— Значи признавате, че сте изработили този талисман? Ако не, ще го взема и ще го използвам както сметна за удобно. Намерен е сред вещите на брат ми. По закон е мой, нали така, сержант Стор?

— Точно така — потвърди Долф.

— Не, не можете!

— О, и мога, и ще го сторя, освен, ако не погледнете към онази камера и не признаете, че сте го изработили!

Старицата изръмжа:

— Ще съжаляващ за това!

— Не, ти ще съжаляваш, че си убила брат ми!

Тя се втренчи във видеокамерата.

— Много добре, аз изработих този талисман, но не признавам нищо друго. Изработих талисмана за брат ви, но това е всичко.

— Изпълнили сте човешко жертвоприношение за създаването на този талисман — уточни Джон.

Сеньората поклати глава:

— Талисманът е мой. Направих го за брат ви, това е всичко. Вие притежавате талисмана, но нищо друго.

— Сеньора, простете ми — каза Антонио. Изглеждаше блед и потресен, и много, ама много уплашен.

— Calenta — отвърна тя, — млъквай!

— Зербровски, заведи приятелчето ни в кухнята и запиши показанията му! — нареди Долф.

В този миг Доминга се изправи.

— Глупак такъв, нещастен глупак! Кажеш ли им още нещо, ще накарам езика ти да изгние в устата!

— Разкарай го оттук, Зербровски!

Зербровски отведе почти разплакания Антонио извън стаята. Имах чувството, че старият Тони е отговорен за възвръщането на талисмана. Беше се издънил и щеше да си плати. Полицията беше последна в списъка на проблемите му. На негово място щях да се постарая много баба да бъде затворена тази вечер. Не бих искала да припари до вуду нещицата си. Никога повече.

— Сега ще обискираме къщата, госпожо Салвадор!

— Ами, заповядайте, сержант! Няма да откриете нищо друго полезно за вас!

Тя беше много спокойна, когато каза това.

— Дори и нещата зад онези врати? — попитах.

— Вече ги няма, Анита! Няма да намериш нищо незаконно и... цяло — тя произнесе последната дума като че ли беше нещо мръсно.

Долф погледна към мен. Свих рамене. Тя ми се стори много уверена.

— Добре, момчета, разчекнете всичко тук!

Униформените полицаи и детективите се раздвижиха, получили внезапно цел. Понечих да последвам Долф навън. Той ме спря.

— Не, Анита, вие с Бърк оставате тук.

— Защо?

— Цивилни сте.

Аз — цивилна?

— Бях ли цивилна, когато извървях гробището за теб?

— Ако някой от хората ми можеше да се справи с това, нямаше да те оставя да го правиш.

— Да ме оставиш?

Той се намръщи.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не, не зная.

— Е, може да си корава мацка, може дори да си толкова добра, колкото смяташ, че си, но не си ченге. А това е полицейска работа.

Оставах в дневната с цивилните, поне този път. Когато всичко е чисто, може да слезеш долу и да идентифицираш за нас чудовищата.

— Не ми прави услуги, Долф, става ли?

— Не смятах, че можеш да се цупиш, Блейк!

— Не се цупя — отвърнах.

— Оплакваш се?

— Я стига. Схванах намека. Оставам тук, но не е задължително да ми харесва.

— През повечето време газиш до задник в крокодили. Радвай се, че поне веднъж не си на огневата линия, Анита! — С тези думи той поведе хората си към мазето.

Всъщност не исках да слизам отново в мрака. И със сигурност не исках да виждам твартата, която ни бе преследвала с Мани по стълбите. Но все пак... чувствах се изоставена. Долф беше прав. Цупех се. Страхотно.

Ние с Джон Бърк седнахме на дивана. Доминга остана в люлеещия се стол, където се намираше откакто почукахме на вратата. Децата бяха изгонени навън да си играят, а Енцо ги надзираваше. Стори ми се облекчен. Почти се писах доброволец да изляза с тях. Всичко друго бе по-добре от простото седене и напъване да чуя първите писъци.

Щеше да има писъци, ако там долу се намираше чудовището, а това беше единственият термин, пасващ на онези звуци. Ченгетата ги бива срещу лошите типове, но чудовищата са нещо ново за тях. Беше по-просто, един вид, когато цялата тази гадост се обработваше от неколцина специалисти. Малцина самотници, които се бореха на страната на доброто. Пронизваха вампири. Сваляха зомбита. Горяха вещици. Макар че може да се спори дали допреди няколко години нямаше да свърша на страната на преследваните. През шейсетте, да речем.

Това, с което се занимавах, без съмнение беше магия. Преди да изкараме на светло всички чудовища, свръхестественото си беше свръхестествено. Убий го, преди да убие теб. По-прости времена. Но сега от полицията очакваха да се разправя със зомбита, вампири, по някой демон тук-там. Полицията наистина не се разбира с демоните. Но пък кой ли се разбираше с тях?

Доминга седеше на стола си и се взираше в мен. Двамата униформени в стаята при нас бяха заели обичайната полицейска стойка — безизразни лица, леко отегчение, но ако някой мръдне, ченгетата ще са нащрек. Отегчението беше само маска. Ченгетата винаги забелязват всичко. Такава им е професията.

Доминга не гледаше полицаите. Не обръщаше внимание дори на Джон Бърк, който беше много по-близо до нейното ниво. Взираше се в малката дама — в мен.

Пресрещнах черните ѝ очи и казах:

— Проблем ли имаш?

Ченгето ме стрелна с поглед. Джон се размърда на дивана.

— Какво има? — попита той.

— Тя ме зяпа.

— Няма да се свърши само със зяпане, *chica!* — гласът ѝ бе натежал. Космите в основата на врата ми се опитаха да пропълзят надолу в блузата.

— Заплаха — усмихнах се. — Не мисля, че ще продължиш да нараняваш хората, да знаеш.

— Това ли имаш предвид? — Тя ми показва талисмана. Той се гърчеше в ръката ѝ, сякаш бе очарован, че му е обърнала внимание. Тя го смачка с длан. Гри-гри напразно се мъчеше да се освободи от хватката ѝ. Дланта ѝ го скри напълно. Тя се взираше право в мен и полека вдигна ръка към гърдите си.

Въздухът внезапно натежа и стана труден за дишане. Косъмчетата по цялото ми тяло настръхнаха като четина.

— Спрете я! — каза Джон и се изправи. По-близкият до Доминга полицаи се поколеба само за миг, но това стигаше. Когато успя да разтвори пръстите на старицата, дланта ѝ беше празна.

— Стар фокус, Доминга. Смятах те за по-добра от това!

Джон беше пребледнял.

— Не е номер — говореше треперливо. Седна тежко на дивана до мен. Мургавото му лице бе пребледняло. Силата му сякаш се спихна. Изглеждаше уморен.

— Какво има? Какво направи тя? — попитах притеснено.

— Трябва да върнете талисмана, госпожо — заяви униформеният полицаи.

— Не мога — отвърна сеньората.

— Джон, какво по дяволите направи тя?

— Нещо, на което не би трябвало да е способна!

Започвах да разбирам как се чувства Долф, когато разчита на мен за сведения. Беше като да вадиш шибан зъб.

— Какво направи тя?

— Погълна силата си обратно — обясни Бърк.

— Това какво значи?

— Абсорбира гри-грито в тялото си. Не го ли усети?

Бях почувствала нещо. Сега атмосферата бе по-свежа, но все още — напрегната. Кожата ме сърбеше от близостта на нещо.

— За усещане — усетих, но все още не разбирам нищо.

— Без ритуал и без помощта на лоа, тя го абсорбира обратно в душата си. Няма да намерим и следа от него. Никакви доказателства.

— Значи разполагаме само с касетата?

Джон кимна.

— Ако знаеше, че е способна на това, защо не проговори по-рано? Нямахме да я оставим да пипне това чудо!

— Да, ама не знаех. Невъзможно е без церемониална магия.

— Но тя го направи.

— Да, Анита, знам! — За първи път ми се стори уплашен. Страхът не подхождаше на тъмното му, красиво лице. След силата, която бях усетила у него, страхът ми се струваше още повече не на място. Но все пак беше истински.

Потръпнах, сякаш някой бе пристъпил върху гроба ми. Доминга ме зяпаше.

— В какво се пулиш?

— В една мъртва жена — отвърна тя тихо.

Поклатих глава.

— Думите са евтино нещо, Сеньора. Заплахите не значат нищо.

Джон ме побутна:

— Не я предизвиквай, Анита! Ако може да направи това ей така, никой не може да каже на какво още е способна!

На ченгето му стигаше толкова.

— Тя няма да предприеме нищо. Ако даже мръднете, госпожо, ще ви застрелям!

— Но аз съм просто една старица. Нима ме заплашвате?

— Нито дума повече!

Другият униформен се обади:

— Един път видях вещица, която можеше да омагьосва с гласа си.

И двамата се хванаха за оръжията. Забавно, как малко магия променя възприятията ти за хората. Те се чувстваха добре, когато знаеха, че ѝ трябва човешко жертвоприношение или церемония. Но един фокус ѝ стигаше да мине внезапно в категорията „много опасни“. Аз винаги съм си знаела, че е опасна.

Доминга седеше мълчаливо под подозрителните погледи на полицаите. Малкото ѝ представление беше отвлякло вниманието ми. От мазето все още не се чуваха писъци. Нищо. Тишина.

Дали онова ги беше спипало всичките? Толкова бързо, без нито един изстрел? Надали. Но все пак стомахът ми бе свит, а по гърба ми се стичаше пот. „Добре ли си, Долф?“ — помислих си.

— Каза ли нещо? — попита Джон.

Поклатих глава.

— Просто се бях замислила здравата.

Той кимна, сякаш думите ми имаха особен смисъл за него.

Долф се появи в дневната. Не можех да отгатна нищо по лицето му. Господин Стоик.

— Е, какво има? — попитах.

— Нищо — отвърна той.

— Какво искаш да кажеш с това „нищо“?

— Тя е почистила цялото чудо. Намерихме стаите, за които ми говореше. Едната врата е изкъртена отвътре, но стаята е била изтъркана и пребоядисана... — той ми подаде огромната си длан. Беше оцапана с бяло. По дяволите, та боята е още мокра!

— Не може всичко да е изчезнало! Ами циментираните врати?

— Очевидно някой ги е потрошил с пневматичен чук. Това са просто прясно пребоядисани помещения, Анита! Долу смърди на борова белина и мокра боя. Няма трупове, няма зомбита. Нищо.

Взирах се объркано в него.

— Сигурно се шегуваш!

Той поклати глава:

— Не се смея.

Изправих се пред Доминга.

— Кой те предупреди?

Тя само се взираше с усмивка в мен. Изпитвах огромно желание да изтрия усмивката ѝ с шамари. Щеше да ми стане по-добре дори ако я ударех само веднъж. Знаех, че ще ми олекне.

— Анита — каза Долф, — назад!

Може би гневът се бе изписал на лицето ми или пък за намеренията ми му подсказа фактът, че бях свила юмруци и треперех. Тресях се от гняв и заченки на още нещо. Ако тя не отидеше в затвора, тогава щеше да остане свободна да се опита да ме убие отново тази нощ. И всяка една нощ оттук нататък.

Сеньората се усмихваше, сякаш можеше да прочете мислите ми.

— Не разполагаш с нищо, chica! Заложил всичко на губеща ръка!

Правя беше.

— Стой далече от мен, Доминга!

— Няма да те доближавам, chica, не ми е необходимо!

— Последната ти малка изненадка не сработи толкова добре. Все още съм тук.

— Нищо не съм направила. Но съм сигурна, че и по-лоши неща могат да влязат през вратата ти, chica!

Обърнах се към Долф:

— Дявол го взел, нищо ли не можем да направим?

— Имаме талисмана, но това е всичко.

Сигурно нещо ме е издало, защото той ме побутна по рамото:

— Какво?

— Тя направи номер с талисмана. Изчезнал е.

Сержантът си пое дълбоко дъх и го задържа, после издиша.

— Дявол го взел, и как?

Свих рамене.

— Джон ще ти обясни. Аз все още не схващам. Мразех да признавам, че не знам нещо. Винаги съм се притеснявала да огласявам незнанието си. Но пък, хей, едно момиче не може да е специалист по всичко. Напъвах се здравата да стоя далече от вудуто. Работех здраво... и докъде се докарах? Да се взирам в черните очи на вуду жрица, която планира убийството ми. Много зловещо убийство, ако се съди по изражението ѝ.

Е, всичко или нищо. Обърнах се отново към сеньората. Стоях и се взирах в тъмното ѝ лице, и се усмихнах. Собствената ѝ усмивка трепна, което ме накара да се ухилия още по-широко.

— Някой те е предупредил и през последните два дни си чистила тази помийна яма — наведох се над Доминга и положих длани на подлакътниците на креслото ѝ. Така стояхме лице в лице. — Наложило се е да разбиваш собствените си стени. Трябвало е да освободиш или разрушиш всичките си творения. Вътрешното ти светилище, хогунът ти, е почистен и варосан. Всички верве са изтрити. Всички животински жертвоприношения — изчезнали. Цялата сила, трупана пласт по пласт, капка кръв по капка кръв... налага се да започнеш отначало, кучко. Трябва да възстановиш всичко!

Погледът в черните ѝ очи ме накара да потръпна, но не ми пукаше.

— Остаряла си по време на цялото това преустройство. Много от играчките си ли трябваше да съсипеш? Да си копала гробове, а?

— Шегувай се сега, chica, но някоя тъмна нощ ще ти пратя онова, което съм запазила специално за теб!

— Че защо да чакаме? Направи го сега, посред бял ден! Изправи се срещу мен... или се страхуваш?

Доминга Салвадор се разсмя и смехът ѝ бе топъл и приятелски. Стресна ме толкова, че се изправих и за малко да отскоча.

— Да не смяташ, че съм достатъчно глупава да те напада, докато всички полицаи душат наоколо? Сигурно ме смяташ за идиотка!

— Струваше си да опитам — признах.

— Трябваше да се обединиш с мен в плановете ми за зомбитата. Можехме да забогатеем заедно!

— Заедно можем да правим само едно нещо — да се избием една друга — отвърнах.

— Ами така да бъде. Нека между нас има война!

— Винаги е имало война — отговорих аз.

Сеньората кимна и се усмихна отново. Зербровски се появи откъм кухнята. Хилеше се от ухо до ухо. Готвеше нещо хубаво.

— Внучето току-що изплю камъчето.

Всички в стаята го зяпнаха. Долф каза:

— Изплю какво?

— Човешка жертва. Как е трябвало да прибере гри-грието от Питър Бърк, след като го убие по заповед на баба си, но се появили някакви бегачи и се паникьосал. Толкова се страхува от нея — той

посочи Доминга, — че иска да я види зад решетките. Ужасен е от онова, което тя ще му стори, задето е забравил талисмана.

Онзи талисман, с който вече не разполагахме. Но пък го имахме на запис, а сега имахме и признанията на Антонио. Денят се подобряваше.

Обърнах се отново към Доминга Салвадор. Тя изглеждаше висока, горда и ужасяваща. Черните ѝ очи сияеха, озарени от вътрешна светлина. Стоях толкова близо до нея, че силата ѝ пълзеше по кожата ми, но хубавата клада изисква повечко дръвца. Щяха да я опържат на електрическия стол, после да изгорят тялото и да пръснат пепелта на кръстопът.

Казах тихо:

— Пипнахме те!

Тя се изплю в мен. Храчката падна върху ръката ми и пареше като киселина.

— По дяволите!

— Повтори го и ще те застреляме, та да спестим малко пари на данъкоплатците! — заяви Долф. Беше си извадил пистолета.

Тръгнах да търся банята, за да измия плюнката от ръката си. Там, където ме улучи, имаше мехур. Шибани изгаряния втора степен от някаква си лига. Мили Боже!

Радвах се, че Антонио се е пречупил. Радвах се, че Сеньората отива в затвора. Радвах се, че ще умре. По-добре тя, отколкото аз.

Ривърридж беше модерен жилищен квартал. Което ще рече, че можете да избирате между три модела къщи. И при това да има четири еднакви в редица, като бисквитки в кутия. Освен това не се забелязваше никаква река наблизо. Нито пък водораздел.

Къщата, която попадеше в центъра на кръга на полицейското претърсване, беше абсолютно еднаква със съседната, като изключим цвета. Домът на убийството, както го наричаха в новините, беше сив с бели капаци. Тази, подминавана от новинарите къща беше синя с бели капаци. И при двете капаци не се използваха. Служеха просто за украса. Съвременната архитектура е пълна с елементи, които са само декоративни — перила за тераса без терасата, заострени покриви, които изглеждат така, сякаш разполагате с допълнителна стая, а такава няма; толкова тесни веранди, че само елфите на Дядо Коледа могат да поседнат на тях... От ей такива неща ми домилява за викторианската архитектура. Може и да е била претрупана, но поне всичко е функционирало.

Целият Ривърридж с еднаквите къщурки беше евакуиран. Долф беше принуден да даде изявление пред пресата. Гадна работа. Но не може да се евакуира цял квартал с размерите на малко градче и да го запазиш в тайна. Котката бе пусната от чувала. В употреба влезе терминът „зомби кланетата“. Лелее.

Слънцето залязваше в море от пурпур и оранжево. Изглеждаше така, сякаш някой е стопил два грамадни пастела и ги е размазал по небето. Нямахте нито една барака, гараж, мазе, къщурка на дърво, детска къщичка или друга постройка, за която човек може да се сети и която да не е била претърсена. При все това не бяхме открили нищо.

Хрътките от новините неуморно обикаляха границите на претърсвания район. След като бяхме евакуирали стотици хора и ровехме из собствеността им без заповед, и не бяхме намерили зомби..., ами, нагазвахме до уши в лайната.

Но то беше тук някъде. Знаех, че е тук. Добре де, бях почти сигурна, че е.

Джон Бърк стоеше до една от гигантските кофи за боклук. Долф ме беше изненадал като му позволи да дойде на лов за зомбито. Както каза, нуждаехме се от всяка помощ, която ни се предлагаше.

— Къде е то, Анита? — попита Долф.

Исках да му кажа нещо умно. Мили Боже, Холмс, откъде разбра, че зомбито се крие в цветната леха? Но можех да го излъжа.

— Не знам, Долф. Просто не знам.

— Ако не намерим това нещо... — той остави мисълта си недоизказана, но знаех какво има предвид.

Ако се провалим, моята работа не беше в опасност. Но тази на Долф... Мамка му. Как можех да му помогна? Какво пропускахме? Какво?!

Взирах се в тихата улица. Беше странно тиха. Прозорците до един бяха тъмни. Само уличните лампи отблъскваха настъпващия мрак. Меки аури от светлина.

Близо до водещата към тротоара алея пред всяка къща стоеше пощенска кутия. Някои бяха невероятно сладки. Една например имаше формата на ухилен котарак. Лапата му се вдигаше, ако в коремчето влезе поща. Фамилията на семейството беше Кет. Беше направо безценно!

Всяка къща имаше поне по една грамадна супермодерна кофа за боклук пред нея. Някои бяха дори по-големи от мен. Мда. Неделя надали беше денят за извозване на боклука. Или пък боклукчиите са идвали днес, но полицейският обиск е задържал процеса?

— Кофите за боклук — казах на глас.

— Какво? — попита Долф.

— Кофите за боклук! — сграбчих го за ръката, почти замаяна от облекчение. — Цял ден зяпаме проклетите кофи за боклук! Това е то!

Джон Бърк стоеше кротко до мен и се мръщеше.

— Добре ли си, Блейк? — Зербровски се появи с цигара иззад гърба ни. Краят на цигарата му приличаше на подпухнала светулка.

— Кофите са достатъчно големи, за да се скрие вътре едър тип.

— Ръцете и краката ти няма ли да се вцепенят? — поинтересува се Зербровски.

— Зомбитата нямат кръвообращение, не и като нас.

Долф изкрещя:

— Всички да проверяват кофите за боклук! Зомбито е в някоя от тях. Мърдайте!

Полицаяте се пръснаха като мравки от разбутан с пръчка мравуняк, но вече имаха цел. Аз тръгнах с двама униформени. На баджовете им пишеше „Кай“ и „Робъртс“. Кай беше азиатец, при това — мъж. Робъртс — руса жена. Приятен смесен екип.

Влязохме в ритъм, без да го обсъждаме. Офицер Кай преместваше и обръщаше кофата. Ние с Робъртс го прикривахме с пистолетите. Бяхме готови да крещим като дяволи, ако от контейнера се изтърколи зомби. Най-вероятно щеше да е търсеното от нас. Животът рядко е толкова жесток, че да ни подхвърли друг труп.

Щяхме да се разкрещим и екипът изтребители да притича. Или поне най-добре щеше да бъде да го направят. Това зомби като цяло беше твърде бързо и твърде агресивно. Като нищо можеше да се окаже и по-устойчиво на стрелба. Предпочитах да не установявам дали е така. Най-добре просто да опържим гадината и да приключваме.

Бяхме единственият екип, действащ на тази улица. Не се чуваха други звуци освен стъпките ни, гуменото тупване на преобръщаните кофи и тътенът на кутийките и бутилките, които кофата изплюваше. Абе, хората не връзват ли вече чувалите си с боклук?

Здрачът се бе сгъстил до солиден мрак. Знаех, че има звезди и луна там някъде горе, но от мястото, на което се намирахме, това беше трудно доказуемо. От запад бяха допълзели облаци, гъсти и тъмни като кадифе. Само уличните лампи разсейваха тъмнината.

Не знаех как се справя Робъртс, но мускулите на раменете и шията ми бяха вързани на възел. Всеки път, щом Кай опираше длани в някоя кофа и буташе, аз заставах нащрек. Готова да стрелям, готова да го спася, преди зомбито да изскочи и да му разкъса гърлото. Струйка пот се стичаше по азиатското лице с високи скули. Дори на тази слаба светлина потта блещукаше.

Радвах се да разбера, че не съм единствената, която долавя напрежението. Разбира се, не аз си пъхах лицето в евентуалните скривалища на откачило зомби. Само че не бях уверена колко добър стрелец е Кай, пък и Робъртс, ако става на въпрос. Знаех колко добре стрелям аз самата. Знаех, че мога да забавя твартата достатъчно, за да

довтаса подкрепление. Налагаше се да остана на стрелбището. Това беше най-доброто разпределение на труда. Честна дума.

Писъци. Отляво. Ние тримата застинахме. Обърнах се към писъците. Не се виждаше нищо — нищо, освен тъмни къщи и езера от уличната светлина на лампите. Нищо не помръдваше. Но писъците продължиха, високи и ужасени.

Хукнах нататък. Кай и Робъртс побягнаха по петите ми. Носех се, стиснала браунинга с две ръце. Дулото сочеше към небето. Така се тича по-лесно. Не смеех да прибера оръжието. Сполитаха ме видения за покрити с кръв плюшени мечета. Писъците като че позаглъхнаха. Някой пред нас умираше.

Навсякъде в мрака долавях движение. Полицаите тичаха. Всички ние тичахме, но бяхме закъснели. До един бяхме твърде закъснели. Писъците секнаха. Не последваха изстрели. Защо? Нима никой не бе получил чиста цел?

Тичахме покрай страничните дворове на четири къщи, когато се натъкнахме на метална ограда. Наложих се да приберем пистолетите. Не можехме да се катерим с една ръка. Да му се не види. Направих всичко възможно да падна от другата страна приклепнала, използвайки дланите си като опора.

Препънах се в нещо подобно на разкопана пръст в цветна леха. Мачках някакви високи летни цветя. На колене бях значително пониска от растенията. Кай кацна до мен. Само Робъртс се приземи на крака.

Кай се изправи, без да вади оръжието си. Аз измъкнах браунинга, приклепнала сред цветята. Бях готова да се изправам, само ако съм въоръжена.

Долових забързано движение, но не видях нищо. Цветята закриваха полезрението ми. Робъртс внезапно падна с писъци назад.

Кай извади пистолета си, но нещо го удари и го събори върху мен. Претъркулих се, но останах затисната под него. Той лежеше неподвижен върху ми.

— Кай, мръдни се, мътните те взели!

Полицаят седна и запълзя към партньорката си, а пистолетът му се очертаваше на светлината на уличните лампи. Взираше се в Робъртс. Тя не мърдаше.

Претърсих с очи мрака, опитвайки се да видя нещо каквото и да е. Движеше се далече по-бързо от човек. Бързо като гул. Никое зомби не би набрало подобна скорост. Да не би да грешах от самото начало? Беше ли нещо друго? Нещо по-лошо? Колко живота щеше да ми струва тази грешка? Робъртс мъртва ли беше?

— Кай, жива ли е? — оглеждах мрака, борейки се с желанието да насочвам поглед само към осветените места. Чувах се откъслечни викове, но те изразяваха само объркване: „Къде е? Къде отиде?“. Шумотевицата се отдалечаваше.

Изкрещях:

— Насам, насам!

Гласовете се поколебаха, после се насочиха към нас. Вдигаха повече шум и от стадо слонове с артрит.

— Колко зле е ранена?

— Лошо — Кай свали оръжието си. Притискаше шията на Робъртс с ръце. Нещо черно и течно се разстиляше между пръстите му. Боже.

Коленичих от другата страна на жената — с готов за стрелба пистолет, без да отлепям поглед от мрака. Сякаш случилото се отнемаше цяла вечност, но бяха минали само секунди.

Проверих ѝ пулса с една ръка. Беше накъсан, но сърцето ѝ биеше. Дланта ми бе изцапана с кръв. Избърсах я в панталона си. Твартата почти беше прерязала гърлото на Робъртс.

Къде се криеше?

Очите на Кай бяха разширени, зениците му — огромни. На светлината на лампите кожата му изглеждаше съсухрена. Кръвта на партньорката му се стичаше между пръстите му...

Нещо трепна, твърде ниско до земята, за да бъде мъж, но горедолу с този ръст. Беше просто форма, която се промъкваше покрай къщата пред нас. Каквото и да беше то, навлезе в най-плътната сянка и се опитваше да се измъкне пълзешком.

Подобно поведение показваше повече интелект, отколкото има едно зомби. Не беше правилно. Аз грешах. Грешах, мама му стара. И Робъртс умираше заради мен.

— Остани при нея. Задръж я жива!

— Къде отиваш? — попита Кай.

— След него — и се покатерих по оградата с една ръка. Явно адреналинът ми се покачваше, защото се справих без затруднения.

Докато прекося двора, то бе изчезнало. На светлината на кухненската лампа се очерта пъргав силует, бърз като мишка. Страхотно бърз — но едър, едър като човек.

То заобиколи ъгъла и го изгубих от поглед. Да му се не види. Тичах толкова далече от стената, колкото можех, а стомахът ми бе свит от очакването нечий пръсти да ми разкъсат гърлото. Завих зад къщата със стиснат с две ръце, стабилно насочен пистолет. Нищо. Претърсих мрака и езерата от светлина. Нищо.

Зад мен се чува викове. Ченгетата бяха пристигнали. Боже, нека Робъртс оцелее!

Ето — движение, пълзене през улицата на ъгъла на друга къща. Някой извика:

— Анита!

Вече тичах към източника на движение и междувременно крещях:

— Докарайте изстребителите! — но не спирах. Не смеех да спра. Бях единствената, която го държеше пред погледа си. Изгубех ли го, щеше да избяга.

Тичах в мрака, сама, след нещо, което може и изобщо да не беше зомби. Не беше най-умната постъпка в живота ми, но то нямаше да ми се изплъзне. Нямаше!

Нямаше да нарани още някое семейство. Не и ако можех да го спра. Днес. Тази нощ.

Прекосих локва светлина, от което мракът натежа още повече и закратко ослепях. Застинах в тъмното, копнеейки очите ми да се приспособят по-бързо.

— Нассстоятелна жена — изсъска нечий глас. Намираше се от дясната ми страна, толкова близо, че космите по ръцете ми настръхнаха.

Застинах, напъвайки периферното си зрение — по-тъмен силует се издигаше от вечнозелените храсталаци, които обгръщаха ъгъла на къщата. Беше се изправил в целия си ръст, но не ме нападаше. Ако ме искаше, щеше да ме докопа преди да се обърна и стрелям. Нали го бях видяла как се движи. Знаех, че съм мъртвец.

— Ти не сси като осстаналите... — гласът бе завален, сякаш част от устата липсваше, тъй че се изискваха големи усилия за оформянето на всяка дума. Глас на благородник, изгнил в гроба.

Обърнах се в тази посока — бавно, бавно...

— Положи ме.

Бях извърнала глава достатъчно, за да мога да го различа. Нощното ми зрение е по-добро, отколкото на повечето хора. А и уличните лампи хвърляха повече светлина от очакваното.

Кожата на зомбито беше бледа, жълтеникаво-бяла. Висеше по костите на лицето му като полустопен восък. Но очите му — те не бяха изгнили. Горяха срещу мен с блясък, непосилен за обикновения поглед.

— Къде да те положа? — попитах.

— В гроба ми — отвърна той.

Устните му не се подчиняваха напълно, нямаше достатъчно останала по тях плът.

Светлина блесна в очите ми. Зомбито изпищя и прикри лицето си. Не виждах нищичко. То се удари в мен. Дръпнах спусъка на сляпо. Мисля, че чух изпъшкване, щом куршумът потъна в тялото му. Стрелях отново с една ръка, с другата закрих шията си. Опитвах се да се защитя, докато падах полуослепяла.

Когато успях да видя нещо в пронизаната от електрическа светлина тъмнина, бях сама. Не бях ранена. Защо? „Положи ме в гроба“, бе казало то. В гроба ми. Откъде бе разбрало каква съм? Повечето хора не могат да познаят. Вещиците понякога отгатват, а и другите съживители винаги ме надушват. Другите съживители... Пу, да му се не види!

Долф внезапно се озова до мен и ме изправи на крака.

— Боже, Блейк, ранена ли си?

Поклатих глава.

— Каква, по дяволите, беше тази светлина?

— Халогенно фенерче.

— За малко да ме ослепите.

— Не виждахме добре за изстрел — обясни той.

Полициите претичаха покрай мен в мрака. Разнесоха се виковете:

— Ето го!

Ние с Долф бяхме изостанали заедно с кошмарното, светещо ярко като ден фенерче, а преследването продължаваше.

— То говори с мен, Долф — казах.

— Какво имаш предвид, как така е говорило?

— Помоли ме да го положа в гроба му... — Взирах се в очите на сержанта, докато го казвах.

Чудех се дали и моето лице изглежда като на Кай — бледо, с ококорени черни очи. Защо не бях уплашена?

— Старо е, най-малко на век. Било е някаква вуду клечка приживе. Заради това нещата са тръгнали наопаки. Ето защо Питър Бърк не е успял да го овладее.

— Откъде научи всичко това? То ли ти каза?

Поклатих глава.

— Успях да преценя възрастта по външния му вид. Позна ме като човек, който може да му върне покоя. Само вещица или друг съживител могат да разпознаят каква съм. Залагам на съживител.

— Това променя ли плана ни? — попита Долф.

Втрених се в него.

— Колко души е убило? — не дочаках отговора му. — Ще го убием. Точка.

— Мислиш като ченге, Анита!

От страна на Долф това беше голям комплимент и аз го приех като такъв.

Нямаше значение какво е било зомбито приживе. Е, и, какво като е било съживител или по-скоро вуду майстор? Какво? Сега беше машина за убиване. Не ме беше убило. Не ме нарани. Но не можех да си позволя да му върна услугата.

В далечината отекнаха викове. Някакъв номер на летния въздух им придаде ехо. Ние с Долф се спогледахме.

Все още държах браунинга.

— Да действаме!

Той кимна.

Хукнахме, но той бързо ме подмина. Краката му бяха далече по-дълги от моите. Не можех да тичам наравно с него. Сигурно щях да го надбягам на дълго разстояние, но не можех да поддържам такава скорост.

Той се поколеба и ме погледна.

— Давай, бягай! — подканих го.

Долф вложи допълнителна скорост и изчезна в мрака. Дори не погледна през рамо. Ако някой му кажеше, че се чувства добре в тъмното, където се скита зомби-убиец, Долф щеше да му повярва. Тоест, повярва на мен.

Това беше комплимент, но така останах да тичам сама в мрака и то за втори път тази нощ. От две противоположни посоки отекваха виковете. Бяха изгубили зомбито. Да му се не види.

Забавих ход. Нямах желание да се натъкна на тварта на сляпо. Първия път не ме беше наранило, но му вкарах поне един куршум. Дори и зомбитата се ядосват от такива неща.

Намирах се под студената сянка на някакво дърво. Бях в края на квартала. През цялата задна част на карето минаваше ограда с бодлива тел. Отвъд, докдето поглед стига, се точеха ниви. Е, поне бяха засети с боб. Зомбито би трябвало да легне, за да се скрие там. Мернах полицаи с фенерчета, които претърсваха в тъмното, но те всички се намираха на поне петдесетина метра от мен.

Те търсеха по земята, в сенките, защото им бях казала, че зомбитата не обичат да се катерят. Но това тук не беше обикновено зомби. Дървото над главата ми зашумоля. Космите по врата ми настръхнаха. Обърнах се светкавично, вдигнах глава нагоре и се прицелих.

Зомбито изсъска срещу мен и скочи.

Стрелях два пъти, преди тежестта му да се стовари върху мен и двамата да се търкулнем на земята. Два куршума в гърдите и то дори не пострада!

Стрелях за трети път, но все едно гърмах по стена.

Зомбито изръмжа в лицето ми, видях счупените му зъби с тъмни петна, дъхът му вонеше на гнило като от току-що разкопан гроб. Изпищях нечленоразделно и дръпнах спусъка отново. Куршумът го улучи в гърлото. Чудовището спря, опитвайки се да преглътне. Да преглътне куршум?

Бляскавите му очи се втрениха в мен. В него имаше нещо, също като у зомбитата на Доминга със заключените души. Някой надничаше през тези очи. Застинахме като в илюзорните секунди, които траят с години. Той ме беше яхнал през кръста, и държеше дланите си на гърлото ми, но не стискаше, не ме нараняваше, поне засега. Аз пък бях

пъхнала пистолета под брадичката му. Никой от куршумите не го беше спрял; защо точно този?

— Нямах намерение да убивам — каза зомбито тихо, — в началото не разззбирах. Не помнех какво сссъм.

Полицайте се скупчиха от двете ни страни и се поколебаха. Долф изкрещя:

— Не стреляйте, не стреляйте, да му се не види!

— Нуждаех се от месссо, имах нужда да си спомня кой сссъм. Опитах се да не убивам. Опитах се да вървя покрай всичките къщи, но не можех. Твърде много къщи... — прошепна зомбито. Хватката му се стегна, мръсните му нокти се врязаха в кожата ми. Стрелях в брадичката му. Тялото отскочи назад, но ръцете му ме стискаха за гърлото.

Натиск, натиск, по-силно, по-силно... Започвах да виждам бели искрици пред очите си. Нощта се претапяше от черно в сиво. Притиснах пистолета точно над носа му и дръпнах спусъка отново, и отново.

Зрението ме подвеждаше, но все още чувствах ръцете си и дърпах спусъка. Мрак се спусна над очите ми и погълна света. Вече не чувствах и ръцете си.

Събудих се от писъци, ужасни писъци. Смрадта на горяща плът и косми беше плътна и лепнеше по езика ми.

Поех си дълбоко дъх — заболя ме. Разкашлях се и се помъчих да седна. Долф ме подкрепи. Държеше пистолета ми. Поемах си накъсано дъх и кашлях достатъчно силно, че да си разраня гърлото. Или пък зомбито вече го бе направило?

В лятната трева се търкаляше нещо с размерите на човек. Бе обгърнато от яркооранжеви пламъци, които разсейваха мрака в огнени сенки, досущ като слънчеви лъчи по вода.

До зомбито стояха двама изстребители в огнеупорни костюми и го поливаха с напалм, сякаш беше гул. Твартата пищеше високо, редеше писъците си един след друг, монотонно и непрестанно.

— Исусе, защо не умира? — Наблизо стоеше Зербровски. Лицето му изглеждаше оранжево на светлината на огъня.

Не казах нищо. Нямахе нужда да говоря на глас. Зомбито не искаше да умре, защото приживе е било съживител. Поне толкова

знаех за зомбитата на съживителите. Това, което не знаех е, че излизат от гроба, алчни за плът. Че си припомнят, само ако се хранят с месо.

Това не го бях знаела. Не исках и да го знам.

Джон Бърк излезе тромаво на светлината на огъня. Притискаше едната си ръка към гърдите. По дрехите му се стичаше кръв. Дали зомбито бе успяло да си пошушука и с Джон? Дали той знаеше защо тварта не умира?

Зомбито се обърна, огънят изрева около него. Тялото му беше като восъчна свещ. Направи една треперлива крачка към нас. Горящите му ръце посегнаха към мен. Към мен.

След това бавно падна по лице в тревата. Рухна като отсечено дърво на забавен кадър, борейки се за живот. Ако това беше думата. Изтребителите останаха в готовност, без да поемат рискове. Не ги виня.

Навремето това зомби е било некромант. Тази горяща черупка, бавно палеща тревата, е била същата като мен. Дали ще стана чудовище, ако ме вдигнат от гроба? Дали? Предпочитам да не научавам. В завещанието ми е вписана кремация, защото не искам някой да ме вдигне ей тъй, за забавление. Сега имах и друга причина за това. Една ми стигаше.

Гледах как плътта почернява, сгърчва се и се бели. Мускули и кости избухваха в миниатюрни експлозии, в малки облачета от искри.

Гледах как зомбито умира и си дадох обещание. Щях да пратя Доминга Салвадор да гори в ада заради онова, което бе сторила. Има клади, които траят цяла вечност. Клади, пред които напалмът изглежда като временно неудобство. Тя щеше да гори цяла вечност, и това бе наполовина по-кратко, отколкото ѝ се полагаше.

Лежах по гръб в спешното. Бяла завеска ме скриваше от поглед. Шумовете от другата страна на завесата бяха високи и недружелюбни. Харесвах перденцето си. Възглавницата беше плоска, а масата за преглед — твърда. Беше бяла, чиста и прекрасна. Болеше ме като преглъщах. Болеше ме мъничко и като дишах. Но дишането беше важно. Хубаво беше да можеш да го правиш.

Лежах си съвсем тихо. За разнообразие правех онова, което ми беше наредено. Слушах дишането и биенето на сърцето си. Когато почти съм умряла, винаги се интересувам от тялото си. От най-разнообразните звуци, които носиш през живота почти незабелязани. Усещах как кръвта пулсира през вените в ръцете ми. Можех да вкуся спокойния си, редовен пулс в устата, досущ като бонбон.

Бях жива, а зомбито — мъртво. Доминга Салвадор — в затвора. Животът беше хубав.

Долф бутна завесата. Дръпна я след себе си, както човек би затворил вратата на стая. И двамата се преструвахме, че сме в уединение, макар под ръба на завесата да се виждаха краката на минаващите хора.

Усмигнах му се. Той отвърна на усмивката ми.

— Радвам се да те видя на крака.

— За краката не съм убедена — казах. Гласът ми беше дрезгав. Закашлях се в опит да си прочистя гърлото, но всъщност не помогна много.

— Какво казва докторът за гласа ти? — попита Долф.

— Временно ще съм тенор... — като видях изражението му, допълних: — Ще мине.

— Добре.

— Как е Бърк?

— Зашиха го, не е пострадал сериозно.

Поне за това се бях досетила, след като го видях снощи, но беше хубаво да го чуя от друг.

— А Робъртс?

— Ще живее.

— Но ще се оправи ли? — наложи ми се да преглътна мъчително. Болеше ме да говоря.

— Ще се оправи. Кай също е порязан, на ръката. Знаеше ли?

Поклатих глава, но спрях насред движението. И това болеше.

— Не можах да видя.

— Само няколко шева. Всичко е наред. — Долф пъкна ръце в джобовете на панталона си. — Загубихме трима. Един е пострадал по-зле от Робъртс, но ще се оправи.

Взирах се в него.

— Вината е моя.

Той се намръщи.

— Това пък откъде го измисли?

— Трябваше да се сетя — пак преглътнах, — че не е обикновено зомби.

— Все пак си беше зомби, Анита! Права излезе. И единствена се сети, че се крие в някоя от проклетите кофи за боклук... — сержантът ми се ухили. — А и ти почти умря, докато го убиеш. Мисля, че си изпълни задачата.

— Не го убих аз. Изстребителите бяха — от по-дългите думи май ме болеше повече, отколкото от по-късите.

— Помниш ли какво стана, преди да припаднеш?

— Не.

— Ти изпразни пълнителя в лицето му. Издуха му шибания мозък от главата. След това се отпусна. Помислих, че си мъртва. Боже! — Той поклати глава. — Не повтаряй повече този номер пред мен, става ли?

Усмихнах се.

— Ще се постарая.

— Когато мозъкът му протече от тила, то се изправи. Ти му изби желанието за борба.

Зербровски се пъкна в тясното пространство и остави завесата дръпната. Видях малко момченце с окървавена ръка, което плачеше в прегръдките на някаква жена. Долф решително дръпна пердето. Обзалагам се, че Зербровски е от онези, които никога не затварят чекмеджетата у дома.

— Още вадят куршумите от трупа. И до един са твои, Блейк!
Само го гледах.

— Ти си адски гадна кучка, Блейк.

— Все някой трябва да се навърта край теб, Зербро... — не успях да произнеса името му. Болеше. Много.

— Боли ли те? — попита Долф.

Кимнах внимателно.

— Докторът ще ми даде обезболяващо. Вече ме боднаха срещу тетанус.

— На бледото си вратле имаш огърлица цъфтящи синини — осведоми ме Зербровски.

— Колко поетично — казах.

Той сви рамене.

— Ще отида да нагледам пак и останалите ранени, след което ще хвана някой униформен да те закара до вкъщи — каза Долф.

— Благодаря.

— Не смятам, че си в състояние да караш сама.

Може и да беше прав. Чувствах се като лайно, но щастливо лайно. Бяхме се справили. Бяхме разрешили случая и виновните отиваха в затвора. Ура!

Докторът се появи с обезболяващите. Погледна двамата полицаи.

— Добре! — и ми връчи шишенце с три хапчета в него. — Това трябва да ти стигне за през нощта и за утре. На твоето място бих се обадил, че съм болен, гледаше Долф, докато ми говореше. — Чу ли това, шефе?

Сержантът се понамръщи:

— Аз не съм й шеф.

— Но си началникът, нали? — попита докторът.

Долф кимна.

— Тогава...

— Аз съм под наем — обясних.

— Наем ли?

— Може да се каже, че сме я взели назаем от друг отдел — обясни Зербровски.

Докторът кимна.

— Ами тогава кажете на началниците й да я освободят за утре. Може и да не изглежда толкова зле като останалите, но е получила

гаден шок. Голям късмет има, че не е осакатена завинаги.

— Тя няма началници — обади се Зербровски, — но ще кажем на шефа й.

И се ухили на доктора.

Намръщих се срещу злорадото ченге.

— Е, тогава може да си ходиш. Наглеждай драскотините за инфекция. Също и ухапването на рамото... докторът поклати глава. — Вие, ченгетата, си печелите парите с пот на челото! — и си тръгна, след като сподели тази мъдрост с нас.

Зербровски се разсмя.

— Нямаше да е добре докторчето да узнае, че сме оставили цивилна да пострада!

— Тя има гаден шок! — допълни Долф.

— Много гаден! — ухили се Зербровски. И двамата се разсмяха.

Аз седнах внимателно и праметнах крака през ръба на леглото.

— Ако двамцата сте свършили да се хилите, имам нужда от превоз до вкъщи!

Те продължаваха да се смеят така, че от очите им избиваха сълзи. Не беше чак толкова забавно, но ги разбирах. За разтоварване на напрежението смехът е много по-добър от сълзите. Не се присъединих, понеже силно подозирах, че от смеха ще ме заболи.

— Ще те закарам до вас — успя да вмъкне Зербровски сред пристъпите на кикота.

Наложи се да се усмихна. Самата гледка как те двамата с Долф се хият беше достатъчна да предизвика усмивка.

— Не, не — възрази сержантът. — Вие двамата, насаме в кола? Само единият ще излезе от нея жив!

— И това ще съм аз — допълних.

Зербровски кимна:

— Не е ли самата истина!

Хубаво е да знае човек, че поне за нещо бяхме на едно мнение.

Когато пристигнахме пред блока ми, бях полузаспала на задната седалка на полицейската кола. Пулсиращата болка в гърлото ми бе затихнала под вълната от обезболяващото. Чувствах се почти безплътна. Какво ми беше дал докторът? Чувствах се страхотно, сякаш светът бе някакъв филм, който няма почти нищо общо с мен. Далечен и безвреден като сън.

Бях връчила ключовете от колата си на Долф. Той обеща да накара някой да я паркира пред сградата до сутринта. Каза също, че ще се обади на Бърт и ще му каже, че този ден няма да ходя на работа. Питях се как ли моето началство ще понесе новината. Питях се и дали ми пука. Нъц.

Един от униформените полицаи се наведе през седалката и попита:

— Ще се справите ли, госпожо Блейк?

— Госпожица — поправих го по навик.

Той се поусмихна, докато ми отваряше вратата. В полицейските коли няма дръжки отзад. Налагаше се да ми кавалерства, но го направи с удоволствие и повтори:

— Ще се оправите ли, госпожице Блейк?

— Да, офицер... — наложи се да присвия очи, за да прочета баджа му, — Осбърн. Благодаря, че ме докарахте у дома. И на вашия партньор също!

Партньорът му стоеше от другата страна на колата, облегнал ръце на покрива ѝ.

— Голям кеф е най-сетне да се запознаем с Екзекуторката на Отряда на привиденията! — Той се ухили при тези думи.

Примигнах срещу него и се постарях да се взема в ръце достатъчно, за да мога да говоря и да мисля едновременно.

— Бях Екзекуторката много преди да се появи Отрядът на привиденията.

Той разпери ръце, все още с усмивка.

— Не се обиждайте!

Бях твърде уморена и твърде упоена, за да се притеснявам. Просто поклатих глава.

— Благодаря отново!

Залитах леко нагоре по стълбите. Стиснах перилото, сякаш е спасително въже. Тази нощ щях да спя. Можеше да се събудя насред коридора, но щях да спя.

След два опита успях да вкарам ключовете в ключалката. Олюлях се в апартамента и облегнах чело на вратата, за да я затворя. Врътнах ключа и ето ме в безопасност. Бях вкъщи. Бях жива. Зомбито убиец бе унищожено. Имах желание да се разкикотя, но го пораждаше обезболяващото. Никога не се хилия самичка.

Стоях си, облегнала глава на вратата. Взирах се в маратонките си. Струваха ми се много далечни, сякаш разстоянията се бяха увеличили откакто за последен път си погледнах обувките. Докторът ми беше дал много шантаво хапче. Нямаше да го пия утре. Твърде много променяше реалността за вкуса ми.

До маратонките ми се появиха върховете на черни ботуши. Откъде пък ботуши в апартамента ми? Понечих да се обърна. Посегнах към пистолета си. Твърде късно, твърде бавно, значи — много, много зле...

Здрави черни ръце се сплетоха на гърдите ми и ме приковаха. Приковаха ме срещу вратата. Опитах се да се преборя, но вече беше твърде късно. Бяха ме хванали. Извих врат назад, опитвайки се да се преборя с проклетото лекарство. Би трябвало да съм ужасена. Адреналинът прииждаше, но някои лекарства изобщо не се вълнуват дали тялото ти трябва или не. Принадлежиш на хапчето, докато то не се изчерпи. Точка. Смятах да осветкам доктора. Ако оживея.

Към вратата ме приковаваше Бруно.

Томи се появи отдясно. Държеше спринцовка в ръка.

— Не!

Бруно притисна устата ми с длан. Опитах се да го ухапя и той ме удари. Шамарът помогна малко, но светът си остана увит в памук и далечен. Ръката на телохранителя миришеше на афършейв. Задавяща сладост.

— Това е почти прекалено лесно — каза Томи.

— Просто действай! — отвърна Бруно.

Взирах се в иглата, която приближаваше рамото ми. Трябваше да им кажа, че вече съм упоена, но Бруно притискаше устата ми с длан. Би трябвало да попитам какво има в спринцовката и дали няма да даде някой гаден ефект в комбинация с онова, което вече бях пила. Така и не ми позволиха, обаче.

Иглата се заби. Сковах се цялата, напънах се да се боря, но Бруно ме държеше здраво. Не можех да помръдна. Не можех да се измъкна. По дяволите. По дяволите! Адреналинът най-сетне започна да прогонва мътилката, но беше твърде късно. Томи извади иглата от ръката ми и каза:

— Съжалявам, но нямаме алкохол да го полеем! — и ми се ухили.

Мразех го. Мразех ги и двамата. И ако инжекцията не ме убиеше, щях да ги убия и двамата. Задето ме плашеха. Задето ме караха да се чувствам безпомощна. Задето ме бяха хванали неподготвена, упоена и глупава. Ако преживеех тази си грешка, никога нямаше да я повторя. Мили Боже, моля те, нека оцелея след тази грешка!

Бруно ме държеше обездвижена и няма, докато усетих инжекцията да влиза в действие. Приспа ми се. В плен ме държеше лош тип, а на мен ми се спеше! Опитах се да се съпротивлявам, но не успях. Клепачите ми затрепкаха. Мъчех се да ги задържа отворени. Спрях да се опитвам да се измъкна от хватката на Бруно и вложих всички сили в битката да не затворя очите си.

Взирах се във вратата и се опитвах да остана будна. Вратата заплува в замайващи вълни, сякаш я гледах през вода. Клепачите ми се спуснаха, отскочиха нагоре... спуснаха се. Не можех да си отворя очите. Малка част от мен крещеше в мрака, но останалото... чувствах се отпусната и сънена, и — колко странно — в безопасност.

Намирах се на самия ръб на пробуждането. Когато знаете, че вече не спите, но всъщност не ви се иска да се будите. Тялото ми беше натежало. Главата ми пулсираше. И гърлото ме болеше.

Последната мисъл ме накара да отворя очи. Взирах се в бял таван. По боята като разлято кафе се точеха кафяви петна влага. Не си бях вкъщи. Къде се намирах?

Спомних си как ме притискаше Бруно. Иглата. Седнах. Светът заплува в ярки вълни от цвят. Рухнах обратно на леглото и прикрих очите си с длан. Това помогна малко. Какво ми бяха бутнали?

Бях останала с впечатление, че не съм сама. Някъде в този замайващ вихър от цветове имаше човек. Имаше ли? Отворих отново очи, този път по-бавно. Бях напълно доволна да разглеждам съсипания от теч таван. Намирах се на голямо легло. Две възглавници, чаршафи, одеяло. Внимателно извърнах глава и открих, че се вирам в лицето на Харолд Гейнър. Той седеше до леглото. Не с такава гледка исках да се събудя.

Зад него, на издраскан скрин с чекмеджета се облягаше Бруно. Презраменният кобур врязваше черни линии през синята му риза с къси ръкави. В подножието на леглото имаше също толкова издраскана масичка. Намираше се между два високи прозореца. Те бяха заковани с нови, ухаещи сладко дъски. Миризмата на бор се носеше в горещия, застоял въздух.

Започнах да се потя веднага щом осъзнах, че няма климатик.

— Как се чувствате, госпожице Блейк? — попита Гейнър. Гласът му все още бе веселият глас на Дядо Коледа, но леко шипящ. Сякаш говореше много развеселена змия.

— И по-добре съм се чувствала — заявих.

— О, убеден съм. Спахте повече от двадесет и четири часа. Знаете ли?

Дали ме лъжеше? Защо би ме излъгал колко време съм спала? Какво щеше да спечели? Нищо. Значи казваше истината, най-вероятно.

— Какво, по дяволите, ми боднахте?

Бруно се отлепи от стената. Изглеждаше почти притеснен.

— Не знаехме, че вече сте взели приспивателно.

— Болкоуспокояващо — уточних.

Той сви рамене.

— Все същата работа, когато го смесите с торазин.

— Сложили сте ми упойка за животни?

— Е, стига де, госпожице Блейк, използват го също и в психиатричните заведения. Не само при животни — уточни Гейнър.

— Леле — казах. — От това ми стана къде-къде по-добре!

Той се усмихна широко.

— Ако се чувствате достатъчно добре да си играете на шегички, тогава сигурно сте достатъчно добре, за да станете.

На шегички ли? Само дето сигурно беше прав. Честно казано, изненадах се, че не ме бяха вързали. Радвах се, но се изненадвах.

Седнах — този път значително по-бавно. Стаята само се залюля съвсем лекичко, преди да се установи в нормално положение. Поех си дълбоко дъх — болеше ме. Опипах гърлото си. И от докосването до кожата болеше.

— Кой ви направи тези ужасни синини? — попита Гейнър.

Да излъжа или да кажа истината? Отчасти лъжа.

— Помагах на полицията да хване един лош тип. Малко изтървахме положението.

— И какво стана с този лош тип? — поинтересува се Бруно.

— Вече е мъртъв — отвърнах.

Нещо премина по лицето на телохранителя. Твърде набързо, за да го разчета. Може би уважение? Нъц.

— Знаете защо ви доведохме тук, нали?

— За да вдигна едно зомби — отвърнах.

— Да вдигнете едно много старо зомби, точно така.

— Вече два пъти отказах предложението ви. Какво ви кара да смятате, че ще си променя намеренията?

Гейнър се усмихна — такъв един весел дърт елф.

— Ами, госпожице Блейк, разполагам с Бруно и Томи да ви убедят, че грешите. Все още смятам да ви дам милион долара за вдигането на това зомби. Цената не се е променила.

— Последния път Томи ми предложи милион и половина — напомних.

— Да, но в случай че дойдете доброволно. Не можем да платим пълната цена, след като ни насилвате да поемаме такъв риск!

— Досущ като термин за отвличане, употребяван във федералния затвор! — казах.

— Точно така. Упоритостта вече ви костваше петстотин хиляди долара. Наистина ли си струва?

— Няма да убия човешко същество, за да можете да си търсите съкровището.

— Малката Уанда си е развързала езика.

— Просто налучквах, Гейнър. Прочетох досието ви и там се споменаваха манията по бащиния ви род.

Страхотна лъжа. Само Уанда знаеше тази подробност.

— Боя се, че е твърде късно. Знам, че Уанда е говорила с вас. Тя си призна всичко.

Признала си е? Взирах се в милионера, опитвайки се да разчета безизразното му, добронамерено лице.

— Какво имате предвид с това признание?

— Имам предвид, че я дадох на Тони за разпит. Той не е такъв майстор като Сисъли, но пък оставя повече материал след себе си. Не исках да убивам малката ми Уанда.

— Къде е тя сега?

— Наистина ли ви е грижа какво е станало с някаква курва? — Очите му бяха бляскави като на птица. Преценяваше ме, оценяваше и реакциите ми.

— Тя не значи нищо за мен — казах. Надявах се, че изражението ми е също толкова безизразно като тона. Точно сега те не се канеха да я убиват. Ако сметнеха, че ще ме наранят чрез Уанда, можеше и да й посегнат.

— Сигурна ли сте?

— Вижте какво, не съм спала с нея. Тя е просто напълно пречупена евтина курва.

Гейнър се усмихна:

— Какво можем да сторим, за да ви убедим да вдигнете това зомби за мен?

— Няма да извърша убийство заради вас, Гейнър. Не ви харесвам чак толкова — казах.

Той въздъхна. Розовобузото му лице изглеждаше като тъжна кукла.

— Ще ни карате да действаме по трудния начин, нали, госпожице Блейк?

— Не знам как да стане по лесния — отвърнах. Облегнах гръб на напуканата дървена табла на леглото. Чувствах се достатъчно удобно, но все още бях малко замаяна. Все пак беше най-доброто състояние, до което щях да се докарам, поне засега. Определено беше подобрение в сравнение с безсъзнанието.

— Всъщност, още не сме ви наранили — уточни Гейнър. — Реакцията на торазина с каквото там лекарство сте поели, беше случайност. Не сме ви навредили съзнателно.

Това можеше да се оспори, но реших да не възразявам.

— Е, та накъде поемаме оттук?

— В нас са и двата ви пистолета — каза Гейнър. Без оръжие сте просто една дребна жена в ръцете на едри, силни мъже.

Усмихнах се.

— Свикнала съм да бъда най-дребното хлапе в квартала, Хари!

Той се намръщи болезнено:

— Харолд или Гейнър, но никога Хари.

Свих рамене.

— Ами добре.

— Не сте ли поне малко уплашена, че сте изцяло в наши ръце?

— Може да се спори по въпроса.

Милионерът погледна към Бруно.

— Такава самоувереност... откъде я черпи?

Бруно не каза нито дума. Просто се взираше в мен с празните си кукленски очи. Очи на телохранител — наблюдателни, подозрителни и празни, всичко наведнъж.

— Покажи й, че работата е сериозна, Бруно!

Чернокожият се усмихна — бавно разгъване на устните, което остави очите му мъртви като на акула. Отпусна рамене, опря се на стената и поразгря мускулите си. Дори не отклони поглед от мен.

— Доколкото схващам, аз съм в ролята на боксовата круша? — попитах.

— Много добре казано — съгласи се Гейнър.

Бруно се отдръпна от стената, готов и изгарящ от нетърпение. Уф, добре. Изхлузих се от отсрещната страна на леглото. Нямах желание Гейнър да посяга към мен. Обсегът на Бруно беше два пъти колкото моя. Имаше наистина дълги крака. Тежеше поне петдесетина кила повече, и всичко това за сметка на мускули. Щях да пострадам сериозно. Но, освен ако не ме вържеха, възнамерявах да падна със замах. Стигаше ми да нанесе и една сериозна травма, за да остана доволна.

Излязох иззад леглото, отпуснала ръце край хълбоците си. Вече бях заела леко приведената стойка, която използвах на тепиха за джудо. Сериозно се съмнявах, че любимото бойно изкуство на Бруно е джудото. Бих предположила, че е карате или таекуондо.

И наистина, телохранителят стоеше в странна на вид стойка, някъде по средата между Х и Т. Сякаш някой му беше хванал дългите крака и ги беше смачкал в коленете. Но щом тръгнах към него, той даде заден като рак и бързо се изплъзна от обхвата ми.

— Джиуджицу? — Не че много исках да знам.

Той вдигна вежди.

— Повечето хора не го разпознават.

— Виждала съм на живо — отвърнах.

— А владееш ли го?

— Не.

Той се усмихна.

— Тогава ще пострадаш.

— Дори и ако знаех джиуджицу, пак щях да пострадам — възразих.

— Но щеше да е честен бой.

— Ако двама хора са с еднакви умения, ръстът има значение. Якият едър тип винаги ще набие умелия дребен тип — свих рамене. — Не е задължително да ми харесва, просто това е истината.

— Ужасно спокойна си — констатира Бруно.

— Ще ми бъде ли от полза да изпадна в истерия?

Той поклати глава.

— Не.

— Тогава по-добре да си изпия лекарството, извинявай за израза, като мъж.

Той се намръщи срещу мен. Бруно беше свикнал хората да се плашат от него. Аз не се страхувах. Бях решила да си понеса тупаника. А с това решение вървеше и известна доза спокойствие. Щяха да ме натупат — не особено приятно, но пък се бях настроила по въпроса. Можех да го понеса. Бях го понасяла и преди. Ако имах избор между, а) да ме набият и б) да изпълня човешко жертвоприношение, предпочитах побоя.

— Готова или не... — проточи Бруно.

— ... ти идваш — довърших вместо него. Започваше да ми писва от тази размяна на реплики. — Или ме удари, или се изправи. Изглеждаш много смешно, както си приклепнал.

Юмрукът му се стрелна като тъмна змия. Блокирах с рамо. От удара ръката ми се вцепени. Дългият му крак ритна и се сблъска здраво със стомаха ми. Превих се, точно както се очакваше, и всичкият ми въздух изскочи наведнъж. Другият крак на Бруно излетя и ме удари отстрани по главата. Същата буза, която бе цапардосал и Сеймор. Паднах на пода, без да съм съвсем сигурна коя част от тялото си трябва да гушна най-напред.

Стъпалото на Бруно отново се понесе към мен. Хванах го с две ръце. Надигнах се бързо с надеждата да заклещя коляното му и да изкъртя капачката. Но той се изви встрани и за миг се отдели от земята.

Паднах и оставих въздушното течение да изсвисти в ушите ми, докато кракът му риташе там, където се бе намирала главата ми. Отново бях на земята, този път по мой избор. Телохранителят застана над мен, невероятно висок, гледан от този ъгъл. Лежах на хълбок с присвити колене.

Бруно се наведе, явно с намерение да ме изправи насила. Ритнах го с двата крака, под ъгъл спрямо коленните му капачки. Удариш ли точно над или под тях, ги изместваш.

Кракът му поддаде и той изпищя. Сработи! Да му се не види. Не се опитах да се боря с Бруно. Не посегнах към пистолета му. Хукнах към вратата.

Гейнър замахна да ме сграбчи, но много преди да успее да завърти шантавата си количка, аз си бях отворила и излязох в дълъг коридор. Беше прав, с много врати и с по един остър завой във всеки край. И един брой Томи в средата.

Томи беше изненадан да ме види. Посегна към кобура под мишницата си. Врязах се в рамото му и го подсякох с крак. Той падна заднешком и ме сграбчи. Стоварих се върху него, като се постарях коляното ми да се заби в слабините му. Хватката му се разхлаби достатъчно, за да му се изплъзна. Иззад мен откъм стаята се разнасяха шумове. Не погледнах назад. Ако някой се канеше да стреля по мен, не исках и да го виждам.

Коридорът завиваше рязко. Почти стигнах до края, когато миризмата ме забави от тичане до ходене. Смрад на трупове точно зад ъгъла. Какво бяха правили тук, докато спях?

Погледнах през рамо. Томи още лежеше на пода и се гърчеше. Бруно се бе облегал на стената с пистолет в ръката, но не се прицелваше в мен. Гейнър седеше на количката си и се усмихваше.

Нещо не беше наред...

Иззад задънения ъгъл се появи онова нещо, което хич не беше наред. Ама никак. Не беше по-високо от едър мъж, може би метър и осемдесет. Но беше поне метър и двайсет широко. Имаше два крака — или може би три, трудно беше да се каже. Твартата беше зловещо бледа, като всички зомбита, но това тук гледаше с дузина очи. Там, където би трябвало да се намира шията, имаше мъжко лице. Очите му бяха тъмни и ясни, и лишени от всякакъв здрав разум. От раменете израстваше кучешка глава. Разлагащата се кучешка уста ми се озъби. Насред целия този хаос стърчеше женски крак с все черната обувка с висок ток.

Твартата се олюляваше към мен. Размахваше примерно три от дузината си ръце и напредваше полека. Зад себе си оставяше следа като охлюв.

Доминга Салвадор излезе иззад ъгъла.

— Buenas noches, chica.

Чудовището ме стресна, но видът на ухилената срещу мен Доминга ме уплаши малко повече от него.

Твартата спря да се движи. Намести се в коридора, коленичила на несходните си крака. Дузината ѝ усти се задъхваха, сякаш не можеше да си поеме достатъчно въздух.

Или може би твартата не харесваше собствената си смрад. Аз например не я харесвах. Прикриването на носа и устата с длан не помагаше особено. В коридора внезапно замириса на развалено месо.

Гейнър и пострадалите му телохранители останаха далече от нас. Може би не им харесваше да се намират близо до малкия любимец на Доминга. На мен също не ми допадаше особено. Каквато и да бе причината, бяхме сами. Само тя, аз и чудовището.

— Как се измъкна от затвора?

По-добре да се разправим най-напред с обикновените проблеми. Онези, от които ти се стапя мозъкът, да почакаат.

— Платих си гаранцията — отвърна Сеньората.

— Толкова бързо при убийство, свързано с вещерство?

— Вудуто не е вещерство — възрази тя.

— Законът го смята за равнозначно, ако става дума за убийство.

Тя сви рамене и се усмихна сладко. Мексиканската баба от кошмарите ми.

— Имаш си джобен съдия — констатирах.

— Мнозина се боят от мен, *chica*. Добре е да си сред тях.

— Ти си помогнала на Питър Бърк да вдигне зомбито за Гейнър.

Доминга само ми се усмихваше.

— Защо просто не го вдигна ти самата? — попитах.

— Не исках някой безскрупулен тип като Гейнър да става свидетел как убивам човек. Можеше да го използва за изнудване.

— А той не е знаел, че си убила човек за гри-григо на Питър?

— Точно така — кимна тя.

— Тук си изпокрила всичките си чудовища?

— Не всичките. Ти ме накара да разруша голяма част от нещата си, но това спасих. Вече виждаш защо... — тя плъзна длан по хлъзгавия хълбок на своето чудовище-шедьовър.

Потреперих. Смразяваше ме самата мисъл да докосваш тази гнусотия. Но пък...

— И как го сглоби?

Просто трябваше да знам. Беше съвсем очевидно творение на владяното и от двете ни изкуство, тъй че трябваше да науча.

— Ами, ти със сигурност можеш да съживяваш отделни части от мъртъвци... — поде Доминга.

Можех, но досега не бях срещала друг човек със същата способност.

— Да — признах.

— Е, открих, че тези части могат да се съберат и да се сглобят.

Взирах се в разпадащото се чудо.

— Да се сглобят ли?

От самата мисъл ми призляваше.

— Мога да създавам нови твари, каквито никога не са съществували.

— Ти създаваш чудовища! — казах.

— Вярвай, в каквото си искаш, chіsa, но съм тук, за да те убедя да вдигнеш мъртвец за Гейнър.

— И защо не го направиш ти самата?

Гласът на милионера се разнесе точно иззад нас. Обърнах се трескаво, облягайки гръб на стената, за да мога да следя всички. Каква полза бих имала от това? Откъде да знам.

— Силата на Доминга тръгна накриво веднъж. Това е последният ми шанс. Последният известен гроб. Не искам да рискувам с нея.

Доминга присви очи, а изтънелите ѝ от възрастта ръце се свиха в юмруци. Не ѝ харесваше да я отхвърлят с лека ръка. Не бих могла да я виня.

— Тя е способна на това, Гейнър, ще ѝ бъде по-лесно, отколкото на мен.

— Ако наистина вярвах в това, щях да те убия, защото вече нямаше да си ми нужна.

Хмм, разумно изказване.

— Нали накара Бруно да ме подгрее. Сега какво?

Гейнър поклати глава.

— Такова малко момиченце да свали и двамата ми телохранители!

— Казах ти, че обичайните методи на убеждение няма да ѝ повлияват — напомни Доминга.

Взирах се покрай нея в разпадащото се чудовище. Тя наричаше това „обичайно“?

— И какво предлагаш? — попита Гейнър.

— Заклинание за принуда. Ще прави, каквото ѝ наредя, но отнема известно време да се сътвори такова заклинание за силен човек като нея. И ако тя бе поне малко запозната с вудуто, изобщо нямаше да повлиява. Но въпреки уменията си, госпожичка Блейк е като бебе в тази област.

— Колко време ще ти трябва?

— Два часа, не повече.

— По-добре да подейства! — предупреди Гейнър.

— Не ме заплашвай! — обади се Доминга.

О, Боже, може би лошите типове щяха да се сбият и да се утрепят едни други.

— Плащам ти достатъчно пари да си купиш собствена държава. Искam да получа резултати!

Доминга сведе глава.

— Плащаш ми добре, това е вярно. Няма да те подведа. Ако мога да накарам Анита да убие човек, тогава мога да я накарам и да ми помага със зомбитата. Ще ми помогне да възстановя онова, което ме накара да съсия. Забелязваш ли иронията?

Гейнър се усмихна като малоумен елф.

— Това ми харесва.

— Е, на мен пък — не — заявих.

Той ми се намръщи.

— Ще правиш, каквото ти наредя. Ти беше много лоша.

Лоша ли? Аз?

Бруно беше успял да се приближи до нас. Облягаше се тежко на стената, но пистолетът му беше съвсем стабилно насочен към средата на гърдите ми.

— Вече искам да те убия — каза той. В гласа му долавях болка.

— Изваденото коляно боли ужасно, нали? — усмихнах се аз. По-добре мъртва, отколкото слуга на вуду-кралицата.

Мисля, че той стисна зъби. Пистолетът трепна за миг, но според мен в пристъп на гняв, не на болка. — Ще се насладя на смъртта ти!

— Не се справи толкова добре миналия път. Според мен съдиите щяха да присъдят точка на мен.

— Няма никакви шибани съдии наоколо. И ще те убия!

— Бруно — намеси се Гейнър, — тя ни е нужна жива и здрава.

— А след като вдигне зомбито? — попита телохранителят.

— Ако е на услугите на Сеньората, тогава няма да я нараняваш. Ако заклинанието не подейства, можеш да я убиеш!

Бруно оголи зловещо зъби. Беше по-скоро озъбване, а не усмивка.

— Надявам се заклинанието да се издъни.

Гейнър погледна към телохранителя си.

— Не оставяй личните чувства да влияят на работата ти, Бруно!
Чернокожият преглътна с усилие.

— Да, господине.

Стори ми се, че обръщението не му се отдава с лекота.

Изад ъгъла зад гърба на Доминга се появи Енцо. Придържаше се близо до стената и колкото се може по-далече от „творението“. В крайна сметка Антонио бе загубил работата си като телохранител. Е, какво пък. Беше много по-добър в ролята на пойна птичка.

Томи изкуцука по коридора, все още малко превит. Големият магнум бе в ръцете му. Лицето му бе почти пурпурно от гняв или пък може би от болка.

— Ша та осветкам — изсъска той.

— Подреди се на опашката — отвърнах.

— Енцо, помогни на Бруно и Томи да вържат това момиченце на стола в стаята. Тя е много по-опасна, отколкото изглежда — нареди Гейнър.

Енцо ме хвана за ръката. Не се съпротивлявах. Смятах, че в неговите ръце съм в по-голяма безопасност, отколкото у другите двама. Томи и Бруно изглеждаха така, сякаш изгаряха от нетърпение да извъртят някой номер. Май искаха да ме наранят.

Докато Енцо ме водеше покрай тях, казах:

— Дали е, защото съм жена или вие двамата винаги понасяте тежко поражението?

— Ша я гръмна — изсумтя Томи.

— После — отвърна Гейнър, — после.

Питах се дали говори сериозно. Ако заклинанието на Доминга действаше, щях да съм като живо зомби, което се подчинява на волята ѝ. Ако не действаше, тогава Томи и Бруно щяха да ме убият, при това бавничко. Надявах се да има и трети вариант.

Третият вариант беше да съм вързана за стола в стаята, където се събудих. Беше най-добрият от трите, но не особено добър. Не обичам да ме връзват. Това означава, че възможностите ти от няколко са сведени до нулата. Доминга отрязва кичур-два от косата ми и няколко нокътя. Коса и нокти за заклинанието за подчинение. Мамка му.

Столът беше стар и с права облегалка. Китките ми бяха вързани към пречките, които образуваха облегалката. Глезените ми — поотделно за краката на стола. Въжетата бяха стегнати. Подърпах ги с надежда за малко пространство. Нямаше.

Бяха ме връзвали и преди и винаги съм изживявала фантазия в стил Худини — че този път ще ми оставят достатъчно хлабавина, за да се измъкна. Но в реалността просто не става така. Вържат ли те, оставаш си вързан, докато някой не те пусне.

Проблемът е, че когато ме пуснеха, щяха да изпробват малко гадно заклинанийце върху мен. Трябваше да се измъкна преди това. Някак си. Трябваше да се измъкна. Мили Боже, нека се измъкна!

Като по поръчка, вратата се отвори — но не пристигаше помощ.

Влезе Бруно, понесъл Уанда на ръце. По дясната ѝ буза бе засъхнала кръв от рана над окото. На лявата ѝ буза цъфтеше голяма синина. Долната ѝ устна бе подута и имаше малък кървящ разрез. Очите ѝ бяха затворени. Не бях убедена дори дали е в съзнание.

Лицето ме болеше отляво, там, където Бруно ме беше ритнал, но в сравнение с раните на Уанда това не беше нищо.

— Сега какво? — попитах Бруно.

— Доведох ти компания. Когато се събуди, питай я какво друго ѝ стори Томи. Да видим дали това ще те убеди да вдигнеш зомбито.

— Мислех, че Доминга ще ме омагьосва да ви помогна.

Той сви рамене.

— Гейнър не ѝ вярва много-много, откакто тя се издъни така зле.

— Той май не си пада по предоставянето на втори шанс, а? — попитах.

— Не си пада. — Бруно остави Уанда на пода до мен. — Най-добре приеми предложението му, малката. Една мъртва курва и ти получаваш един милион долара. Приеми!

— Ще използвате Уанда за жертвоприношението — установих. Дори аз долових умората в гласа си.

— Гейнър не предоставя втора възможност.

Кимнах.

— Как е коляното ти?

Той се намръщи:

— Наместих си го.

— Сигурно е боляло ужасно.

— Така си е. Ако няма да помагаш на Гейнър, бързо ще откриеш колко точно ме е боляло.

— Око за око — уточних.

Бруно кимна и се изправи. Щадеше десния си крак. Хвана ме, че го гледам.

— Поговори с Уанда. Решавай в какво положение искаш да бъдеш. Гейнър спомена за идеята да те осакати и после да те задържи като играчка. Това няма да ти хареса.

— Как така работиш за него?

Бруно сви рамене.

— Наистина ми плаща добре.

— Парите не са всичко.

— Казва го човек, който никога не е умирал от глад.

Да, прав беше. Просто го погледнах. Взирахме се един в друг известно време. В очите му най-сетне забелязвах човешка емоция. Не можех да я разчета, обаче. Каквото и чувство да беше, не го разбирах.

Той се обърна и излезе от стаята.

Погледнах към Уанда. Тя лежеше неподвижно на хълбок. Носеше друга дълга разноцветна пола. Бялата блуза с широка дантелена яка беше почти разкъсана на раменете. Сутиенът ѝ се оказа с цвят на слива. Обзалагам се, че преди Томи да я докопа, е имала и гащета със същия цвят.

— Уанда — казах тихичко, — Уанда, чуваш ли ме?

Главата ѝ се раздвижи бавно и болезнено. Едното ѝ око се отвори — разширено и паникьосано. Другото беше залепнало от съсирената кръв. Уанда посегна трескаво към окото си. Когато успя да отвори и

двете, примигна срещу мен. Трябваше ѝ известно време да фокусира погледа си и да установи коя съм. Какво ли беше очаквала да види по време на паниката си? Не исках и да знам.

— Уанда, можеш ли да говориш?

— Да — гласът ѝ беше тих, но ясен.

Исках да я попитам дали всичко е наред, но отговорът ми беше ясен.

— Ако можеш да допълзиш дотук и да ме развържеш, ще се постарая да се махнем.

Тя ме погледна така, сякаш си бях загубила ума.

— Не можем да се махнем. Харолд ще ни убие... Каза последното като че ли беше просто факт.

— Не ме бива да се предавам, Уанда. Развържи ме и все ще измисля нещо.

— Той ще ме нарани, ако ти помогна — възрази тя.

— Смята да те използва като жертвоприношение за вдигането на роднината му. Колко по-наранена от това можеш да бъдеш?

Тя примигна срещу мен, но погледът ѝ се проясняваше. Досуш сякаш паниката беше наркотик, а Уанда се отърсваше от влиянието му. Или може би Харолд Гейнър беше наркотикът? Аха, би имало смисъл. Тя беше пристрастена. Пристрастена към Харолд Гейнър. Всеки наркоман е готов да умре за още една доза. Но аз не бях.

— Развържи ме, Уанда, моля те. Мога да измъкна оттук и двете ни.

— А ако не успееш?

— Поне няма да сме в по-лошо положение.

Тя явно се позамисли. Напрягах се да чуя какво става в коридора. Щеше да стане доста напечено, ако Бруно се върнеше наред опитите ни за бягство.

Уанда се надигна на ръце. Краката ѝ се влачеха зад нея под полата — мъртви, без признак на движение. Проститутката запълзя към мен. Предположих, че ще ѝ отнеме доста време, но всъщност тя напредваше бързо. Мускулите на ръцете ѝ се надуваха и я изтласкваха, действаха добре. Озова се до стола за броени минути.

Усмигнах се.

— Много си силна!

— Ръцете са всичко, което ми е останало. Налага се да са силни — каза Уанда.

Тя започна да подръпва въжетата, с които бяха пристегнали дясната ми китка.

— Много са стегнати.

— Можеш да се справиш, Уанда!

Тя зачовърка възела с пръсти и най-сетне, след, както ми се стори, часове, но сигурно бяха не повече от пет минути, усетих въжето да поддава. Отпусна се. Отпусна се! Ура!

— Почти успя, Уанда! — чувствах се като суфльор на мажоретки.

По коридора в наша посока се разнесоха стъпки. Уанда вдигна насиненото си лице, в очите ѝ се четеше ужас.

— Няма време — прошепна.

— Върни се където беше. Давай. Ще довършим после! — наредих.

Тя се върна на ръце до мястото, където я беше оставил Бруно. Тъкмо се бе настанила в приблизително същата поза, когато вратата се отвори. Уанда се престори, че е в безсъзнание — нелоша идея.

На прага застана Томи. Беше си свалил якето и черната паяжина на презраменния му кобур изпъкваше на фона на бялата спортна риза с къси ръкави. Черните джинси подчертаваха стегнатия му кръст. От прекаленото вдигане на тежести изглеждаше като напумпан в торса.

Беше добавил още нещо ново към дрехите си. Нож. Въртеше го в ръка като палка. Правеше почти идеално колело отблясъци. Издръжливост на китките. Брех, леле.

— Не знаех, че използваш ножове, Томи — гласът ми прозвуча съвсем спокойно и нормално — колко странно.

Той се ухили.

— Имам разнообразни таланти. Гейнър иска да знае дали си си променила мнението за вдигането на зомбито.

Не беше точно въпрос, но все пак отговорих:

— Няма да го направя.

Усмивката на телохранителя се разшири:

— Надявах се да го кажеш.

— Защо?

Боях се, че знам отговора.

— Защото той ме прати да те убедя.

Взирах се в бляскавия нож и не успях да се сдържа:

— С нож ли?

— С нещо друго дълго и твърдо, и не така студено — обясни Томи.

— Ще ме изнасилиш? — попитах. Предположението ми увисна в горещия, застоен въздух.

Телохранителят кимна, ухилен като проклетия чеширски котарак^[1]. Прииска ми се да го накарам да изчезне чак до усмивката. Не от нея се страхувах, а от друга негова част, разположена по-надолу.

Дръпнах безпомощно въжетата. Дясната ми китка поддаде още малко. Дали Уанда бе разхлабила въжето достатъчно? Дали? О, Господи, моля те, нека да е успяла!

Томи се наведе над мен. Плъзнах поглед по тялото му и онова, което видях в очите му, нямаше нищо общо с човечността. Има различни начини да се превърнеш в чудовище. Той бе открил един от тях. В погледа му бликаше само животински глад. Нищо човешко не бе останало.

Телохранителят се разкрачи над стола, яхайки ме без да сяда. Плоският му стомах се притисна към лицето ми. Ризата му миришеше на скъп афършейв. Дръпнах назад глава в опит да избегна допира му.

Той се засмя и прокара пръсти през гъстите къдри на косата ми. Опитах се да дръпна глава извън обсега му, но Томи ме сграбчи за косата и ме върна напред. Каза:

— Ще ми бъде много приятно.

Не посмях да дърпам въжетата. Той щеше да забележи, ако си освободях ръката. Трябваше да изчакам, докато вниманието му се отклони достатъчно, за да не прояви интерес. Стомахът ме присви при самата мисъл за онова, което може да се наложи да направя, за да го разсея и какво трябва да му позволя да стори. Но целта ми беше оцеляването. Всичко останало беше маловажно. Всъщност, не вярвах в това, но се постарях да си го внуша.

Томи седна върху мен, отпускатки тежестта си на бедрата ми. Притискаше гърдите си в лицето ми — с нищо не можех да променя положението.

Той ме погали по бузата с плоското на ножа.

— Можеш да спреш по всяко време. Само кажи „да“ и ще съобщя на Гейнър — гласът му вече бе одрезгавял. Там, където се притискаше към корема ми, усещах как определени негови части се втвърдяват.

Мисълта, че Томи ме използва по такъв начин, почти ме накара да се съглася. Почти. Дръпнах въжетата и дясното поддаде още малко. Още едно здраво дръпване и можех да се освободя. Но щях да разполагам само с една ръка срещу двете на Томи и при това той притежаваше и нож, и пистолет. Шансовете не бяха добри, но тази вечер нямаше как да ги подобря повече от това.

Телохранителят ме целуна, напъхвайки насила езика си в устата ми. Не реагирах, понеже и бездруго не би се хванал в клопката. Но и не го ухапах за езика, защото го исках плътно до мен. Разполагах с една-единствена свободна ръка — нуждаех се от пълна близост. Налагаше се да му нанеса голяма травма с една ръка. Как? Какво можех да сторя?

Той подуши шията ми, заровил лице в косата ми отляво. Сега или никога. Дръпнах с цялата си сила и дясната ми китка се освободи. Застинах. Томи определено го бе усетил, но беше твърде зает да ме смуче за врата, за да обърне внимание. Свободната му ръка масажираше едната ми гърда.

Телохранителят беше затворил очи, докато целуваше дясната страна на шията ми. Очите му бяха затворени! Ножът висеше хлабаво в другата му ръка. Нямаше какво да направя по въпроса. Трябваше да поема риска. Налагаше се.

Погалих бузата му и той подуши ръката ми. След това отвори очи. Усети се, че се предполага да съм вързана. Забих палец право в учуденото му око. Натисках здраво и бях възнаградена с мокро пукане. Окото се пръсна.

Томи изпищя и отскочи назад, залепил длан пред лицето си. Сграбчих го за китката с ножа и стиснах. Писъците му щяха да доведат подкрепления. Да му се не види.

Силни ръце се увиха около кръста на телохранителя и го задърпаха назад. Докато той падаше на пода и Уанда се бореше да го удържи, аз сграбчих ножа. Болката беше толкова силна, че на провалилия се изнасилвач изобщо не му беше хрумнало да бръкне за

пистолета си. Изваденото око боли и те плаши много повече от ритник в слабините.

С помощта на ножа срязвах въжетата и на другата си ръка и се порязах. Ако прибързвах, накрая щях да си клъцна някоя вена. Насилих се да съм по-спокойна, докато освобождавам глезените си.

Томи беше успял да се измъкне от Уанда. Олюляваше се на крака, все още притиснал длан към окото си. По лицето му се стичаха кръв и бистра течност.

— Ще те убия! — сега вече посегна към пистолета си.

Обърнах хватката си върху ножа и го хвърлих. Улучих ръката. Целех се в гърдите му. Томи изпищя отново, а аз вдигнах стола и го цапардосах в лицето. Уанда го стисна за глезените и телохранителят падна.

Удрях го по главата със стола, докато не се счупи в ръцете ми. След това го удрях с един от краката на стола, докато от лицето на Томи остана само кървава каша.

— Мъртъв е — каза Уанда. Дърпаше ме за крачола. — Мъртъв е. Да се махаме оттук.

Пуснах окървавения крак от стол и паднах на колене. Не можех да преглъщам. Не можех да дишам. Бях оплискана с кръв. Досега не бях пребивала човек до смърт. Доста приятно усещане се оказа. Поклатих глава. По-късно, щях да се тревожа за това по-късно.

Уанда ме прегърна през раменете. Сграбчих я през кръста и се изправихме. Тя тежеше по-малко, отколкото би трябвало. Не исках да виждам какво има под хубавата ѝ пола. Явно не беше пълен комплект крака, но в случая така беше по-добре. Щях да я местя по-лесно.

Стиснах пистолета на Томи в дясната си ръка.

— Тази ми трябва свободна, така че се дръж здраво!

Уанда кимна. Беше много бледа. Усещах как сърцето ѝ се блъска в ребрата.

— Ще се измъкнем оттук! — уверих я.

— Разбира се! — Но гласът ѝ трепереше. Според мен не ми вярваше. То и аз не си вярвах.

Уанда отвори вратата и ето ни навън.

[1] Персонаж от „Алиса в страната на чудесата“ — Бел. ред. ↑

Коридорът беше точно какъвто го помнех. Дълга ивица без мокет, в двата края — по един остър завой.

— Наляво или надясно? — прошепнах на Уанда.

— Не знам. Тази къща е като лабиринт. Надясно, струва ми се.

Тръгнахме надясно, защото това поне бе някакво решение. Най-лошото, което можехме да сторим, бе просто да стоим и да чакаме Гейнър да се върне.

Зад нас се разнесоха стъпки. Понечих да се обърна, но бях твърде бавна с Уанда в ръце. Изстрелът отекна в коридора. Нещо улучи лявата ми ръка, на кръста на Уанда. Ударът ме завъртя и стовари и двете ни на пода.

Паднах по гръб, лявата ми ръка бе заклещена под момичето. Всъщност беше напълно безчувствена.

Сисъли стоеше в края на коридора. Държеше с две ръце малокалибрен пистолет. Дългите й, изящни крака бяха раздалечени. Изглеждаше така, сякаш знае какво прави.

Вдигнах магнума и се прицелих в нея, все още просната по гръб на пода. Чу се гръмотевичен звук, от който ушите ми зазвъняха. Откатът отметна ръката ми нагоре и назад. Вложих цялата си сила, за да не изгърва пистолета. Никога нямаше да смогна навреме, ако се бе наложил и втори изстрел. Но и първият се оказа напълно достатъчен.

Сисъли лежеше сгърчена наред коридора. От предницата на блузата й бликаше кръв. Тя не помръдна, но това не значеше нищо. Все още стискаше пистолета си в ръка. Може би се преструваше, а когато станех, щеше да ме застреля. Все пак трябваше да разбера какво е положението.

— Може ли да ми освободиш ръката? — попитах.

Уанда не отговори, но се надигна до седнало положение и най-сетне успях да разгледам ръката си. Все още бе закачена към тялото ми. Добре. По нея се стичаше яркочервена струйка кръв. Леден огън

започваше да разсейва безчувствеността. Според мен вцепенението беше за предпочитане.

Сторих всичко възможно да не обръщам внимание на раната си, докато се изправях и отивах към Сисъли. Държах я под прицела на магнума. Щях да я гръмна пак, дори ако трепнеше. Минижупът ѝ се беше вдигнал по бедрата и разкриваше черни жартиери и съответно бельо. Колко недостолепно.

Наведох се над нея и се вгледах. Сисъли нямаше да помръдне, не и доброволно. Копринената ѝ блуза бе просмукана с кръв. На гърдите имаше дупка, в която можех да пъхна юмрук. Мъртва, съвсем мъртва.

Изритах пистолетчето от ръката ѝ, просто за всеки случай. Няма как да си сигурен, ако някой си играе с вуду. Виждала съм да се надигат и хора с по-лоши рани. Сисъли обаче просто си лежеше и кървеше.

Имах късмет, че пистолетчето ѝ бе дамско. По-голям калибър и щях да си изгубя ръката. Пъхнах оръжието ѝ в колана на панталона си, защото не можех да измисля къде другаде да го сложа. Но първо спуснах предпазителя.

Досега не ме бяха прострелвали. Хапали са ме, наръгвали са ме с кол, били са ме, горили са ме, но не са ме улучвали с куршум. Плаших се, защото не знаех колко зле съм ранена. Върнах се при Уанда. Беше пребледняла, а кафявите очи приличаха на острови на лицето ѝ.

— Мъртва ли е?

Кимнах.

— Кървиш — забеляза тя. Откъсна парче от дългата си пола. — Ето, нека те превържа!

Коленичих и я оставих да върже многоцветната ивица точно над раната. Уанда избърса кръвта с още едно парче от полата си. Не изглеждаше чак толкова зле. Всъщност приличаше най-вече на неравна, кървава драскотина.

— Май куршумът само ме е одраскал — констатирах. Повърхностна рана — просто повърхностна рана. Пареше и беше студена в същото време. Може би студеното идваше от шока. Една малка драскотинка от куршумче и изпадах в шок? Напълно невъзможно.

— Хайде, да се махаме оттук. Изстрелите ще докарат Бруно!

Беше добре, че ръката ме боли. Означаваше, че мога да чувствам и да я движа. Хич не ми се искаше отново да я увивам около кръста на Уанда, но това беше единственият начин да поместя жената и да оставя дясната си ръка свободна.

— Да тръгнем наляво. Може би Сисъли е дошла оттам — предложи проститутката. Имаше определена логика. Обърнахме се и подминахме тялото ѝ.

Тя лежеше, ококорила невъзможно широко сините си очи. На лицето на наскоро умрелите никога не е изписан ужас, а по-скоро изненада. Сякаш смъртта ги е хванала неподготвени.

Уанда се взираше в трупа, докато го подминавахме. Прошепна:

— Никога не съм предполагала, че тя ще умре първа!

Завихме зад ъгъла и се изправихме лице в лице с чудовището на Доминга.

Чудовището стоеше в средата на тясно коридорче, което явно прекосяваше по-голямата част от къщата отзад. На стената имаше множество прозорци. А в средата помежду им — врата. През прозорците виждах черното нощно небе. Вратата водеше навън. Единственото препятствие между нас и свободата беше чудовището!

Единственото препятствие, пфу. Разпадащата се купчина телесни части се затътри към нас. Уанда изпищя — не я виня. Вдигнах магнума и се прицелих в човешкото лице в средата. Изстрелът отекна като изкуствена гръмотевица.

Лицето избухна в порой от кръв, плът и кости. Миризмата беше ужасна. Като че ли в гърлото ми растеше гнила козина. Устите на тварта запищяха — животински вой по повод раната. Зомбито продължи да напредва, но беше ранено. Като че ли беше и объркано. Дали бях поразила доминантния мозък? Изобщо имаше ли доминантен мозък? Нямахме как да проверим.

Стрелях още три пъти, взривявайки още три глави. Коридорчето се напълни с мозък, кръв и по-гадни неща. Чудовището продължаваше напред.

Пистолетът изщрака празен. Хвърлих го по тварта. Едната й ноктестя ръка го изби встрани. Не си дадох труд да вадя 22-калибровия. Ако магнумът не можеше да спре кошмарите, по-дребен калибър със сигурност нямаше да успее.

Започнахме да отстъпваме назад по коридора. Какво друго можехме да сторим? Чудовището влачеше след нас гнусното си тяло. Точно този плъзгащ звук ни бе преследвал с Мани в мазето на Доминга. Стоях лице в лице с окования кошмар на Сеньората.

Плътта между различните пластове кожа, козина и кост беше без шевове. Никакви франкенщайновски конци. Все едно различните парчета са били споени заедно, като да са от възък.

Препънах се в тялото на Сисъли — бях прекалено съсредоточена върху действията на чудовището, за да си гледам и в краката.

Проснахме се върху трупа. Уанда изпищя.

Зомбито се влачеше напред. Безформени ръце посегнаха към глезените ми. Ритнах го, борейки се да пропълзя през тялото на Сисъли, по-далече от него. Един нокът се закачи за крачола ми и ме дръпна назад. Беше мой ред да пищя. Около глезена ми се уви това, което навремето е служило за ръка на мъж.

Сграбчих трупа на Сисъли. Плътта ѝ още бе топла. Чудовището ни издърпа с лекота. Допълнителната тежест не го забави. Драпах по голия дървен под. Нямах за какво да се хвана.

Обърнах се към тварта. Лакоми гниеци усти зяпаха срещу мен. Счупени и обезцветени зъби, езици, които се подаваха като разложени змии през дупките... Боже!

Уанда ме сграбчи за ръката в опит да ме задържи, но, без крака, с които да се опира, така само попадна по-близо до чудовището.

— Пусни ме! — изкрещях срещу нея.

Тя продължи да пищя:

— Анита!

И аз се разпищях:

— Не, спри! Спри! — Вложих всички сили в този вик — не напън на гласните струни, а сила. В крайна сметка ставаше дума просто за поредното зомби. Ако нямаше конкретни заповеди, щеше да ме послуша. Беше просто поредното зомби! Налагаше се да повярвам в това, иначе ме чакаше смърт.

— Спри, незабавно! — гласът ми секна на ръба на истерията. Не исках нищо повече от това просто да се разпищя и изобщо да не спирам.

Чудовището застина, напъхало половината от стъпалото ми в една от по-долните си усти. Разнокалибрените му очи се взираха очаквателно в мен.

Преглътнах и се опитах да говоря спокойно, макар че зомбито въобще не се интересуваше от тона ми.

— Пусни ме.

Така и стори.

Сърцето ми всеки миг щеше да изпърха през устата. Отпуснах се за миг по гръб на пода, учейки се отново как се поема дъх. Когато вдигнах очи, чудовището все още стоеше на място и чакаше. Чакаше заповеди като добро малко зомби.

— Стой тук, не мърдай от това място — казах.

Очите му просто ме зяпаха, послушни, както само мъртвите могат да бъдат. Щеше да си стои в коридора, докато не получи конкретни заповеди, противоречащи на моите. Благодаря ти, мили Боже, че всяко зомби е досущ като останалите зомбита по света.

— Какво става? — попита Уанда. Разтърсваха я хлипове. Беше изпаднала в истерия.

Припълзях до нея.

— Всичко е наред. Ще ти обясня после. Имаме малко време, но не можем да го хабим. Трябва да се махнем оттук!

Тя кимна. По насиненото ѝ лице се търкаляха сълзи.

Помогнах ѝ за пореден път да се изправи. Закуцукахме към чудовището. Уанда се опита да се скрие, дърпайки ранената ми ръка.

— Всичко е наред. Няма да ни нарани, ако побързаме!

Нямах представа къде точно се намира Доминга. Не бих желала да промени заповедите, докато сме близо до звяра. Придържахме се до стената и се промъкнахме покрай него. То ни проследи с очите на гърба си, ако изобщо имаше предница и гръб. Смрадта от отворените му рани беше направо непоносима. Но какво беше малко гадене между приятели?

Уанда отвори вратата към света навън. Горещ летен вятър лъхна в косите ни и ги разпиля като нежни паяжини по лицата ни. Беше прекрасно.

Защо Гейнър и останалите не се притекоха на помощ? Сигурно бяха чули изстрелите и писъците. Най-малкото стрелбата би трябвало да доведе насам все някого.

Запрепъвахме се по трите каменни стъпала към чакъла на алеята. Взирах се в мрака към хълмовете, обрасли с висока, буйна трева и разпадащи се надгробни камъни. Оказа се, че се намираме в къщичката на пазача в гробището „Бърел“. Зачудих се какво ли е направил Гейнър на предишния ѝ обитател.

Понечих да поведе Уанда извън гробището и към далечната магистрала, но спрях. Знаех защо никой не се бе появил.

Небето бе ниско, черно и така натежало от звезди, че ако разполагах с мрежа, бих могла да си хвана няколко. Лъхаше силен, горещ вятър. Не виждах луната. Звездите бяха твърде ярки. Но по горещите, опипващи пръсти на вятъра го усетих. Подръпване. Доминга

Салвадор бе завършила заклинанието си. Взирах се в редиците надгробни камъни и знаех, че трябва да ида при нея. Точно както зомбито трябваше да ми се подчини. Налагаше се да я слушам. Нямаше спасителен пояс, нито възможност за бунт. Бях пленена — просто ей тъй на.

Стоях съвсем неподвижна на чакъла. Уанда се размърда в обятията ми и се обърна да ме погледне. Озареното ѝ от звездите лице бе невероятно бледо. Дали и аз бях така пребледняла? Дали шокът се разстилаше по лицето ми като лунните лъчи? Опитах се да пристъпя напред. Да пренеса Уанда на безопасно място. Не можех да направя и крачка. Борих се, докато краката ми се разтрепериха от усилието. Не можех да си тръгна.

— Какво има? Трябва да се махаме оттук, преди Гейнър да се върне — каза Уанда.

— Знам — отвърнах.

— Тогава какво правиш?

Преглътнах студената и твърда буца в гърлото си. Пулсът ми блъскаше в гърдите.

— Не мога да си тръгна.

— Какви ги говориш? — В гласа на Уанда долових нотки на истерия.

Истерия? Това ми прозвуча чудесно. Обещах си пълен нервен срыв, ако изобщо се измъкнем оттук. Ако аз изобщо се измъкнех. Борех се с нещо, което не виждах и не можех да пипна, но ме държеше в здрава хватка. Трябваше да спра, иначе краката ми щяха да поддадат. Имахме си достатъчно проблеми и без това.

Ако не можех да пристъпя напред, то тогава, може би, назад?

Отстъпих една крачка, после още една. Да, получи се.

— Къде отиваш? — попита Уанда.

— В гробището — отвърнах.

— Защо?!

Хубав въпрос, но не бях сигурна дали мога да отговоря така, че проститутката да ме разбере. И аз самата не се разбирах. Как тогава да обясня на някой друг? Не можех да се махна, но трябваше ли да връщам и Уанда заедно с мен? Дали заклинанието щеше да ми позволи да я оставя тук?

Реших да опитам. Положих я на чакъла. Лесно значи все още имах някаква възможност за прояви на свободна воля.

— Защо ме оставяш? — тя се притисна ужасена към мен.

И аз бях ужасена.

— Добери се до пътя, ако можеш — казах.

— На ръце ли? — попита Уанда. Права беше, но какво можех да сторя?

— Знаеш ли как се използва пистолет?

— Не.

Дали да ѝ оставя пистолета или да го взема с мен и може би ще ми се открие възможност да убия Доминга? Ако това заклинание действаше като заповедите на зомби, тогава можех да я застрелям, ако не ми забрани конкретно да не го правя. Понеже все още имах свободна воля — поне донякъде. Щяха да доведат мен, после да пратят някой за Уанда. Тя щеше да ни служи за жертва.

Връчих ѝ 22-калибровия и щракнах предпазителя.

— Зареден е и се стреля лесно — казах. — Тъй като не знаеш нищо за пистолетите, дръж го скрит, докато Енцо или Бруно не стигнат до теб и тогава стреляй от упор. Няма как да пропуснеш целта от упор.

— Защо ме оставяш?

— Заради заклинанието — отвърнах.

Проститутката се ококори.

— Какво заклинание?

— Онова, което им позволява да ми наредят да отида при тях. Онова, което ми забранява да си тръгна.

— О, Боже! — прошепна Уанда.

— Да — казах и ѝ се усмихнах. Успокоителна усмивка, която беше съвсем лъжлива. — Ще се опитам да се върна при теб.

Тя само се взираше в мен — като дете, чиито родители са го оставили само в тъмното преди всички чудовища да си идат.

Дългата суха трева съскаше срещу панталона ми. Вятърът я люлееше на светли вълни. Надгробните камъни надвисваха над плевелите като мънички стени или гърбове на морски чудовища. Не ми се налагаше да мисля къде отивам, краката ми сякаш знаеха пътя.

Дали така се чувстват зомбитата, когато им наредиш да дойдат? Не, трябва да се намираш достатъчно близо, за да те чуе зомбито. Не можеш да го юркаш от толкова далече.

Доминга Салвадор стоеше на върха на хълма. Беше озарена от луната, която полека залязваше. Все още бе нощ, но нощта свършваше. Светът още бе кадифен, сребърен, с дълбоки джобове от нощни сенки, но в горещия вятър се долавяше слаб намек за утрото.

Ако се мотаех до сутринта, нямаше да мога да вдигна зомбито. Може би заклинанието също щеше да отслабне. Ако имах повече късмет, отколкото заслужавах.

Доминга стоеше в средата на тъмен кръг. В краката ѝ имаше мъртво пиле. Тя вече бе очертала кръга на силата. Сега аз трябваше само да вляза в него и да убия човешко същество. Ако се наложи — през собствения си труп.

Харолд Гейнър седеше на електрическата си инвалидна количка от другата страна на кръга. Беше извън него, в безопасност. Енцо и Бруно бяха заели позиции до него, също в безопасност. Само Доминга рискуваше да стои в кръга.

Тя попита:

— Къде е Уанда?

Опитах се да излъжа, да кажа, че е в безопасност, но истината се изля от устата ми:

— Лежи на чакъла до къщата.

— Защо не я донесе?

— Можеш да ми даваш само по една заповед. Нареди ми да дойда. Дойдох.

— Упорита дори и сега, колко интересно — заяви Сеньората. — Енцо, иди да донесеш момичето. Трябва ни!

Без да каже и дума, Енцо се отдалечен през сухата, шумоляща трева. Надявах се Уанда да го убие. Надявах се, че ще изпразни целия пълнител в него. Не, нека спести един-два патрона за Бруно.

Доминга държеше мачете в дясната си ръка. Ръбът му бе черен от кръв.

— Влез в кръга, Анита! — каза тя.

Опитах се да се преборя, да не изпълня нареждането. Стоях на ръба и почти се олюлявах. Пристъпих. Кръгът погъделичка гърба ми, но не беше затворен. Не знам какво му беше направила, но не беше затворен. Изглеждаше достатъчно здрав, но все още беше отворен. Все още очакваше жертвата.

В мрака отекнаха изстрели. Доминга подскочи. Аз се усмихнах.

— Какво беше това?

— Мисля, че беше телохранителят ти, който гушва букетчето —
отвърнах.

— Какво си направила?

— Дадох пистолет на Уанда.

Доминга ме удари със свободната си ръка. Нямах да ме заболи, ако не беше улучила същата буза, която бяха наранили Бруно и онзи, както там му беше името. Бях удряна три пъти на едно и също място. Щеше да се получи великолепна синина.

Сеньората забеляза нещо зад мен и се усмихна. Знаех какво ще да е, още преди да се обърна да проверя.

Енцо носеше Уанда по склона. Да му се не види. Чух повече от един изстрел. Дали тя се беше паникьосала и бе стреляла повторно, хабейки мунициите? Да му се не види.

Уанда пицеше и удряше с малките си юмручета по широките гърди на Енцо. Ако оцелеехме до настъпването на утрото, щях да науча момичето какво точно може да причини с юмруци. Беше саката, но не и безпомощна все пак.

Енцо я внесе в кръга. Докато не се затвореше, всеки би могъл да влезе в него, без да разруши магията. Той пусна Уанда на земята, като стисна ръцете ѝ зад гърба под болезнен ъгъл. Тя още се бореше и пицеше. Не я виня.

— Докарай Бруно да я държи неподвижна. Трябва да умре от един удар — казах аз.

Доминга кимна:

— Да, така е! — и махна на Бруно да влезе в кръга.

Той се поколеба, но Гейнър му нареди:

— Прави, каквото ти казва!

След което Бруно дори не се замисли. Гейнър беше неговият „зеленокож“ бог. Чернокожият сграбчи едната ръка на Уанда. С по един мъж при всяка китка и с така или иначе безполезните си крака, тя все още мърдаше прекалено много.

— Коленичи и ѝ дръж главата неподвижна — казах аз.

Енцо първи приседна и сложи огромната си длан на тила на Уанда. Задържа я на място. Тя се разплака. Бруно коленичи и я стисна за рамото със свободната си ръка, за да помогне да я овладеят. Важно беше смъртта да настъпи при първия удар.

Доминга вече се усмихваше. Връчи ми малък кафяв буркан с мазило. То беше бяло и миришеше силно на карамфил. Аз лично използвах повече розмарин, но и карамфилът ставаше.

— Откъде знаеше какво ще ми трябва?

— Помолих Мани да ми каже какво използваш.

— Не би ти казал и думица!

— О, една заплаха срещу семейството е чудесно средство — разсмя се Доминга. — Не се натъжавай толкова! Той не те е предал, chica! Мануел смяташе, че просто ми е интересно какви сили имаш. Което е самата истина, както знаеш.

— Скоро ще видиш с очите си, нали? — попитах.

Тя леко склони глава.

— Намажи се, където следва!

Натрих мазилото по лицето си. Беше студено и лепкаво. Заради карамфила миришеше на бонбонки. Размазах го с две ръце под блузата си — точно над сърцето. И, последно, по надгробния камък.

Сега ни оставаше само жертвата.

Доминга ми каза:

— Не мърдай!

Останах на място, застинала като по магия. Дали чудовището й още стоеше неподвижно в коридора, както и аз сега?

Сеньората остави мачетето на тревата до ръба на кръга и излезе извън него.

— Вдигни мъртвеца, Анита! — нареди ми тя.

— Първо задай на Гейнър един въпрос, моля!

От любезното обръщение ме заболя, но все пак то свърши работа.

Тя ме погледна с любопитство:

— Какъв въпрос?

— Този му роднина също ли е бил вуду жрец? — попитах аз.

— Какво значение има? — попита Гейнър.

— Глупак такъв! — възкликна Доминга. Обърна се към него и сви юмруци. — Значи това се е объркало онзи път! А ти ме накара да мисля, че съм те подвела!

— Какви ги дрънкаш? — поинтересува се милионерът.

— Когато вдигнеш вуду жрец или съживител, понякога магията се обърква — обясних аз.

— Защо? — попита той.

— Магията на предшественика ти се смесва с моята — отвърна Доминга. — Сигурен ли си, че този ти роднина не си е падал по вудуто?

— Доколкото знам, не — отвърна Гейнър.

— А за първия знаеше ли? — поинтересувах се.

— Да.

— И защо не ми каза? — изръмжа Сеньората. Силата ѝ заблестя около нея като тъмен ореол. Щеше ли да убие богаташа или копнееше за парите му повече, отколкото за смъртта му?

— Не знаех, че е важно.

Мисля, че Доминга скръцна със зъби. Не я виня. Той бе пожертвал репутацията ѝ и дузина животи. И не виждаше нищо лошо в това. Но Сеньората не го порази с внезапна смърт. Алчността ѝ спечели.

— Действай, де — обади се Гейнър. — Не си ли искаш парите?

— Не ме заплашвай! — изръмжа Доминга.

Колко мило, лошите типове щяха да се изпокарат.

— Не те заплашвам, Сеньора. Просто няма да ти платя, ако това зомби не стане от гроба!

Доминга си пое дълбоко дъх. Буквално изпъна рамене и се обърна към мен.

— Прави, каквото ти наредих, вдигни мъртвеца!

Отворих уста да измисля още някакво извинение за отлагането. Зората приближаваше. Все щеше да настъпи.

— Никакво бавене повече! Вдигни мъртвеца, Анита, веднага! — в последната думичка се съдържаше заповед.

Преглътнах с усилие и тръгнах към ръба на кръга. Искях да се махна оттам, да си ида, но не можех. Застанах, облегната на невидимата бариера. Беше все едно да се блъскаш в стена, която не напипваш. Напъвах се с все сили, докато цялото ми тяло се разтрепери. Поех си дълбоко и треперливо дъх.

Вдигнах мачетето.

Уанда захленчи:

— Не, Анита, моля те, моля те, недей!

Бореше се, но не можеше да помръдне. Щеше да е лесна плячка. По-лесна, отколкото да обезглавяваш пиле с една ръка. А аз го правех

почти всяка нощ.

Коленичих пред проститутката. Енцо я държеше за тила и ѝ пречеше да мърда. Но тя скимтеше — отчаяно писукане дълбоко в гърлото ѝ.

Боже, помогни ми!

Поставих мачетето под брадичката ѝ и казах на Енцо:

— Вдигни ѝ главата, за да нанесе уверено удар! Той сграбчи Уанда за косата и ѝ изви врата назад под болезнен ъгъл. В очите ѝ се виждаше доста белтък. Дори на лунната светлина различавах подскачането на пулса във вената на врата ѝ.

Отново опрях мачетето в шията ѝ. Кожата ѝ беше твърда и истинска под острието. Вдигнах го точно над плътта, за миг не я докосвах дори... после забих мачетето право в гърлото на Енцо. Върхът го прониза. Кръвта се разля като черен поток.

Всички освен мен застинаха за миг. Аз извадих мачетето от Енцо и го забих в корема на Бруно. Ръката му с полуизвадения пистолет омекна. Облегнах се на дръжката на мачетето и го задърпах нагоре към гърлото. Вътрешностите на телохранителя се изсипаха в топла вълна.

Миризмата на прясна смърт изпълни кръга. Кръвта плискаше по лицето, гърдите и ръцете ми, покриваше ме цялата. Беше последната стъпка — и кръгът се затвори.

Чувствала съм как се затварят хиляди кръгове, но нищо подобно на това. Шоковата вълна ме остави без дъх. Не можех да дишам от прилива на сила. Беше досущ като електрическо течение, което се носи по тялото ми. Чак ме заболя от него.

Уанда беше покрита с чужда кръв. Беше изпаднала в истерия.

— Моля, моля, не ме убивай! Не ме убивай! Моля!

Не беше нужно да убивам проститутката. Доминга ми беше наредила да вдигна мъртвеца, което и щях да сторя.

Убиването на животни никога не ми бе вдъхвало такава сила. Имах чувството, че кожата ми сама ще отлети. Ръгнах носещата се през мен сила в земята. Но не просто в гроба в кръга. Силата бе твърде много само за този конкретен гроб. Твърде много бе дори за няколко гроба. Усещах как се разлива навън като вълни в езеро. Навън и все по-навън, докато не се разстла плътна и чиста над земята. Върху всеки един гроб, който бях обиколила заради Долф. Всеки един, освен онзи с

призраците. Защото в случая става дума за магия на душите и при призраците некромантията не действа.

Усещах всеки един гроб, всеки един труп. Чувствах ги как се съединяват от пръст и костни останки до същества, които едва-едва са мъртви.

— Вдигнете се от гробовете си, всички мъртъвци, които ме чувате! Вдигнете се и ми служете!

Без да ги призова по име, не би трябвало да успея да вдигна дори един от гроба му, но силата на две човешки жертви беше твърде голяма, за да й устоят мъртвите.

Те се надигнаха, досущ плувци във водата. Земята под краката ни потръпна като конска кожа.

— Какво правиш? — попита Доминга.

— Вдигам мъртвия — отвърнах.

Може би си пролича по гласа ми. Може би усети какво предстои. Все едно, хукна към кръга, но беше твърде късно.

Изпод земята в краката на Сеньората се подадоха ръце. Мъртви длани я сграбчиха за глезените и я проснаха в дългата трева. Изгубих я от поглед, но не изгубих власт над зомбитата. Казах им:

— Убийте я. Убийте я!

Тревата зашумоля и се разтвори като вода. Нощта се изпълни със звука от мускули, отлепващи се от кожата на влажни дебели ленти. Костите се чупеха с остро пукане. И Доминга се разпищя, заглушавайки звука от разкъсваща се плът.

Чу се последен влажен звук, плътен и тежък. Писъците на Сеньората секнаха внезапно. Усетих мъртвите ръце да разкъсват гърлото ѝ. Кръвта ѝ плисна в тревата.

Заклинанието ѝ се разсея във вятъра, но вече нямах нужда от подканването ѝ. Силата ме бе обладала. Яздех я като птица, носеща се по въздушно течение. Тя ме държеше и ме извисяваше. Усещах я едновременно осезаема и безплътна като въздуха.

Сухата хлътнала земя се разпука над гроба на предшественика на Гейнър. Бледа ръка посегна към небето. Втора ръка се подаде през пукнатината. Зомбито ровеше сухата пръст. Чух и други стари гробове да се разпукват в спокойната лятна нощ. Зомбито си проправяше път навън от гроба точно както Гейнър бе пожелал.

Милионерът седеше в количката си на върха на хълма. Беше обкръжен от мъртъвци. Около него се тълпяха дузини зомбита в различни етапи на разложението. Но аз все още не им бях дала заповед. Нямах да го наранят, ако не им наредя.

— Питай го къде е съкровището! — провикна се Гейнър.

Взирах се в него и всички зомбита се обърнаха по посока на погледа ми и също го зяпнаха. Той не разбираше. Бе досущ като всички други богаташи. Бъркаха парите с властта. А това изобщо не е едно и също.

— Убийте човека Харолд Гейнър — казах го достатъчно високо, за да се чуе добре в застоялия въздух.

— Ще ти дам един милион, задето го вдигна. Все едно дали ще открия съкровището — обади се милионерът.

— Не искам парите ти, Гейнър! — отвърнах.

Зомбитата приближаваха от всички страни — бавно, с протегнати ръце, досущ като във всеки един филм на ужасите. Понякога Холивуд е точен, ша знайте.

— Два милиона, три милиона! — гласът му пресекваше от страх. Беше имал по-добра възможност от мен да наблюдава смъртта на Доминга. Знаеше какво го очаква. — Четири милиона!

— Не стигат — казах.

— А колко? — извика той. — Кажи си цената!

Вече не го виждах. Зомбитата го скриваха от погледа ми.

— Не става дума за пари, Гейнър — смъртта ти ще ми е напълно достатъчна!

Той се разпищя нечленоразделно. Усетих ръцете, които започваха да го разкъсват. Зъбите, които го хапеха.

Уанда ме хвана за краката.

— Моля те, не го наранявай! Моля те!

Само се вирах в нея. Припомнях си окървавеното плюшено мече на Бенджамин Рейнолдс, малката ръчица с онова тъпо пластмасово пръстенче, просмуканата с кръв спалня, бебешкото одеялце...

— Той заслужава да умре — казах. Гласът ми прозвуча съвсем отделно, дистанциран и отекващ. Сякаш изобщо не говорех аз.

— Не можеш просто да го убиеш! — възкликна Уанда.

— Само стой и гледай! — отвърнах ѝ. Проститутката се опита да се покатери по мен, но краката ѝ я предадоха и тя падна на земята, хлипайки.

Не разбирах как може Уанда да моли за живота на богаташа след всичко, което ѝ беше сторил. Предполагам, че беше любов. В крайна сметка наистина го е обичала. И това вероятно беше най-тъжният момент в цялата история.

Разбрах, когато Гейнър умря. Когато парченцата от него оцапаха почти всяка ръка и уста на мъртвите, те спряха. Обърнаха се към мен в очакване на нови заповеди. Силата все още ме обгръщаше. Не бях уморена. Щеше ли да стигне да ги положи всички в мир? Надявах се.

— Върнете се, всички вие, върнете се в гробовете си. Почивайте в тихата земя. Върнете се, върнете се!

Те се раздвижиха, сякаш ги бе духнал вятър, след това един по един се завърнаха при гробовете си. Легнаха на твърдата суха земя и гробовете просто ги погълнаха на една хапка. Беше като магически плаващи пясъци. Почвата под нас потръпваше, като спящ човек, който се намества по-удобно.

Някои от труповете бяха на възрастта на предшественика на Гейнър, което означаваше, че няма да ми трябва човешка жертва, за да вдигна един-единствен тристагодишен труп. Бърт щеше да остане очарован. Човешката смърт май имаше кумулативен ефект. Двама мъртъвци и ето, че изпразних цяло гробище. Не беше възможно. Но все пак го сторих. Кво да ви рекна, страхотийско!

Първите утринни лъчи се разляха като мляко по небето на изток. Вятърът затихна с пришествието на светлината. Уанда лежеше в окървавената трева и плачеше. Коленичих до нея.

Тя се дръпна при докосването ми. Предполагам, че не би трябвало да я виня, но все пак се притесних.

— Трябва да се махнем оттук. Имаш нужда от лекар — казах.

Проститутката се втренчи в мен.

— Какво си ти?

Днес, за първи път, не знаех как да отговоря на този въпрос. „Човек съм“ май не покриваше целия спектър. Накрая казах:

— Аз съм съживителка.

Уанда просто продължи да ме зяпа. На нейно място и аз не бих повярвала. Но ме остави да ѝ помогна да стане. Предполагам, че това

все пак бе някакъв напредък.

Само дето продължаваше да ме стрелка с подозрителни погледи. Смяташе ме за едно от чудовищата. И сигурно беше права.

Изведнъж проститутката зяпна и се ококори.

Обърнах се — твърде бавно. Чудовището ли беше?

Жан-Клод излезе от сенките.

В първия миг не успях да си поема дъх. Беше толкова неочаквано!

— Какво правиш тук? — попитах.

— Силата ти ме повика, ma petite! Тази нощ в града нямаше мъртвец, който да не почувства мощта ти. А аз съм градът, така че дойдох да проуча случващото се.

— Откога си тук?

— Видях как уби онези двамата. Видях как събуди гробището.

— А случайно да ти е хрумвало да ми помогнеш?

— Ти нямаше нужда от помощ — вампирът се усмихна едва доловимо на лунната светлина. — Освен това, нямаше ли да се съблазниш да настържеш на парченца и мен?

— Не е възможно да се страхуваш от мен! — възкликнах.

Жан-Клод разпери широко ръце.

— Страхуваш се от човешкия си слуга? От мъничката сладка moi?

— Не се страхувам, ma petite, просто съм предпазлив.

Не, боеше се от мен. Само по себе си това почти си струваше цялата гадория.

Понесох Уанда надолу по хълма. Тя нямаше да допусне Жан-Клод да я докосне. Предпочиташе другото чудовище.

Доминга Салвадор пропусна явяването си в съда. Колко странно, а? Долф ме бил търсил онази нощ, след като открил, че Сеньората е излязла под гаранция. Заварил апартамента ми празен. Не го задоволиха отговорите ми на въпроса къде съм ходила, но все пак не искаше да задълбава в темата. Пък и какво можеше да стори?

Намериха инвалидната количка на Гейнър, но от него нямаше нито следа. Превърна се в една от страшните истории, които се разказват край лагерния огън. Празна, окървавена инвалидна количка наскреде едно гробище. В къщата на пазача обаче намериха различни телесни части: животински и човешки. Само силата на Доминга ги бе поддържала заедно. Когато тя умря, чудовището ѝ също умря. Благодаря ти, Боже! Говореше се, че звяро-зомбито е спипало Гейнър. Никой не разбра откъде се е появило самото то. Извикаха ме да огледам частите — ето как полицията разбра, че навремето са били съединени.

Ървинг искаше да го просветля какво в действителност знам за загадъчното изчезване на Гейнър. Просто се усмихнах и се престорих на загадъчна. Ървинг не ми повярва, но какво пък, всички храним някакви подозрения. Подозренията не са основа за нова статия.

Сега Уанда е сервитьорка в центъра. Жан-Клод ѝ предложи работа в „Усмихнатия труп“. Тя отказа не особено любезно. Беше спестила доста парички от „бизнеса“ си. Не знам дали ще се оправи или не, но след изчезването на Гейнър явно е свободна да опита. Беше наркоманка, чийто любим наркотик е мъртъв. По-добре е от възстановителен център.

За сватбата на Кетрин раната от куршум се превърна просто в превръзка на ръката ми. Синините по лицето и шията ми бяха добили неприятен зеленикавожълт оттенък. Хич не си отиваха с розовата рокля. Дадох на Кетрин възможност да се откаже от присъствието ми на тържеството. Координаторката на сватбата беше с две ръце „за“, но

приятелката ми не искаше и да чуе. Госпожа Касиди приложи щедро грим върху белезите и спаси мероприятиято.

Имам снимка как стоя в онази ужасна рокля и Кетрин ме прегръща. Приятелството е странна работа.

Жан-Клод ми прати дузина бели рози в болницата. На картичката пишеше: „Ела с мен на балет. Не като мой слуга, а като моя гостенка“.

Не отидох на представлението. Имах си достатъчно проблеми и без да тръгна по срещи с Господаря на града.

Бях изпълнила човешко жертвоприношение и това ми се отрази добре. Приливът на сила беше като спомен за болезнен сексуален акт. Част от теб иска да го повтори отново. Може би Доминга Салвадор беше права. Може би властта развъртава всички, дори и мен.

Аз съм съживителка. Аз съм Екзекуторката. Но вече знам, че съм и нещо друго. Онова, от което баба ми Флорес се боеше най-много. Аз съм некромант. Мъртвите са моя специалност.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.